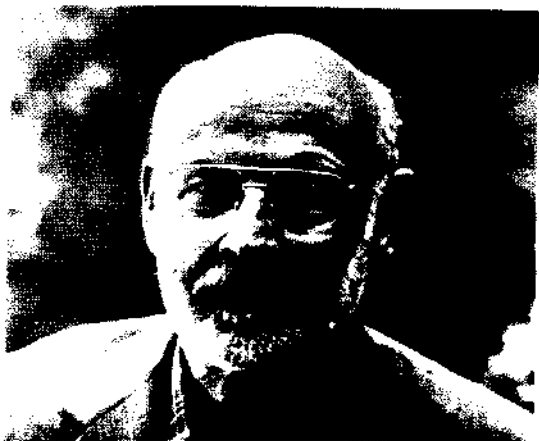

Eu nu sunt de acord cu aceia care argumentează că, dacă sarcina ar fi fost doar de câteva săptămâni, copilul nu s-a format și nu contează. Experiența mea, în care «î-am văzut» pe acești prunci în grupul de copii de vârsta lor, îmi dovedește adevărul cuvintelor lui Dumnezeu «înainte de a te fi zămislit în pântec, te-am sfințit și te-am rânduit prooroc pentru popoare» (Ieremia 1,15 și Psalmii 139,13). Acești copii erau oameni reali, care aveau suflet și își aminteau de un Dumnezeu al iubirii care i-a ajutat odată."

Dr. KENNETH McALL

VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

**Dr.KENNETH
McALL**

Editorii exprimă mulțumirile lor

Dr. Kenneth McAll

Associations d'Entraide Suisse-Roumanie,

Pasteur Dr. Gilbert SCHULE, și Dr. FRANCOIS MEAN

Pentru sprijinul acordat editării acestei cărți.

First published in Great Britain in 1982 by Sheldun Press. SPCK,
Marylebone Road. London NW1 4DU

Three impressions of the first edition

Revised edition 1984

Third impression 1984

New edition 1986

Copyright © Dr. Kenneth Mc All 1982

Colecția INTERFERENȚE este îngrijită de Rodion Galeriu

Redactor de carte și colajonarea traducerii: Fiorin Sicoie

Viziunea grafica și coperta: Miroea Dumitrescu

Tehnoredactare computerizată: Daniel Chelsoi,

Gabriela Burlacu, Liliana Bogdan

Toate drepturile asupra prezentei apariții aparțin

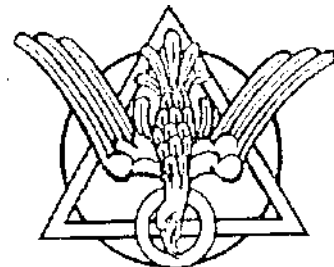
Editurii "Harisma"

VINDECAREA ARBORULUI GENEALOGIC

Dr. KENNETH McALL

Traducere din limba engleză de
Dr. Iosif Niculescu

Cu un studiu introductiv de
Părintele Galeriu

harisma

București 1993

Dr. Kenneth McAll

Născut în China în 1910. Dr. Kenneth McAll, după ce a absolvit medicina la Universitatea din Edinburgh, s-a reîntors în China ca medic-chirurg misionar. Este închis de japonezi împreună cu soția și copilul, pe timp de patru ani. În cursul celui de-al doilea război mondial. Încercările prin care a trecut în China i-au trezit interesul față de puterile de "posedare", astfel că și-a dedicat din acel moment viața vindecării bolilor psihiatrice cu ajutorul călăuzirii divine. După reîntoarcerea în Anglia, a practicat timp de zece ani medicina generală, după care, timp de douăzeci și cinci de ani, a activat în calitate de medic consultant de psihiatrie. Este membru asociat al Colegiului Regal de Psihiatrie, scriind articole și cărți despre bolile mintale și despre puterea vindecătoare a Sfintei Liturghii

Sumar

Studiu introductiv, 7

Cuvîntul traducătorului, 22

1 Trezirea, 24

2 Ruperea legăturilor, 28

3 Vindecarea prin Isus Hristos, 47

4 Libertatea de a alege, 63

5 "Suferă copiii mici", 77

6 Alungarea stafiei, 91

7 Lumea întunecată, 104

8 "În rugăciune către Domnul", 124

Rugăciuni, 137

Note, 152

Postfața autorului, 157

Mulțumiri

Autorul vrea să aducă semnul recunoștinței sale celor de mai jos, pentru ajutorul pe care i l-au acordat în alcătuirea acestei cărți: Rev. Cuthbert Bardsley, fost Episcop de Coventry, Morton Kelsey. Profesor de Teologie la Universitatea Notre-Dame, și William Wilson, Profesor de Neuro-Psihiatrie la Duke University. Mai vrea să mulțumească lui Reginald Holme-, Rev. Alan Harrison și Rev. John Williams pentru felul măiestru de a scrie, lui Matthew și Denis Linn S J., și M. J B. Pullen pentru neprețuitul ajutor în alcătuirea cărții.

Studiu introductiv

Dr. Kenneth McAll, prin analizele și dezvoltările uimitoare ale cărții de față, supune conștiința noastră la o meditație adâncă și la răspunderi grave în fața lui Dumnezeu și a vieții. Titlul însuși, "Vindecarea arborelui genealogic", arată că este vorba de o explorare amplă a suferinței omenești atât în adâncul unei ființe agresate în însuși începutul ei de existență (este vorba de abort) cât și în conștiințele celor care, din nefericire, se fac părtași acestui supliciu. Cercetările, sesizările lui scot la iveală tragice realități și soluții care unesc firesc și binefăcător experiența științifică actuală cu cea religioasă creștină dintotdeauna. Mai precis, precum se și exprimă într-un capitol, pune în lumină "Vindecarea prin Hristos" și în mod concret prin Sfânta Liturghie. Dr. Kenneth deschide ușa unei lumi de taine, de tărâmurile locuite de prezențe mutilate, de pătimiri înăbușite, unele metamorfozate în existențe misterioase, în stafii. Însă cea mai chinuitoare pentru suflet este aceea pe care **el și-o** exprimă în capitolul cu titlul "Suferă copiii mici". Aici el explorează un fenomen pe cât de frecvent, în vremea de azi, pe atât **și** mai tragic, frizând, cum **s-a** mai observat, genocidul. E de ajuns să arătăm aici că, potrivit statisticilor, în țara noastră din patru sute concepări umane (în anii de după "Revoluție") doar o sută au ajuns la naștere. Ca și cum aceasta n-ar fi destul, medicul englez îi dezvăluie și niște implicații, consecințe, aproape necunoscute până acum, și de-a dreptul uluitoare. El

urmărește consecințele tragice ale avortului nu numai asupra ființelor umane implicate direct (prunc și mamă) ci într-o sferă mai largă. Suferința-umană ia proporții prin înrîurirea conștiinței suprimării vieții asupra mai multor ramuri colaterale ale Arborelui Genealogic al unei familii.

Avortul, ca act de anti-creație, de anti-viață, produce tulburări incalculabile, dezvăluite de Dr. Keneth mai întâi ca și chirurg iar apoi ca psihiatru și nu mai puțin ca suflet profund creștin.

Dintr-o suită de cazuri de pacienți cu felurite diagnoze, inclusiv nevroze, stări depresive, epilepsie, schizofrenie, tentative de sinucidere, ș.a.m.d. îl vom reproduce spre pildă pe următorul caz: Joan, o copilă de nouă ani, este adusă la Dr. Kenneth Mc All. Sînt studiate concluziile echipei de medici generaliști, mărturiile părinților, precum și rapoartele dirigintei clasei. Începînd cu vîrsta de cinci ani buna dispoziție de mai înainte a copilei se schimbă brusc.

Ioana devine greu cooperabilă, cu un comportament irațional, intră în crize, fața i se schimonosește, țipă minute în șir la mama ei: "Mă înspăimîntă, mă îngheață" răspunde mama. Cade uneori în inconștiență, prăbușindu-se, alteori aleargă prin fața mașinilor. E legată în hamuri. "Te urăsc", îi strigă ea părintelui său, "nu ești tatal meu; de ce m-am născut?" Altă dată, într-una din acele stări iraționale își amenință fratele cu un cuțit. La școală, de asemenea, își pierde cu ușurință controlul și are izbucniri emoționale, nu se mai poate controla.

Dr. Kenneth McAll, încercînd să-i întocmească Arborele Genealogic, e preocupat să descopere vreun strămoș părăsit, neîncredințat ajutorului Dumnezeiesc, vreun caz de sinucidere. Dar de-a lungul ultimelor patru generații nu descoperă nimic. Apoi, o cheamă pe Joan în camera de consultație. Scena devine tot

mai intens emoțională. Copila vine, se așează pe genunchii medicului. Intre altele el o întreabă cîți frați și surori mai are. Răspunsul este surprinzător: «Am trei frați și trei surori.» - «Dar Joan, mama spune că tu ai trei frați și doar două surori.» Joan devine extrem de furioasă, sare de pe genunchii lui și bate din picior zicînd: «Am trei surori nu două! O vezi pe femeia aceea care stă acolo?» a țipat arătînd către mama ei. «Este o criminală. A aruncat-o în WC pe sora mea. Sora mea este prietena mea. Eu o cunosc. O cheamă Melisa.» Mama acuzată izbucnește în lacrimi și strigă: «Atenție! va avea o criză.» Tatăl lui Joan se înroșește la față, se ceartă cu soția, în timp ce se certau, Dr. Kenneth McAll mărturisește: "Am ținut-o strîns pe Joan și i-am zis: «Hai să ne rugăm tu și cu mine, Mîntuitorului nostru Iisus Hristos cerindu-i să aibă grijă de Melisa». Ne-am rugat: «Doamne Iisuse Hristoase te rugăm să ai grijă de Melisa și să o iei și pe ea în împărăția Ța»."

Era evident că Ioana atinsese un punct nevralgic al părinților ei. Mai tîrziu mama a spus că avusese un avort accidental datorită neîndemînării unui medic. Înaintea nașterii lui Joan.

Uimitor e faptul că mania nu menționase incidentul față de Joan și nimeni nu cunoscuse numele pe care ea voise să-l dea copilei: Melissa. Dar ce tace Dr. Kenneth McAll într-o asemenea situație - mai mult, în asemenea situații, deoarece el ne încredințează că a avut 1400 de cazuri asemănătoare. Pentru fiecare din acestea el cere săvîrșirea Sfintei Liturghii prin care sufletul ființei retezate de la rădăcina vieții este încredințat iubirii, jertfei Mîntuitorului. În cazul lui Joan, el mărturisește că după Sfînta Liturghie pentru Melisa, viața acelei familii s-a schimbat. Izbucnirile emoționale ale lui Joan, comportamentul ei irațional precum și incapacitatea ei de a se concentra au dispărut complet și nu s-au mai repetat vreodată. Formele

de epilepsie au încetat, s-a sistat și tratamentul.

Dr. Kenneth McAll pune aici o problemă de-a dreptul crucială pentru milioane, miliarde - de suflete care au început să existe din însuși momentul concepției dar nu au apucat lumina zilei, nu din voia lor și, astfel, nici Botezul. Precum se știe, Biserica, în învățătura ei și, mai ales, prin canoanele rînduite și aplicate la taina Sfintei Mărturisiri, se ocupă stăruitor de sărmănele femeii care săvîrșesc avorturi, întreruperi de sarcină cu voie sau fără de voie. Dar, din nefericire, se ocupă mai puțin de feții odrăsliți în sînul matern și sacrificați, asasinați în "însăși casa vieții lor" ("Mama mea să-mi fi fost mormânt și pîntecele ei să fi rămas veșnic împovărat." - Ieremia 20,17).

O întrebare fundamentală s-a pus din vremuri străvechi: din ce moment o ființă concepută, rod al cuplului uman, este considerată existență și persoană umană? Sfînta Scriptură, Bărbații Sfințiți ai Bisericii, precum și legi ale Dreptului Antic arată realitatea vieții personale și drepturile la viață din ceasul odrăslirii vieții. Și, mai mult decît atît, chiar înainte de zămislire, din tainica Pronie și prevedere a lui Dumnezeu: "înainte de a te fi zămislit în pîntece te-am cunoscut și înainte de a ieși din pîntece te-am sfințit și te-am numit prooroc pentru popoare", vorbește Dumnezeu prin gura proorocului Ieremia (Ieremial,5). Iar Psalmistul evocă în același duh: "Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, tu m-ai alcătuit în pîntecele maicii mele... nu sînt ascunse de tine oasele mele pe care le-ai făcut întru ascuns, nici ființa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos ale pămîntului (Psalm 138, 13-15). Și Sf. Pavel inspirat arată: "...Dumnezeu m-a ales din pîntecele mamei mele și m-a chemat prin harul său să descopăr pe Fiul său întru mine, pentru ca să-l binevestesc la neamuri..." (Galateeni 1, 15-16).

în același duh cu Slînta Scriptură încă de la început, Bărbații Apostolici poruncesc: "Să nu vrăjești, să nu faci otrăvuri, să nu ucizi copil în pîntece, nici pe cel născut să nu-l ucizi", în învățătura celor doisprezece Apostoli (2,2).

Acest respect față de viață era sacru pentru primii creștini, ne încredințează în același sens epistola către Diognet (180 după Hristos): "Creștinii se căsătoresc ca toți oamenii și nasc copii ca ei, dar nu-i aruncă pe cei născuți" (5,5). Iar Tertulian, scriitor bisericesc, jurist de formație, îi prezintă la fel pe cei dintîi creștini: "Noi, care ne interzicem orice ucidere, nu ne permitem să stingem viața pruncului conceput în pîntecele mamei înainte ca sîngele să se plămădească în el ca om. A împiedica nașterea este o omucidere anticipată; căci ce deosebire poate fi între a răpi viața unui suflet născut sau a-l omorî la naștere? Om este și cel născut, urmînd să crească, și cel care este un fruct doar în germene" (Apologeticul IX.8). Ca om de legi, el cunoștea bine Dreptul Roman, care prevedea dreptul la viață al ființei umane din însăși obîrșia ei: "Infans conceptus pro nato habetur quotiens de commodis eius agitur" (copiii concepuți este considerat ca născut ori de cîte ori e vorba de interesele acestuia) (C. Tomulescu - Drept privat Roman. Partea a III-a - Persoanele; pag. 156-157). Or, înainte de orice alt interes este dreptul sacru la viață. Sîntern nevoiți să o spunem: practica medicală a oscilat multă vreme între aprobarea și dezaprobarea energică. Reproducem spre exemplificare, în acest sens» două situații: "într-o clinică de ginecologie din America, se internează o femeie. în cîteva clipe naște un copil prematur, de numai 22 săptămîni (5 luni). Mama aceasta dorește ca pruncul ei să trăiască, întreg spitalul este în picioare să mențină în viață născutul prematur. Medici recunoscuți muncesc fără încetare și se alocă sume imense de bani. în aceeași zi, la aceeași oră, într-o

altă cameră a acestei clinici, o altă femeie face avort pentru că nu mai dorește alt copil. Iar medicii îi spun că fătul de patru luni nu este om, ci o bucată de carne din corpul mamei! Ce este acel "ceva", care într-un salon, face ca fătul să fie om determinat și cu viață, iar în altul o bucată de carne? Răspunsul este simplu: opinia subiectivă a medicului și a mamei. Mai rău este că aprecierea aceasta personală este rod nu al ignoranței ci al unei «ipocrizii sociale dorite»" (cf. Meletios Kalamaras Mitropolit de Nicopole (Grecia) - "Avortul" traducere Garoafa Coman, Tesalonic, Grecia 1991, pag. 21-22). Din nefericire, se îmbină aici ipocrizia și ignoranța, aceasta din urmă ucigătoare de suflet precum arată Sf. Marcu Ascetul când zice: "Trei sînt uriașii careucid sufletul: uitarea, ignoranța și lenevia". Nu se cuvine să ometem că sînt și mame jertfelnice, capabile de jertfă. Reproducem din memorie un. asemenea exemplu, evocat de cunoscutul chirurg italian Andreea Maiocchi. O femeie gravidă și bolnavă în același timp de fizie se prezintă chirurgului: ce e de făcut? Medicul îi spune: aveți de ales între viața Dvs. și viața ființei celei noi. Femeia întreabă: dar boala nu se transmite? - Placenta, casa fătului, îl protejează până la naștere, Dar de la naștere încolo trebuie întreruptă orice legătură cu mama. Trebuie să vă decideți. Mama reflectează, își cercetează conștiința în fața lui Dumnezeu și răspunde: am ales, optez pentru prunc, pentru viața cea nouă, nevinovată. Nu pot decide pentru viața altuia.

Sarcina a fost dusă până la capăt, imediat după naștere, pruncul a fost luat și mama l-a privit departe, de după un mare ecran de sticlă. Zi după zi, mama se stinge (nu erau pe atunci medicamente antifetice). În jertfă, era fericită pentru copilul ei, despre care afla cum se dezvoltă cu vîrsta și cu înțelepciunea.

.Atitudinea ambiguă, îndoielnică privind avortul s-a datorat în mare parte confuziei asupra vieții și

individualității omului în sinul matern. Partizanii libertini ai lepădării pruncilor au susținut neîncetat că "fătul nu este om deoarece nu are viață proprie. Embrionul este o bucată de carne din trupul matern pe care o poate cineva extirpa după voință". Trebuie văzută și aici o judecată a concepției materialiste, care- mai dăinuie ici-colo în sufletele oamenilor; judecată iresponsabilă spiritual și social. Degradantă, primejdioasă și iresponsabilă înaintea lui Dumnezeu și a propriului popor. Cu aproape o sută de ani în urmă, un cunoscut jurist italian, Rafael Ballestrini, spunea: "Cea din urmă dovadă că un popor a ajuns la cel din urmă semn al decăderii morale va fi : perioada în care avortul va fi considerat ceva tolerat • social și obișnuit." (cf. + Meletios Kalamaras op. cit. pag. 22).

Știința medicală, bazată pe experiență, arată astăzi fără urmă de îndoială că "omul există ca om din clipa concepției...", precum declarau în 1986 profesori universitari și medici ai Facultății de medicină din Tesalonic. Iar dezvoltarea embrionului uman, potrivit observațiilor științifice efectuate cu mijloace tehnologice actuale de mare precizie descoperă: "Dincolo de poziția filosofică sau teoretică, un lucru este sigur, - afirmă medicul ginecolog D. Papaevangelu, "omul ca valoare, există din momentul concepției, și viața nu începe după formarea deplină a tuturor organelor (a VIII-a_v a XII-a săptămîină) cum se credea mai înainte". În consens cu medicul grec, profesorul francez de genetică J. Lejeune scrie: "Asemenea tuturor cercetătorilor care urmăresc fără părtinire fenomenele biologice sînt și eu convins că ființa omenească începe să existe din momentul fecundării ei. Ființa omenească este de atunci desăvîrșită și unică. Este una, pentru că este absolut întotdeauna aceeași .în toate părțile ei, și unică, pentru că nu se poate înlocui sub nici o formă cu nimic altceva. Acest făt,

în a șasea sau a șaptea zi a vieții sale, când are abia 1/2 mm. înălțime, este deja capabil să se îngrijească de destinul său. Acesta produce întreruperea ciclului periodic al mamei sale, determinând-o astfel pe mamă să-l protejeze" (cf. Meletios Kalamaras, pag. 12). În continuare, cercetările științifice arată că la optsprezece zile se fac simțite bătaile inimii fătului și deci că funcționează sistemul circulator; la cinci săptămâni apare fizionomia acestei ființe noi (obrajii, degetele); la șase săptămâni se manifestă sistemul nervos într-un schelet clar organizat și ficatul, rinichii, stomacul își îndeplinesc menirea; la șapte săptămâni (cincizeci de zile) se fac simțite undele encefalice - semn și criteriu fundamental al afirmării vieții, criteriu prin care și la o persoană adultă se face constatarea dacă se află în viață sau nu. La zece săptămâni fătul are toate caracteristicile pe care le vedem clar la copil după nașterea sa normală. Iar la trei luni această faptură umană "are atîta viață încît reușește să-și întoarcă, să-și miște capul, să-și schimbe expresia feței, să strîngă pumnul, să găsească gura și să-și sugă degetul (M. Kalamaras),

Dar cum întîmpină atunci o asemenea ființă umană momentul și actul asasinatului?

Medicul și cercetătorul american obstetrician și ginecolog Bernard Nathanson după ce a întreprins mii de avorturi, punînd în fața conștiinței corectitudinea acțiunilor sale, a filmat cu ultrasunete avortul unui făt de 12 săptămîni. Filmul arată; la apropierea instrumentului ucigaș al avortului "fătul se mișcă într-un mod violent și agitat; bătaile inimii cresc de la 140 la 200 pe minut; el deschide larg gura ca într-un strigăt: strigătul mut. De aceea și video caseta poartă numele Strigătul mut (M. Kalamaras, pag. 10). Cei ce au văzut filmul au fost cuprinși de spaimă, iar feministele concesive față de avorturi și-au schimbat convingerile libertine

Atunci este libertatea mamei să decidă asupra vieții pruncului?

Din momentul concepției se instituie în existență o nouă existență umană, care are atîta viață și drept la viață cît are și un nou-născut, un copil de școală, un tînăr, un adult. Mama nu are voie să-l ucidă, precum nu are voie să se ucidă nici pe ea. sinuciderea fiind un păcat de neiertat, împotriva Duhului Sfîrt. Iar păcatul e cu atît mai mare cu cît se săvîrșește față de o ființă pe care o condamni la moarte fără nici o vină, păcat de moarte înaintea lui Dumnezeu și a neamului, pe care îl sărăcești în ființă. Cîte talente, genii chiar sînt asasinate fără reproș în conștiințe, în timp ce, cu bună dreptate, ne revoltăm "în fața oricărui asasinat sau victime de rînd. Și cînd numărul acestor asasinate crește atît de îngrijorător, crește numărul bătrînilor, scade potențialul tinereții, îmbătrînește neamul, risc al agoniei lui. Nu trebuie omise nici consecințele directe ale avorturilor asupra mamei, între care: procent mare de mortalitate (prin perforarea uterului, septicemie etc); procese de îmbolnăvire (flegmoane, tromboflebite); reducerea fertilității; chiar apariția sterilității. Știm cît ar mai dori unele persoane să aibă copii și nu mai pot!

Alte consecințe asupra celorlalți membrii ai familiei privind sănătatea fizică și mai ales psihică, privind armonia conjugală, au fost deja evocate în experiențele Dr. Kenneth McAll.

În ce ne privește, ne stăruie în memorie ecourile tragice din conștiința unei mame în următorul caz. Cu ani în urmă, prin luna iunie, eram chemat la un spital. Pe lîngă persoana pe care urma să o cercetez, am fost rugat să mai merg într-o rezervă. Acolo, un suflet de femeie mărturisește că are dureri de cap și coșmaruri insuportabile. Ne-am rugat împreună și am sfătuit-o să se roage lui Dumnezeu, ca să uite de

rău. Au trecut nouă luni. În postul mare al Paștilor, persoana suferindă mă întâmpină în Biserică.- Era într-o vineri, venise la Taina Sfântului Maslu.

Revederea a însemnat un dialog cu urmări benefice radicale. La întrebarea: Ce s-a petrecut după spital? mi-a spus că a fost transferată la o clinică de neuropsihiatrie unde a petrecut luni în șir, cu un tratament în care se punea accentul pe chimioterapie. Boala nu se ameliorase. Analizînd, am întrebat-o cum s-a declanșat suferința și cînd. Răspuns: "Acum doi ani și ceva, în urma unei șederi prelungite la plajă, care a provocat insolație, s-au produs dureri de cap și coșmaruri." Durerile de cap erau lesne de înțeles în urma insolației. Coșmarurile trebuiau cercetate mai adînc, datorită formelor tragice pe care le luau; anume, copii cu capete tăiate, sînge șiroind și obsesia cuțitului. Ori unde vedea un asemenea obiect, un gînd, un duh rău o îndemna: "Lovește! Taie! Ucide!" Prezența bolnavei în casă devenise intolerabilă. Am" întrebat cîți ani are; răspuns: patruzeci și unu. Căsătorită? Da. De cît timp? De douăzeci de ani. Copii aveți? Da, o fetiță. Cîți ani are? Nouă ani și ceva. Până la nașterea ei nu ați mai avut copii? Răspuns: am întrerupt sarcinile. Timp de zece ani se adunaseră multe. Motive: diverse mutări cu serviciul în diferite localități etc. Am tresărit și am înțeles. Citisem despre unele experiențe ale cunoscutului neurochirurg canadian Penfield, cu revelări senzaționale- Astfel, în timpul unei operații pe creier, bolnavului, aflat sub anestezie generală, unul din asistenți îi introduce un microelectrod în zona temporală a creierului. Pacientul începe să vorbească și intonează o melodie. Se înțelege, e vorba de o reproducere din adîncurile memoriei. O asociere era ușor de făcut. Razele solare pătrunseseră asemenea microelectrodului lui Penfield în psihicul pacientei. Răscoliseră din memorie o conștiință adînc îndurerată,

Copii cu capete tăiate, șiroind de sînge, obsesia cuțitului era de acesta dată nu numai "glasul mut" al pruncilor, ci și glasul conștiinței mamei.

Tribunalul lui Dumnezeu e în sufletul tău, spune un scriitor și gînditor religios Atunci, înțelegînd această mărturie, sărmana femeie s-a așezat în : genunchi și a mărturisit și alte păcate, de taină, se înțelege. Și cînd acum i s-a dezvăluit cauza suferinței, cînd a fost scos demonul la lumină, s-a cutremurat. Preotul i-a dat o epitimie, un canon, și apoi dezlegarea harică. Eliberarea de demon și harul dezlegării i-au redat liniștea.

Ori de cîte ori venea de Crăciun, de Paști la spovedit, la întrebarea preotului - cum vă mai e doamnă? răspundea în smerenie și credință, și cu oarecare grijă: parcă mă tem să spun că mi-e bine.

Dar să revenim! Pentru acest păcat de moarte împotriva creației, a vieții, pentru care conștiința răsădită în noi "după chipul" Creatorului suferă, este cu puțință iertarea, vindecarea, din mila lui Dumnezeu, pentru că în fața Lui "nu este păcat de neiertat decît cel nepocăit", dar pentru pruncul căruia i s-a ucis trupul ce cuvînt are de spus conștiința mamei și a noastră a tuturor, n-are nimeni nici o grijă, nici o răspundere? "Strigătul mut", pentru care dă mărturie video caseta amintită mai sus, spaima, agitația, dorul de viață de care e cuprins, gura deschisă, care e rugămintea lui pentru viață, către mamă, către medic sau moașă, să nu fie auzit de nimeni, să nu se cutremure nimeni? Biserica trebuie să-l audă.

Sufletul viu al fătului ucis poartă chipul lui Dumnezeu în el.

Adînc și cu măiestrie a descris actul zămislirii marele fiziolog Nicolae Paulescu. Vorbind despre avort, profesorul Paulescu arată că "zămislirea se face în momentul întîlnirii celor două celule sexuale, a căror unire formează oul fecundat. În acel moment,

spune el, Dumnezeu trimite sufletul, adică artistul incomparabil care, supunându-se poruncii Divine, se pune imediat pe lucru, ca să-și construiască trupul în care va viețui.

Ei bine. Acest suflet, ce iese desăvârșit din mâinile Creatorului e asasinat de propria lui mamă.

Și această grozavă nelegiuire e apanajul dat de satana mamelor omenești. Nu veți găsi o fiară -oricât de sălbatică și oricât de feroce v-ați închipui-o, - care să fie în stare să calce ordinul lui Dumnezeu și să-și distrugă progenitura" (Fiziologie Filosofică - "Noțiunile «Suflet» și «Dumnezeu» în Fiziologie").

Într-adevăr, fătul e om, e suflet viu din clipa zămislirii. Acest act esențial este procreator. Părinții se unesc în numele iubirii și Dumnezeu creează un nou suflet nemuritor din sufletul părinților, așa precum a zidit-o pe Eva din Adam, tot "cu suflet viu".

De aceea Biserica învață că Dumnezeu îi "plăsmuiește pe prunci în pîntece", în sînul matern, și repetăm o dată mai mult că omul e om din primul moment al plămădirii lui. Iar atunci cînd el e "secerat" de la rădăcinile vieții se săvîrșește precum spun astăzi oamenii de știință de specialitate "o crimă premeditată". Prin acest act este jertfit trupul copilășului. Dar sufletul lui este și rămîne "Viu și nemuritor în veci". N-a apucat botezul din apă și din Duh. N-a apucat să guste nici din dulcele lumești. "N-au gustat încă din păcat" (Fericitul Teodore al Cirului). Care este locul și viitorul acestor suflete nevinovate în împărăția lui Dumnezeu? Opinii teologice le așează fie în "negură", fie în "locuri luminoase".

Călăuzită de Duhul Sfînt, Biserica nu-i părăsește, în Sfînta Liturghie, la Procomidie, cînd se pomenesc cei adormiți după felurite săvîrșiri din această viață atunci se scot miride, părticele, și pentru "pruncii fără de vreme, parte bărbătească și femeiască", fiind așezate în preajma Sfîntului Agneț, a Mielului jertfit

pentru păcatele lumii". Trebuie să credem că este vorba de pruncii avortați întrucît aceeași expresie o găsim și în Canonul 33 al Sf. Ioan Postitorul, care, așezînd canonisirea pentru ucidere după Sf. Vasile cel Mare, spune că "femeilor care strică cu meșteșugiri pe feți în pîntece și cele ce dau și iau doctorii pentru ca să-i piardă, și ca feții înainte de vreme să cadă afară... hotărîm ca acestora să li se dea cel mult până la cinci ani și trei ani (cf. Arhid. Prof. dr. Ioan N. Floca - Canoanele Bisericii Ortodoxe - ROMCART SA. 1991, pag. 412), Expresia este limpede; Biserica, în Duhul Sfînt, înfățișează și aceste ființe nevinovate Jertfei Mîntui-torului. Îndrăznim a spune că Domnul îi primește tot într-un fel de "Botez al sîngelui, asemenea pruncilor uciși de Irod". Este singura nădejde de a fi luați sub ocrotirea "Mielului celui junghiat de la întemeierea lumii" (Apoc. 13, 8), a cărei jertfă se actualizează mereu în Dumnezeiasca Liturghie. Celor adormiți, învață Sf. Simion al Tesalonicului, le sînt mai de folos Liturghiile iar celelalte mai puțin îi ajută. Pentru că omul murind a încetat de la păcat, iar prin - jertfă se împărtășește cu Hristos..., se izbăvește de Dumnezeiască milă de toată durerea. Iar mama care trebuie să se roage milostivului Dumnezeu pentru iertarea păcatului ei, se cuvine să ia aminte și la pruncul sau pruncii ei, să-i încredințeze ea însăși în căință adîncă iubirii Dumnezești atotcuprinzătoare. Să-i pomenească la Dumnezeiasca Liturghie simplu, prin cuvintele "pruncii lepădați". Și precum răspundea un preot întrebării unei asemenea nefericite femei, spunîndu-i să-și ceară ea însăși iertare de la pruncul lepădat care caută și el iubirea în durerea de a nu fi fost iubit - "Copilașul meu, iartă-mă că nu te-am dorit, că nu te-am iubit. Acum însă, te încredințez dragostei iubitorului de oameni Dumnezeu. Să nu mă

osîndești cînd ne vom întîlni la judecată".

Rămîne însă o problemă deschisă. S-a subliniat, și Biserica dă mărturie limpede că nunta bineovîntată de Dumnezeu ca o Sfînta Taină are drept scop "ajutorul reciproc al bărbatului și femeii, dănuirea neamului omenesc, prin nașterea de prunci, și ferirea de stricăciunea desfrîului". Comuniunea sacră a celor doi se împlinește în "credință, înțelegere, adevăr și iubire". Ei au drept icoană, model "unirea între Mirele Hristos și Biserică" (Efeseni 5, 32). Unirea lor nu e numai trupească, ci și spirituală, duhovnicească. În om, primatul este al spiritului, nu al biologicului. Comuniunea soților nu se reduce doar la ceea ce numește un psihiatru contemporan - Victor Frankl - "un calm zoologic".

Fundamental, se știe, spiritul programează energii. Obsedat de biologic, de truesc, la nivelul "zoologic" decazi și așa rămîi. "Trupul e o bună slugă, dar un rău stăpîn", spun sfinții Părinți. Cînd ajunge stăpîn, bietul suflet devine și el truesc. "Iar cînd sufletul rămîne să trăiască viața trupului, atunci el nu se mai află în adevărul lui", învață Sf. Isaac Șirul.

Vocația, chemarea omului este să facă din trup "un templu al Duhului Sfînt", o Biserică a Dumnezeului cel viu. În acest duh odrăslesc părinții un număr de copii, pe care, după a lor răspundere în fața lui Dumnezeu și a neamului îi pot crește și îi pot ajuta să se îplinească potrivit menirii lor. În conștiința zidirii noastre până la "starea bărbatului desăvîrșit, la măsura vîrstei deplinătății lui Hristos" (Ef. 4, 13), prin rugăciune, prin cuvîntul lui Dumnezeu și al Sfinților Părinți, prin taina Sfintei Mărturisiri și a Dumnezeeshii Euharistii, prin post și prin alte căi ale ascezei care "ucide ceea ce ne-a ucis", ajungem să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace

și încolo de orice vînt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicleșugul lor, spre uneltirea rătăcirii" (Ef. 4; 14). Căci plăcerea însoțește actul ziditor, dar nu e scop în sine. Nu e plăcerea pentru plăcere, care înseamnă decădere din demnitatea umană. În condiția umană, energiile nu au numai destinație sexuală, ci au și vocația de a se converti în valori spirituale (creativitatea în artă, în știință). Așa biruim slăbiciunile, afirmăm în noi puterea, bărbăția stăpînirii de sine, în har, a vieții lui Hristos în noi, a sfințeniei, și ne ferim de tragica durere a cuțitului în trupul matern și tragica durere a uciderii acestor mugurași ai bucuriei. Cît de binevenit este astăzi cuvîntul pastoral al Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române: "Ne adresăm familiilor noastre creștine și tuturor familiilor obștei românești cu chemarea: Nu vă împotriviți lui Dumnezeu, Izvorul Vieții și fugiți de păcatul omuciderii! Nu vă lăsați amăgiți de ispita înșelătoare a unei vieți fără copii, aparent liniștită! Nu vă lipsiți de copii, care înseamnă binecuvîntarea lui Dumnezeu în orice familie. Numai acea mamă este fericită, care se arată ca «o vie roditoare» (Ps. 127, 3). Copiii aduc bucurie și întăresc legăturile sufletești dintre părinți. Tot ei vin cu darurile personale pentru binele și sănătatea neamului, dănuindu-i ființa peste vremuri, înmulțind cetele făuritorilor de cultură, civilizație și spiritualitate, precum și ale eroilor și Sfinților noștri".

Părintele Galeriu

Cuvântul traducătorului

Lucrarea Dlui Dr. Kenneth McAll este plină de tulburătoare semnificații. Rețin trei din multele idei care, la parcurgerea acestei opere, mi-au apărut în minte:

Prima reprezintă un temei de speranță. În decursul celor mai bine de cincizeci de ani de practică chirurgicală, nenumărate au fost împrejurările în care am trăit neputința. Suferinzi care, prin vîrsta lor, prin poziția socio-culturală sau familială erau necesari vieții pînîntești, ni se strecurau printre degete, pierderea lor fiind ocazia de a gusta amarul înfrîngerii, insuccesului, neputinței. Prin revelațiile aflate în acest opuscul simțim cum mîna vindecătoare a omului se prelungește, putîndu-se întîlni cu Acela care, de acolo, "de dincolo", aflată mereu întinsă, ne așteaptă ca să ne ajute. Acțiunea medicală, trecînd peste fiole și tablete, peste bisturie și aparatura cea mai sofisticată, își poate face simțită lucrarea benefică, apelînd prin rugăciune la adevăratul "Patron" al Medicmei, Mîntuitorul Iisus Hristos..

În al doilea rînd. aplicarea pe o scară cit mai largă a practicilor recomandate va reuși să contribuie la declanșarea mult așteptatei revoluții creștine a Medicmei, care, împotmolită în mlaștina materialismului, s-a poticnit iremediabil, neputînd fi capabilă a răspunde majorelor întrebări pe care modernele flageluri i le pun. Proliferarea numeroaselor practici și concepții, ca radionica, bioenergetica etc, încearcă să suplinească ceea ce medicina oficială nu mai este capabilă să împlinească. Rupîndu-se de străvechea doctrină "humorală", crezînd că prin medicina experimentală

și concepțele biochimice va putea înlocui cu succes o concepție care a dăinuit trei milenii, ea se vede astăzi dezorientată și dezechilibrată din cauza lipsei unei cunoașteri reale și complete a ființei umane.

În al treilea rînd, însuși titlul cărții ține să arate dintru început că între cele două lumi, între care se pare că prin moarte se instalează o separare iremediabilă, continuă a ființa o legătură vie, pe care din cele mai vechi timpuri oamenii au sesizat-o cu asiduitate.

Pentru a ne întări credința în existența acestei unități, Mîntuitorul ne-a vestit-o prin Cuvintele Sale: "Am-și alte oi, care nu sînt din staulul acesta". (Ioan *X-16) De aceea, cînd apelăm la El, rugîndu-l ca, întinzîndu-și mîna Sa și asupra celor "plecați" de aci, 'să-i salveze, și cu aceasta să-i vindece pe cei "rămași", mărturisim tocmai această credință.

Primim prin ideile Dlui Dr. Kenneth McAll speranțe de proporții pe care numai aceia care vor experimenta .le vor putea aprecia dimensiunile, putîndu-le acorda 'epitetul de vii și puternici, de realitate ușor tangibilă. De aceea, putem afirma că ne simțim onorați constatînd că în corpul medical se numără astfel de aleși, stele care, la momentul cuvenit, se vor așeza, prin strălucirea lor, alături de luminile care de mai bine de o mie de ani strălucesc pe firmamentul artei medicale: Panteleimon, Ermolae, Mochie, Talaleu. Trifon, Samson și Diomidie, Chir și Ioan, Cosma și .Damian. și mulți alții, mulți neștiuți de noi, dar 'proslăviți de Dumnezeu. Semn că Sfînta Pronie nu încetează a lucra și prin corpul medical contemporan. Aduc pe acesta cale mulțumiri D-nei Laura Datcu care m-a sprijinit la realizarea traducerii.

Dr., Iosif NicuJescu
Medic primar chirurg

1 TREZIREA

De curînd ieşit de sub protecţia lumii şcolii medicale a Universităţii din Edinburgh, eram nerăbdător să-mi încep plănuita şi prezisă carieră de însănătoşire şi vindecare a relelor psihice ale lumii. Descendent al unei familii de misionari Congregaţionali, mi s-a părut firesc să-mi încep cariera în China, ţară deja bîntuită de cruzimile războiului chino-japonez. ^ Prima mea "practică" urma să se desfăşoare asupra cîtorva zeci de milioane de potenţiali pacienţi, împrăştiaţi pe o vastă suprafaţă şi din care o bună parte erau deja afectaţi de fanatismul grupurilor de luptători de gherilă. În nenumărate rînduri am fost arestat şi anchetat, o dată am fost judecat sub acuzaţia de spionaj şi condamnat la moarte de un fel de juriu militar. Dar într-o ţară în război un chirurg este ca banii din bancă, de aceea execuţia a fost suspendată, permiţîndu-mi-se să îmi continui activitatea. După patru ani a izbucnit însă al doilea război mondial. aşa_A că din nou am fost "prins".

Intr-o zi., spre apusul soarelui, străbăteam un drum prăfuit, în zona de război a Chinei de Nord. ducînd material medical unui sat singuratic. Era unu! din drumurile mele obişnuite, care-mi cereau zile de mers, dormind prost; .am fost atacat de nişte bandiţi. Am văzut cu surprindere cum în urma mea venea un bărbat îmbrăcat în alb, care, arătîndu-mi un drum într-o direcţie perpendiculară faţă de drumul meu, mi-a spus că acolo sînt mulţi răniţi, care au nevoie de ajutorul meu.. La început, am crezut că este un

fermier rătăcit, care se întoarce tîrziu acasă. La insistenţele sale, mi-am schimbat direcţia, aşa că, împreună cu el, ne-am îndreptat spre acea aşezare. Cînd am ajuns acolo, porţile erau deschise; am simţit cum am fost împins înlăuntru, dar însoţitorul meu dispăruse. Sătenii mi-au spus că am evitat o ambuscadă japoneză şi că spitalul către care mă îndreptam era acum ocupat. M-au întrebat ce anume m-a determinat să-mi schimb direcţia şi, totodată, ce ştiam despre răniţii lor, susţinînd că în acea zi nimeni nu ieşise din sat.

Mi-am' amintit că bărbatul în alb mi-a vorbit în engleză, eu fiind fără îndoială singurul străin în acea regiune. Atunci mi-am dat seama că acel bărbat în alb fusese Iisus. Încrederea pe care o avusesem în credinţele chinezilor cu privire la fantomele şi duhurile pămîntului mi se risipise cu totul. De asemeni, am | înţeles că spiritele pot avea influenţe şi bune şi rele, şi că, în mod dramatic, mi se răspunsese la rugăciunile mele zilnice de apărare. Dar am mai înţeles şi altceva, anume că oricît de ostile ar fi împrejurările, cel ce şi-a încredinţat viaţa lui Iisus Hristos va fi mîntuit.

Războiul a însemnat internarea mea şi a soţiei mele (care era de asemeni medic) timp de patru ani lungi într-un lagăr japonez, în care erau deţinuţi 1200 de prizonieri, cazaţi într-o clădire a unei foste fabrici, avînd ca protecţie împotriva frigului iernii foile de ziare cu care se înfundaseră geamurile sparte. La început, fiecare dintre noi s-a luptat cu înverşunare pentru propria salvare, temător că ar putea fi furat de vecin. Mai apoi, cîţiva dintre noi. în secret, am început să ne strîngem dimineaţa într-o debara întunecoasă, pentru a ne ruga şi a cere protecţia lui Dumnezeu, atît pentru întregul lagăr, cît şi pentru fiecare dintre noi. Treptat, tot mai mulţi oameni ni

s-au alăturat, iar atmosfera din lagăr s-a schimbat. Ne-am împărțit proviziile, ne-am împărțit unii altora cunoștințele, ne-am ajutat unul pe altul, așa că lupta dintre noi pentru hrană și îmbrăcăminte a încetat. A apărut: diferența dintre a supraviețui și a viețui, pentru prima oară apărând și posibilitatea de vindecare prin rugăciune, în lipsa medicamentelor. Vindecarea prin rugăciune a devenit o realitate.

Apoi soția mea și cu mine ne-am întors în Anglia, obosiți la minte și la trup, cântărind fiecare ceva mai mult de patruzeci de kilograme. Din fericire, am trăit în pașnică înțelegere și în următorii șapte ani am încercat să reluăm firul unei vieți normale. Dar eu eram tulburat. Prea multe lucruri inexplicabile am văzut, am auzit și am trăit în China pentru a le putea îndepărta din memorie. În special nu puteam uita și eram mereu tulburat de amintirea vindecării prin rugăciune a unui bărbat "posedat" sau *feng kwei*, vindecarea, de nebunie împlinindu-se prin rugăciunea unei femei obișnuite. Bărbatul fusese "deochiat". În Occident, această întunecare a minții ar fi putut fi pusă pe seama unei insuportabile presiuni a societății moderne. Dar acolo, în îndepărtatul sat din cîmpiile nordice ale Chinei, oamenii știau că ceva rău îl luase pe el în stăpînire, și că acel "rău" trebuia îndepărtat prin orice mijloace.

Dacă ierburile vrăciului și lucrarea magiei albe eșuau, mijloacele erau la fel de barbare ca și diagnosticul. Victima era înlănțuită de un zid și ucisă cu pietre. Dar de se întîmpla ca aceasta să nu moară, faptul era socotit ca un indiciu că ea ar putea fi vindecată nu cu ajutorul "doctorilor" sau al misionarilor, ci de către una dintre femeile care, practic, își dedicaseră viața răspîndirii creștinismului, și care, totodată, nu mai credeau în superstițiile referitoare la spiritele bune și rele. Cu această ocazie, o femeie

fără frică s-a așezat în țata creaturii și a început să rostească o rugăciune de exorcism în numele lui Iisus Hristos. Am văzut cum omul care era legat s-a prăbușit fără cunoștiință. Sătenii au socotit aceasta drept un semn al eliberării lui de diavol; l-au luat și l-au spălat, îngrijindu-l până și-a putut relua locul printre ei. Omul a fost cu adevărat vindecat.

Atunci am fost sceptic. Am respins totul ca pe o izbucnire de violență colectivă, susținînd că, deși nu înțelesesem nimic, astfel de practici nu se pot petrece în lumea civilizată. De-abia acum am realizat că și în liniștitul meu sat din Anglia, ca în toată lumea, poate fi găsit bolnavul mintal, după expresia populară "posedat de diavol", și pe care eu trebuia să-l ajut, dar nu știam cum. Este oare posibil ca același fel de exorcism să poată fi folositor și altora? Nu cumva în vindecarea celui bolnav a lucrat numai puterea sugestiei? Iarăși și iarăși am fost confruntat cu influența, adesea dezastruoasă, a minții și spiritului asupra corpului, influență care m-a făcut să lupt fără folos cu bolile psiho-somatice ale pacienților mei.

În cele din urmă, m-am predat. În 1956 am decis că trebuia să investighez bolile psihiatrice și să mă lămuresc dacă metodele de tratament acceptate reprezentau într-adevăr cele mai bune căi de ajutorare a suferinzilor. De aceea, m-am întors la universitate și m-am specializat în psihiatrie, trăind în spitalele de boli mintale, studiind alienați mintali condamnați să trăiască toată viața în locuri izolate, într-o existență fără de speranță. Am socotit că trebuie să existe o cale de a pătrunde în ei și' a-i readuce din izolarea nebuniei lor. Scopul meu a fost întotdeauna același: de a-i ajuta pe oameni să stabilească o legătură cu Dumnezeu. Îndrumîndu-i să trăiască numai sub călăuzirea Lui.

2 RUPEREA LEGĂTURILOR

Cînd pacienții vin la mine, deseori după ani întregi de tratament medical și psihiatric fără succes, se află într-o stare înaintată de lipsă de receptivitate mintală, refuzînd cooperarea și fiind refractari în a acorda încrederea încă unui "doctor". E esențial ca mai întîi să se facă un istoric corect al bolii, apoi verificarea diagnosticelor anterioare, precum și efectuarea tuturor testelor medicale. În cazul în care se reușește a se stabili o încredere reciprocă, bolnavii devin capabili să-și dezvăluie "secretul", care a fost, de fapt, sursa îmbolnăvirii lor.

Multe probleme emoționale își au rădăcinile în dezechilibre pur biochimice, care impun medicație. Identificarea proceselor biochimice duce la ușoara lor tratare, urmată de vindecare. Alteori identificarea nu este, însă, ușoară. Sînt multe răni sufletești adînci, care au nevoie de o altfel de terapie, dirijată de dragosîea comunității creștine. Nu ne este îngăduit să ignorăm și nici să respingem vreo cale de însănătoșire deplină, pe care să o poată dobîndi orice pacient.

Un mare număr din pacienții care îmi erau trimiși mărturiseau că sufereau de prezența "spiritelor" și că erau deranjați de voci din altă lume, care li se descopereau numai lor, dar pe care psihiatrii le interpretau ca semne de nebunie. Există reminiscențe ale tradiționalelor credințe chineze despre spiritele bune și rele, pe care le-am întîlnit deseori în Orientul îndepărtat. Treptat, mi-am dat seama că spiritele și vocile erau reale și că existau și deosebiri între ele.

Unele păreau a fi "rele" și proveneau de pe urma unor practici oculte, în timp ce altele păreau a fi neutre sau inofensive, care strigau după ajutor. Uneori pacienții identificau vocile ca aparținînd unor rude, care erau recent decedate, dar adesea nu putea fi depistată în mintea pacienților existența unor astfel de relații.

Cine erau deci aceste spirite neliniștite sau nesupuse? De ce și cum înlănțuiau ele aceste ființe vii? Cu o atență și deseori dureroasă cercetare a antecedentelor pacienților mei, cu ascultarea lor atunci cînd începeau să aibă încredere în mine, dar, odată cu aducerea lor la credința în Dumnezeu, cu convingerea fermă că cercetarea lor era făcută cu dragoste, acordîndu-le încredere, puteam pînă la urmă Să găsim împreună răspunsul.

O legătură între doi oameni, începută fericit și cu bunăvoință de ambele părți, poate ajunge în situația ca unul să devină pasiv, complet dependent de celălalt, cu pierderea completă a identității sale, deseori devenind neputincios în a se rupe de controlul celui alt. Această stare este denumită "sindrom de posesie".

Mulți dintre pacienții văzuți de mine în ultimii 'treizeci de ani sufereau de astfel de boli mintale, teea ce însemna pentru mulți dintre ei că trăiau mai mult sau mai puțin sub influența cuiva, viu sau mort, știut sau neștiut de pacient.

În anul 1960, Dr. P. M. Yap, specialist în psihiatrie al Guvernului din Hong-Kong, a descris acest "sindrom de posesie", într-un articol din *Journal of Mental Science*.¹ El recomanda terapia electro-convulsivă (ECT), fără să înregistreze însă progrese vizibile. În acea vreme, ECT se practica fără anestezie, iar ușurarea resimțită de bolnav apărea probabil datorită amneziei produsă de șocul electric. Revenirea

din situația de stress extrem era socotită drept vindecare. De curînd, psihiatrii au dovedit că este mult mai eficace ruperea legăturii dintre posedat și posesor, cel dintîi pe devenind deplin conștient și cooperant, dacă ruperea legăturii este făcută transferînd controlul prin rugăciuni către Dumnezeu, aceasta aduce acceptarea puterii de control a lui Dumnezeu și dăruiește eliberarea.

Este foarte important să se clasifice sindromul de posesiune în mai multe categorii, bine definite, în vederea stabilirii - diagnosticului diferențiat. Legarea unui om viu de un om viu este de cele mai multe ori clară de diagnosticat. Legarea celui viu de cei morți, indiferent că sînt strămoși sau nu, sau de nou-născuți nebotezați, avortați, născuți morți (deci tot morți nebotezați), de cei care au ocupat odinioară un spațiu ocupat acum de cei în viață, poate prezenta considerabile dificultăți de diagnostic. Legarea unui om viu prin control ocult este probabil cel mai primejdios rău de dezlegat.

Eliberarea nu este un miracol produs prin înghițirea unei pilule, act care este capabil să producă o vindecare instantanee. Este, mai degrabă, o lungă cură, uneori dureroasă, necesară a fi urmată cu conștinciozitate, mai ales cu încredere, până ce tratamentul își face efectul. Altfel, momentul ultim al eliberării se poate produce brusc și dureros. Mai întîi de toate este necesară întreruperea legăturilor cunoscute cu persoana "controlor", vie sau moartă, apoi iertarea sinceră și, în final, transferarea controlului către Domnul nostru Iisus Hristos, făcînd orice schimbări de mediu necesare acestei etape.

Poate să fie traumatizantă de ambele părți dezlegarea "șnurului" ce leagă un bărbat de fusta mamei, mai ales atunci cînd acest fir este atît de puternic încît

poate să împiedice un tînăr să se dezvolte independent din punct de vedere psihologic. Iată cazul unei mame văduve, Ruth, de șaiszeci de ani, care de ani de zile se plîngea de tulburări cardiace. Nici unui din medicii specialiști nu a reușit să-i depisteze vreo boală, de aceea nici nu i-au prescris vreun tratament. A fost internată în numeroase spitale, fără rezultat.

I-am ascultat relatările, care au durat câteva ore în prima zi, la fel și în următoarea. Ea vorbea neîncetat și frenetic despre fiul ei, nerăspunzînd cîtuși de puțin întrebărilor mele. În cele din urmă, impacientat, i-am spus: "Este evident că în relațiile dumneavoastră cu fiul este ceva greșit". Femeia a devenit dintr-o dată speriată, violentă, după care, strigînd "Este dezgustător", a plecat trîntind violent ușa. Curînd după aceea mi-a telefonat dintr-o cabină telefonică din apropiere, Informîndu-mă că va depune plîngere împotriva mea. Am simțit că am pierdut orice șansă de a o ajuta. Două zile mai tîrziu, Ruth era în fața ușii mele. Nu am recunoscut-o imediat. Era îngrijită și aranjată, cu părul pieptănat și cu un zîmbet calm. M-a întrebat dacă poate să-mi spună întreaga poveste, pe care începuse să mi-o relateze. Mi-a arătat o scrisoare primită de la fiul ei Rufus, despre care îmi vorbise atît de mult. Omisese să-mi spună la vizita anterioară că acesta este schizofrenic și că se află internat într-un spital de boli mintale, la patru sute cincizeci miledistantă!

A mai adăugat, că, după ce ieșise din casa mea și îmi telefonase, s-a plimbat fără țel mult timp. Ajunsă în vîrfurile unui deal, obosită fiind, a intrat într-o Biserică cu gîndul de a se odihni. Cum stătea, într-un colț, a auzit o voce rostind clar: "*Nu ai tăiat niciodată*

Cordonul ombilical al fiului Dumitale celui mai mic".

"Am crezut că erați Dumneavoastră., doctore, și ca m-ați urmărit în biserică." Supărată, a privit

jur-împrejur, chiar sub în altar, dar nu a găsit pe nimeni. Atunci a auzit din nou vocea și a înțeles că Dumnezeu era Cel ce i se adresa. A căzut în genunchi și a spus cu o voce umilă: "Dacă este adevărat, am să o fac acum". A cuprins-o un sentiment straniu, așa că a luat o pereche de foarfeci și a tăiat cordonul ombilical. S-a simțit o femeie schimbată.

Ultimul dintre cei cinci fii, Rufus, acum în vîrstă de treizeci și cinci de ani, avea opt ani cînd tatăl său a murit subit. De atunci, Ruth i-a ordonat întreaga viață, chiar și orientarea profesională, chiar și alegerea soției, care acum era bolnavă de tuberculoză și internată într-un sanatoriu.

În după-amiaza zilei minunii, Rufus a simțit o bruscă senzație de ușurare. De aceea, i-a scris imediat mamei, comunicîndu-i că "se simte din nou el însuși" și că a cerut aprobarea spitalului de a-și petrece week-end-ul cu un frate al său. Rufus, a fost pe deplin vindecat. Soția sa s-a simțit de asemeni din acea zi deosebit de bine; după repetate teste. care. au fost toate negative, a fost externată din spital. Cîrînd după aceea, copilul lor s-a întors acasă din căminul de copii în care era îngrijit. Douăzeci de ani mai tîrziu, Rufus și soția sa erau sănătoși, iar Ruth nu a mai avut "tulburări cardiace".

Legătura care controlează poate uneori trece într-o familie și peste o generație. Carola era o vînzătoare de optsprezece ani. Pe neașteptate, a început să prezinte crize, care apăreau fără cauze speciale, fără ritm, uneori de câteva ori pe zi, alteori la interval de o săptămînă; în timpul uneia dintre crize, care părea să fie ultima, după o jumătate de oră rămînea într-o stare de rigiditate, fără reactivitate, total izolată de mediul înconjurător. Tratamentele psihiatrice nu au reușit să aducă nici o ameliorare a stării ei, nici să ușureze crizele.

Mama Carolei a fost rugată să țină un jurnal amănunțit despre fiica ei, pentru a se putea descoperi un factor comun al fiecărei crize. Așa s-a putut afla că înaintea fiecărei crize Carola fusese fie în legătură telefonică, fie în scris, fie se întorsese din vizită de bunica maternă. Această doamnă energică locuia o oarecare distanță, dar o socotea încă pe Carola drept copilul favorit, fiind în permanentă legătură cu ea. I-am rugat pe bunicii ei să-mi facă o vizită, și ei au fost de acord, dar cu mare greutate. Era prezentă și mama Carolei, dar Carola se afla într-o altă cameră. Cînd în cursul discuției am atins punctul central al problemei, bunica a devenit furioasă, sculîndu-se în picioare și strigînd, în timp ce mama Carolei a început să țipe isteric. Bunicul, care pînă atunci stătuse liniștit, a început să dea aprobativ din cap, repetînd neîncetat: "Ai dreptate, doctore, totdeauna am spus că se va ajunge aici." În acest moment al discuției, soția mea a intrat în cameră, auzind zgomotele și strigătele. Atunci am sugerat să ne rugăm, în liniște, cu toții. Am rugat pur și simplu pe Dumnezeu să taie legătura negativă a Carolei cu bunica sa; apoi bunica a spus: "Nu voi mai avea nimic cu Carola, voi înceta să mai încerc să o influențez. Întrucît astfel mă amestec în viața ei." După aceasta, Carola nu a mai avut nici o criză, și-a schimbat stilul de viață, a urmat un curs de surori medicale, iar acum este asistentă medicală la un spital.

Ruth, din exemplul precedent, a rupt legătura distructivă cu fiul ei, Rufus, cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, iar *un* grup dintre ai noștri a făcut același lucru pentru Carola și bunica ei; de asemeni, este posibilă ruperea legăturilor prin rugăciuni fără știința celor doi care sînt legați unul de altul.

Miriam a avut doi copii, care au murit amândoi din cauza neglijenței ei. După aceasta, ea nu a mai fost capabilă să iasă din cercul de ghinioane al vieții ei. Pretindea că este capabilă să prezică zilele în care vor muri membrii familiei sale, fapt care a creat în sinul familiei o mare teamă. Ea a blestemat mai mulți oameni, câțiva dintre aceștia prezentînd ulterior uri iraționale, atitudini nerezonabile, avînd drept rezultat final destrămarea a două familii. Nepoata ei, Mavis, a început să aibă niște crize ca de epilepsie, care au devenit evidente chiar înaintea morții lui Miriam.

Mavis a făcut eforturi considerabile, încercînd să devină credincioasă, ceea ce nu a făcut decît să-i agraveze situația. Dacă cineva încerca să se roage împreună cu ea, începea să rostească, blasfemii, susținînd că aude voci supărate, certărețe. Atunci, un grup de oameni, fără știrea ei, a început să se roage pentru îndepărtarea blestemului care apăsă asupra lui Mavis, pentru a obține iertarea bunicii sale, Miriam. Crizele au încetat și viața lui Mavis a devenit normală, putînd ea însăși să se roage în pace.

Cliff, un învățător de treizeci de ani, era homosexual. Trăia sub protecția mamei sale, evitînd orice relații nu numai cu femeile, dar și cu preoții, refuzînd să participe la adunările de la școală. A încercat cu tot felul de medicamente, sedințe de psihiatrie, dar nimic nu i-a ajutat. Vorbînd cu mama lui Cliff, i-am cerut relații despre trecutul iui.

Ea e o femeie cumsecade, activă, credincioasă și fusese sora medicală înainte de căsătorie. După multe ezitări, mi-a vorbit despre viața ei, dar mai ales despre perioada în care fusese însărcinată. Lucra într-un spital mare și era deja însărcinată. De multe ori, în timp ce era de serviciu noaptea, și-a permis să aibă relații

sexuale cu unul din pacienții din spital, care era preot militar. În mod semnificativ, comportarea mamei a produs un gen de reacție inexplicabilă a copilului încă nenăscut, care a influențat apoi întreaga lui viață și comportarea față de femei și de preoți. Confesîndu-se cu deplină căință, fiind iertată de fiul ei, pe care îl rănisese atît de adine înainte de a se naște, a obținut iertarea și de la Iisus. Hristos, care deja o aștepta spre a o ierta. Cliff s-a simțit imediat eliberat. Iertarea totală a persoanei care fusese responsabilă către cea care fusese rănită a rupt legătura de frică, de mînie și de aversiune. Cliff este acum fericit în căsătoria lui și duce o viață normală.

Dacă însă legătura constrictivă este cu un mort necunoscut, prima dificultate stă în identificarea forței care-l controlează pe suferînd. Cea mai eficientă cale de a o afla este cercetarea Arborelui Genealogic, încercînd să aflăm dacă au existat probleme de comportament excesiv sau dacă a existat vreo întîmplare sau persoană pentru care era necesară mărturisirea către Domnul Iisus Hristos, spre a obține iertarea de la El. Această lucrare nu este întotdeauna ușor de făcut, dar cu răbdare și rugăciune poate fi făcută mai mult sau mai puțin complet. Deoarece ea este făcută în numele Domnului Iisus Hristos, s-a dovedit că este suficient să se obțină identificarea "spiritului posesor".

Pentru alcătuirea Arborelui Genealogic, există două obiective principale. În primul rînd, trebuie să se stabilească dacă vreunul dintre ascendenți a manifestat comportamente inacceptabile; în al doilea rînd, să se determine cui aparține vocea, spiritul neliniștit care vorbește către și prin persoana care are nevoie de ajutor, adică pacientul. În primul caz, comportamente similare se pot exprima prin simțăminte similare,

aversiuni, acțiuni sau chiar boli trupesti. Sau acestea se pot manifesta în numeroase forme de boală.

Molly era o femeie de treizeci de ani, bine integrată, inteligentă, sănătoasă, dar prezenta un simptom pe care îl descria ca pe o nouă și ridicolă fobie. Avea o frică paralizantă să călătorească în apropierea unei ape, chiar și pe o scurtă distanță. Cei doi copii ai ei, în vara de dinaintea prezentării la mine, se scufundaseră, găsindu-se, totuși, într-o ambarcațiune ce părea foarte sigură. Tratatamentul unui psihiatru nu i-a îndepărtat fobia. De aceea, mi-a fost recomandată. Nu a trebuit să facem o incursiune adâncă în trecutul Arborelui ei Genealogic pentru a descoperi că un unchi al ei se înecase în dezastrul Titanicului. Atât cât se știa în familie, nimeni nu se rugase pentru el. De aceea, am decis să facem pentru el o Sfânta Liturghie. Celebrarea Liturghiei, în cursul căreia știm că Dumnezeu este prezent, reprezintă actul central al eliberării și tămăduirii. Molly a luat și după aceea parte la Sfânta Liturghie, simțindu-se deplin vindecată de fobia ei. Deși aparent unchiul avea nevoie numai de o slujbă de înmormântare, Molly a acceptat după aceea un înalt grad de disciplină spirituală în toată viața ei.

O dată, mi-a fost recomandat un vizitator american foarte tulburat. Cunoștea foarte puține lucruri despre Arborele Genealogic al familiei sale, cu excepția faptului că se trăgea dintr-un neam de calvinisti din Anglia, în cursul unei Sfinte Liturghii pe care am făcut-o pentru ascendenții care ar fi avut nevoie de ajutor, ne-a fost atrasă atenția de o tânără, întristată, care stătea cu capul plecat chiar în fața altarului. Alături de ea stătea o femeie mai în vârstă, care fusese împinsă și silită să îngenuncheze de un bărbat care stătea în spatele ei. Acesta era înalt, avea o

barba mare, neagră, avînd întipărită pe față o expresie de cruzime. Purta un costum de culoare întunecată. cu un guler alb, mare, pantaloni de călărie și ciorapi albi și își ținea cu hotărîre pe cap o pălărie neagră și înaltă. Nu îngenunchease.

Acest lucru se potrivea cu tradițiile calvinistilor, dure și necruțătoare, care se străduiau să-și afirme identitatea lor în noua lume a Americii, forțînd pe alții să accepte și să se conformeze principiilor și convingerilor lor rigide.

Pacientul meu american s-a uitat neajutorat cum acest bărbat a silit-o pe fata cea tristă să părăsească Biserica, dar a văzut cum un înger o urmărea, probabil ca să o consoleze. Părea probabil că în toți acești ani după moartea ei noi am fost primii oameni care ne-am dat seama că ea avea nevoie de rugăciuni. ' Din această cauză și din pricina atitudinii calvinistului, am repetat Sfânta Liturghie, spre a căpăta iertarea de la Dumnezeu; după care l-am văzut pe acel bărbat îngenunchind și scoțîndu-și pălăria. Și am mai , descoperit că în acea familie mai fuseseră și alte persoane care muriseră necreștinește și care nu fuseseră niciodată pomenite în casa prietenului meu. Am făcut pentru fiecare în parte rugăciunile Sfintei Liturghii, ținînd cadrul .căreia le-am încredințat lui Dumnezeu, după care l-am văzut pe acel bărbat îmbrăcat în alb, în haine preoțești, ținînd cu ambele mâini o coroană. Nu a mai fost nevoie să se apropie de Sfîntul Altar, căci îngerii l-au condus într-o lumină strălucitoare. Americanul și strămoșii lui erau acum în pace.

O victimă a controlului ancestral poate să se simtă ea însăși luată de o forță de nedescris, ca un "miros respingător", ca o "greutate pe spate" sau ca un "nor negru" sau ca o "voce care conduce". În timpul acestor momente, cuvintele nu sînt ale ei și acțiunile ei nu sînt controlate de propria voință.

Margaret avea șaptezeci și trei de ani, când, pe neașteptate, au început "accesele". Izbucniri violente de furie, agresiuni neprovocate față de sora ei, soră de vîrstă mai mică și cu care conlocuia; crize de distrugere a obiectelor din casă, fără a-și da seama de ceea ce face, fapte care nu îi erau caracteristice. Mama lor, care murise în urmă cu patru ani, îa vîrsta de nouăzeci și șase de ani, se comportase la fel. După fiecare acces, Margaret își cerea mii de scuze, avînd adevărate remușcări, dar nu era capabilă să dea vreo explicație pentru purtările ei. Cînd sora ei Nellie mi-a cerut ajutorul, am sfătuit-o ca ia viitoarea criză să-i poruncească lui Satan ca în numele lui Iisus Hristos să o părăsească pe Margaret. Dar, cînd a încercat să procedeze așa. Margareta i-a tras o palmă zdravănă, țipînd: "Este mătușa Agnes!"

Am alcătuit Arborele Genealogice! acestei familii și a rezultat o schemă ciudată. În ultimele șase generații, majoritatea femeilor din familie prezentau aceleași tulburări de comportament. Acest "semn" a apărut în 1750, cînd s-a produs în familie o crimă. Fiica cea mai mare, Elizabeth, a devenit alcoolică, distrugînd cea mai mare parte a averii familiei, înainte de a se fi înecat, la vîrsta de patruzeci de ani. Ulterior, fiicele cele mai mari din familie prezentau crize de furie, la cele mai mici provocări. pînă la pacienta mea, Margaret, născută în 1904.

Nepoata Margaretei, Rhonda, cea mai mare dintre fiicele surorii celei mai mici a Margaretei!, s-a născut în 1941 și avea treizeci și doi de ani, A beneficiat de tratament psihiatric timp de cîteva luni, înainte ca eu să preiau căzul Margaretei. Rhonda a fost de acord cu acest tratament doar după ce soțul ei, întorcîndu se într-o seară acasă. a găsit mobila deteriorată, geamuri sparte și în general o situație haotică Acesta a amenințat-o pe Rhonda cu părăsirea

locuinței și intentarea divorțului, luîndu-și copiii.

De-abia atunci ea și-a dat seama că are nevoie de 'ajutor, fiind de acord să consulte un psihiatru. Rhonda și cu soțul ei aveau trei băieți, astfel încît moștenirea de familie a acestor tulburări orișicum s-ar fi rupt în viitor.

Cu toate acestea, am hotărît să oferim o Sfîntă Liturghie pentru Rhonda și pentru fetele cele mai mari ale familiei, de-a lungul celor șase generații. Cu doi preoți, un doctor și două surori, Nellie și cu mine am ținut o slujbă pentru acești strămoși ai familiei, care, în mod evident, au contribuit la acest lant de tulburări caracterizate prin accese de furie. Deși a fost făcută în particular, fără ca Margaret sau Rhonda să știe ceva despre această slujbă, nici una dintre cele două femei nu a mai prezentat vreo criză.

' Comportamentul Rhondei a- devenit cu totul normal,' soțul ei a renunțat la intenția de divorț, așa că s-a produs o consolidare a familiei lor. Margareta a devenit o soră iubitoare și necazurile lui Nellie au luat sfîrsit.

Ruperea legăturii și transferul controlului către Domnul Iisus Hristos pot fi simultane și pot apărea și la creștini, și la necreștini. Esther, de șaptezeci de ani, era văduvă. Fiul ei, Samuel, bolnav de schizofrenie, se afla internat într-un spital din cealaltă parte a lumii.

Ea e îngrijorată atît de starea lui, cît și de viitorul care-i aștepta. Dar simptomele pe care le prezenta ei fiind confuze și incomplete, au dus curînd la concluzia că boala lui nu se datora unei anormalități medicale, ci erau în cea mai mare măsură provocate, de influența pe care mama lui o exercită de o viață asupra lui.

Atunci am propus să ne înfălțansăm Domnului Iisus Hristos în rugăciune, iar Esther să-l permită să ia controla! asupra fiului ei., dar și i-^upra ei. Deoarece era

evreică, nu i-a fost ușor să accepte, cerînd timp de gîndire» De fapt, i s-a cerut să renunțe la credința ei și să devină creștină. A ieșit de la mine foarte tulburată, noaptea, singură. Deodată, în întuneric, a văzut un crucifix mare, foarte strălucitor. S-ar fi putut să fie rezultatul propriei ei imaginații, în timp ce își frămînta mintea în legătură cu cele discutate. Dar nu și vocea lui Iisus Hristos pe care a auzit-o. El i-a spus clar că trebuia să-și elibereze fiul, pe Samuel, ca să 14 încredințeze și să se încredințeze și ea Lui. A fost silită în acel moment să-L accepte pe Iisus în inimă, și apoi să-și elibereze fiul, lăsîndu-l în seama Domnului. De cealaltă parte a lumii, Samuel, fără să știe de convertirea mamei lui, a început să își revină din starea schizoidă. Mama lui se consideră acum o evreică botezată, nou-născută.

Un caz de comportament care s-a repetat-pe același tipar mi-a fost prezentat de un preot, tatăl unei femei numită Norma. Ea simțea nevoia să scoată ochii copiilor ei. Era ceva care se potrivea mai curînd cu practicile secolului al șaisprezecelea decît cu cele moderne. Am vorbit despre strămoșii lui, iar cînd i-am făcut Arborele Genealogic am descoperit că în urmă cu mai multe generații reședința acestei familii fusese un castel, care avea șanțuri de jur-împrejur și închisori. Familia preotului nu fusese niciodată acolo. Am cercetat castelul și am găsit o cameră de tortură, în închisoarea care avea printre alte lucruri nefaste și accesorii care ar fi putut fi folosite pentru lucrările care o obsedau pe Norma.

Am propus preotului, tatăl Normei, să își consulte episcopul, după care am hotărît să oficiem Sfînta Liturghie pentru morți, o dată la cinci zile. Spre uimirea noastră, am aflat că fiica lui s-a eliberat de obsesia care o chinuia chiar din ziua mării decizii.

Ea nu știa de această intenție, iar spitalul în care era internată se afla la o sută de mile, așa că noi nu am fi avut posibilitatea să-i cerem consimțămîntul. Mai tîrziu, am aflat că o mătușă care se afla și ea într-un spital de boli mintale, și pe care eu nu o cunoșteam, s-a vindecat și ea în același timp. Hotărîrea noastră de a oficia Sfînta Liturghie avusese un efect cu mult peste așteptările noastre. Cu toate acestea, am oficiat Sfînta Liturghie cinci zile mai tîrziu, dar pentru mulțumire.

O îmbolnăvire asemănătoare cu substrat organic, sau numai simptome de boală pot atrage atenția că un strămoș are nevoie de Sfînta Liturghie. Iată cazul unui bărbat, specialist în domeniul său, în vîrstă de șaiszeci și cinci de ani, care a început să prezinte crize periodice de sufocare, ale căror cauze medicii nu le-au putut depista. S-a aflat că tatăl său-se înecase cu mulți ani în urmă fiind în stare de ebrietate. Din această cauză, a fost înmormîntat în secret, fără a i se face slujba religioasă. Explicația mea că moartea tatălui său, care nu avusese parte de slujbă de înmormîntare, se manifesta sub forma crizelor de sufocare pe care le prezenta, l-a înfuriat. După trei luni, cînd crizele de sufocare au devenit din ce în ce mai puternice, a acceptat să participe la o slujbă religioasă de încredințare a tatălui său lui Iisus Hristos. Am făcut această slujbă, după care bolnavul s-a vindecat.

Într-o zi, un tînăr director de școală a venit la mine cu o mare supărare. Avea un coșmar, care prin repetarea lui îl chinuia. Visa că se afla pe marginea unui abis negru, care părea să fie eternitatea, și nu se putea mișca. Coșmarurile au început cînd, în încercarea de a se lăsa de băutură, se gîndise în mod serios la religia lui, și nu în mod obișnuit, automat.

A aflat întâmplător că la vârsta de doi ani își pierduse tatăl, mort într-un accident la bordul unui submarin, în timpul războiului. Deoarece pacientul meu era de religie romano-catolică, i-am propus să-l roage pe preotul său să îi facă o slujbă de pomenire (Liturghia Învierii) pentru tatăl său, care, în mod evident, nu avusese parte de ea. Omul a acceptat, și "abisul negru al eternității" nu i-a mai apărut niciodată.

În cazurile în care pacienții mei auzeau "voci" care nu răspundeau la tratamentul convențional, le acordam toată atenția.

Gil mergea bine cu școala și era un sportiv apreciat. La vârsta de paisprezece ani, în ziua în care i-a murit tatăl, s-a închis în camera lui și a plîns. A rămas așa de îndurerat și așa de retras de lume și necomunicativ; încît a fost internat cu diagnosticul de schizofrenie atipică. Cea mai mare parte din timp și-o petrecea imitînd vocea tatălui său, manierele lui și conversînd cu el.

La doisprezece ani de la spitalizarea lui, mama sa a apelat la noi. Nevrînd să mă amestec în tratamentul lui, nu l-am consultat pe Gil. Mama lui însă mi-a spus că familia, inclusiv tatăl lui, nu erau credincioși, și că nu-și amintește dacă i s-a făcut vreo slujbă de înmormîntare. În schimb a făcut următoail comentariu: "A fost un om îngrozitor. Slavă Domnului că am scăpat de el. A fost atît de brusc și de îngrozitor, încît am vrut să se termine cît mai repede cu putință. Cred că a fost o incinerare, care s-a terminat în cîteva minute, și nu îmi mai amintesc ce s-a spus".

A fost de acord să participe la o altă slujbă de pomenire pentru soțul ei, și într-o Sîmbătă, împreună cu un preot anglican, am oficiat la capelă o slujbă simplă, fără ceremonie. A doua zi, Duminică, Gil a venit acasă, în familie, la masa de prînz. Fratele lui

mai mare și sora lui au observat o schimbare, dar el a insistat să nu i se ceară nici o explicație, pînă la venirea mamei lor.

În după amiază zilei precedente, adică Sîmbătă, se afla în biblioteca spitalului, ca de obicei, plîngînd și țipînd după tatăl său. Deodată i-a venit gîndul că pretenția pe care o manifesta față de tatăl său, de a se întoarce la viață, era egoistă, gînd care pînă atunci nu îi trecuse prin minte. După care, în ciuda faptului că nu credea în Dumnezeu, s-a trezit rugîndu-se lui Dumnezeu să aibă grijă de tatăl său.

Și Gil a adăugat, zîmbind: "Din acel moment mă simt excelent". Am dedus că aceste fapte s-au petrecut cam în vre-mea în care noi săvîrșeam slujba pentru tatăl lui. De atunci, Gil și-a menținut sănătatea și nu a mai vorbit niciodată cu tatăl său.

Din momentul în care "legătura" a fost "tăiată", indiferent cu cine a fost formată sau cît a durat, "vidul de posesie" trebuie transferat Dornului lîsus – Hristos pentru a-I permite să preia întregul control.

Deseori, pădntul este deplin conștient de acest lucru, deci transferul va fi direct. Lui Hristos I s-a dat rolul de spirit dominant și tot Lui trebuie să i se dea în grijă viața care a scăpat de sub posesia acelu spirit. Legătura poate fi așa de puternică încît să se prelungească dincolo de moarte, mai ales cînd este o legătură de dragoste. Nu e neobișnuit ca soțul sau soția să sufere după partenerul mort în așa măsură încît cel rămas în viață să moară prematur, ca și cînd ar fi dorit aceasta. Sînt văduve care suferă în primul an de văduvie, înzecit, de boli, și chiar mor, față de semenele lor de aceeași vîrstă, dar nevăduve, în acest fenomen nu este implicată nici o intenție rea, această durere ar putea fi mai ușor suportată prin lîsus Hristos.

44 Dr. Kenneth Mc All

Chiar și legăturile între persoanele neînrudite pot continua și după moarte. În cazul în care legătura a fost intimă, continuarea "posesiei" de către cel mort poate fi căutată activ de cel rămas în viață. O astfel de legătură trebuie tăiată, fiindcă este totalmente distructivă.

Georgina mi-a fost adusă la vîrsta de douăzeci și trei de ani. Fusesse instruită spre a fi profesoară, și de cîteva ori fusesse certificată drept schizofrenică, deși i se puseseră mai multe diagnostice psihiatrice. Cei șaisprezece medici psihiatri, medicamentele, șocurile electrice nu au reușit să o vindece. Georgina mi-a spus că necazul ei cel mare sînt "'găurile negre". Veneau fără avertisment, durau între trei și paisprezece zile. În acest răstimp, se comporta bizar, iar după aceea nu-și mai amintea nimic. O dată, i s-au încredințat banii școlii spre a-i duce la bancă. S-a trezit la un moment dat în stradă, încărcată cu cadouri inutile, despre care nu își amintea să le fi cumpărat.

În timp ce se pregătea să plece, după prima noastră - întrevedere, mi-a spus deodată: "Dintr-un anumit motiv, nu pot să vă mint". A început să-mi povestească cum ani de-a rîndul avusese o legătură cu o lesbiană, soră medicală, dar care murise. Săptămîni și zile în șir visa că se afla în contact cu prietena ei moartă și că discutau. În tot acest timp zăcea pe pat, neștiind nimic despre cele ce se petreceau în jurul ei. Ne-am dus împreună la un preot care, îngenunchind în fața altarului, a tăiat pur și simplu legătura, poruncind duhului care o poseda să plece, ia locul care i se cuvine, în numele Domnului Iisus Hristos.

În acel moment, fata a scos un strigăt, după care s-a liniștit. A spus că se simțea ca și cum ar fi avut o gaură în cap, și că acum se simțea curată. Ciudatele

Vindecarea .Arborelui Genealogic

ei "găuri negre"¹ au încetat să mai apară și a fost încurajată să adopte o nouă disciplină spirituală. În prezent este fericită în căsătorie, comunieîndu-ne că experiențele ei au fost de ajutor și altor persoane, care treceau prin situații asemănătoare.

Majoritatea cazurilor de legături "controlate", cu morți sau vii, nu sînt atît de dramatice și misterioase ca ale Georginei, dar sînt asemănătoare cazurilor destul de des întîlnite între o femeie și tatăl ei idealizat, văzut într-un bărbat, sau ca în cazul unui bărbat legat de fusta mamei lui..

Harry se căsătorise cu o tînră recepționeră de la hotelul mamei lui. Tinerii căsătoriți au continuat să locuiască în hotel. Soția lui a început la un moment dat să prezinte o stare depresivă, care îi provoca insomnii persistente. În cele din urmă, după săvîrșirea unei Sfinte Liturghii, legătura dintre Harry și mama lui a fost ruptă, ea acceptînd ca cei doi tineri să se mute într-o locuință aflată la oarecare depărtare de hotel. Treptat, pe măsură ce Harry s-a eliberat de sub posesia maternă, relația cu soția sa s-a înnoit, starea ei depresivă dispăxînd. Toți trei formează o nouă, puternică legătură spirituală.

Sfînta Liturghie este oficiată în liniște și cu rugăciuni. Vindecarea se instalează prin încredințarea în pace lui Iisus Hristos, pe măsură ce primim dragostea Lui. Eliberarea de sub dominație poate avea loc uneori imediat după anunțarea intenției de a încredința cazul lui Dumnezeu. Alteori, vindecarea are loc în timpul oficeriei sfînteii slujbe, chiar dacă ea se săvîrșește la distanță de pacient.

În toate cazurile de posesie prin legătură, eforturile psihiatriei trebuie să se îndrepte spre realizarea integrării personalității, dar esențial este ca ele să fie

folosite împreună cu rugăciunile și mai ales cu Sfânta Liturghie, care are puterea atât de a rupe legătura distructivă, cât și de a realiza legătura dătătoare de viață cu Iisus Hristos.

3 VINDECAREA PRIN IISUS HRISTOS

În vederea pregătirii pentru Sfânta Liturghie de izbăvire, întocmim Arborele Genealogic pentru a identifica persoana pentru care ne vom ruga. În cazul copiilor născuți morți, avortați spontan sau cu intenție, este necesar a-i chema pe nume (Isaia 49,1). Dacă pruncul nu a avut nume, câteodată Domnul ne vă sugera unul sau familia poate alege un nume, în așa fel ca rugăciunea să devină personală și mai specifică. Apoi ne hotărîm pe cine să invităm. Câteodată, pot fi câteva persoane la slujbă. Adeseori ea se săvîrșește în absența persoanelor pentru care se oficiază, chiar și fără cunoștința sau consimțămîntul lor. Deseori starea mentală, distanța geografică sau dezinteresul pentru Sfânta Liturghie le împiedică să ia parte. Dar, ori de câte ori este posibil, încercăm să-i avem lîngă noi pe cei pentru care facem rugăciunile, fiindcă în acest fel ei înșiși pot cere îndrumări sau, ceea ce este și mai important, au prilejul să învețe cum să se roage mai departe pe cont propriu, la viitoarele Sfinte Liturghii. Prezența lor este de ajutor, căci au prilejul să primească iubirea lui Iisus Hristos, atât pentru ei, cât și pentru strămoșii lor. Invităm și pe alți membri ai familiei, eventual prieteni, care au dragoste, care doresc să se roage, inclusiv pe cei necreștini, care au mințile deschise spre cunoașterea lui Hristos, a puterii Lui, a dragostei Lui. Cu cât este prezentă mai multă iubire, cu atât

ne apropiem mai mult de Iisus, cu atât este mai complexă vindecarea.

De obicei, începem cu rugăciunea obișnuită, spusă cu voce tare, rugînd pe Tatăl Ceresc să adune pe morții pentru care ne rugăm, cerînd orice vindecare pe care o credem cu putință, în timpul slujbei; și cerem ca atât viii, cît și morții să dea descendenților lor iertare și viață deplină; cerem izgonirea lui Satan și ne rugăm ca Duhul să îplinească lipsurile din rugăciunile noastre. Acest fel ne-a pregătit pentru Liturghie, fiind gata pentru Tatăl Nostru.

Nu sînt teolog. Sînt un simplu căutător, cu o putere de înțelegere mărginită, a puterii de vindecare a lui Dumnezeu. A lucrării efective a acestei puteri. Dintr-o atentă ascultare și urmărire, mi se pare că există patru momente deosebite sau mișcări, care se manifestă în cadrul acelei puteri vindecătoare, care corespund rugăciunilor deosebite pe care le oferim.

Etapa întâi

Prin rugăciunea "și ne izbăvește de cel rău", din Tatăl Nostru cu care începem, noi rugăm pe Dumnezeu ca să-i elibereze atât pe cei vii, cît și pe cei morți din stăpînirea celui rău. Această rugăciune de izbăvire cere ca noi să fim apărați de el și ca în numele lui Iisus Hristos el să fie legat și predat în liniște lui Iisus Hristos. De fapt, noi cerem ca prin Sângele Lui, care se află reprezentat prin vinul Sfintei împărtășanii (de fapt însuși Sângele Său), Domnul Iisus Hristos să curate legătura de sânge dintre vii și morți, ereditară, și blestemele, izgonind duhurile rele. În aceasta, noi ascultăm porunca lui Dumnezeu, care ne poruncește nu numai să vindecăm, ci și "să-l izgonim pe cel rău (Marcu 16, 17-18)

Deoarece Satan se poate manifesta atât prin chinul provocat rudelor moarte, cît și prin violență omenească

și crime, precum și sub formă de tulburări emoționale și fizice, este esențială îndepărtarea noastră și a morților de legăturile invizibile ale răului, cu ajutorul Sfintei Liturghii. Căci, așa cum zice Sf. Ap. Pavel, în I Cor. 10, 21: "*Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să vă împărtășiți din masa Domnului și din masa demonilor*". Bînd paharul Domnului, prin sângele Său, rupem vechiul legămînt cu cel rău și intrăm în Noul Legămînt cu Dumnezeu.

Etapa a doua

Ea se referă la obținerea iertării datoritoare de viață. Prin rugăciunile de iertare, prin reculegere și prin citirea Sfintei Scripturi, noi oferim iubirea și iertarea lui Dumnezeu atât celor vii, cît și celor morți, în locul răului produs de Satan. Morții trebuie iertați, dacă noi intenționăm să-i ajutăm la Sfînta Liturghie. Dacă un bolnav nu poate ierta efectiv o rudă moartă, el trebuie să-și pună întrebarea dacă *vrea* cu adevărat să ierte, chiar dacă deocamdată nu poate încă simți în inimă iertarea. Dacă --*nu dorește* cu adevărat să înceapă să ierte, și deci să iubească, trebuie să renunțe la Sfînta Liturghie, căci atât iubirea, cît și rugăciunea ca să aibă efect trebuie să fie sincere (Matei 5, 23-24).

Am constatat în mod frecvent că atunci cînd Sfînta Liturghie nu își face efectul, persoana respectivă nu este sinceră nici în iubire, nici în rugăciune. Adîncimea iertării trebuie să fie la fel de mare ca a Domnului, care a murit și pentru acea persoană. "Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor" (Matei 26, 28).

Expresia ~"te iert" spusă mortului poate să nu însemne nimic altceva decît niște vorbe goale, care de fapt nu au decît rolul de a masca lipsa dorinței de iertare sau cel puțin lipsa iertării totale a lui Hristos.

Această iertare totală ne este arătată de Domnul Iisus Hristos în parabola fiului risipitor. În această parabolă, Iisus demonstrează iertarea totală - în primul rînd, ca Tatăl care așteaptă neîncetat întoarcerea fiului său, asemenea căruia și noi trebuie să simțim toată nenorocirea dureroasă pe care vrem să o iertăm și să nu o respingem, negînd-o. Dacă nu o privim în față, nu putem să o iertăm.

În al doilea rînd, noi trebuie să iubim pe cel care ne-a făcut rău, așa cum spune Sf. Augustin: "Urăște păcatul, dar iubește pe păcătos". Dacă putem privi tot răul în față, trebuie să hotărîm pentru ce optăm, iar dacă am ales iertarea trebuie ca aceasta să fie necondiționată, chiar dacă cealaltă persoană nu se va schimba sau nu va răspunde niciodată iertării noastre. *Iertarea* este semnul iubirii, *acordată înainte ca* celălalt să o fi dat, cîștigat, acceptat sau înțeles. Este Tatăl care aleargă în întîmpinarea fiului risipitor, pe care îl îmbrățișează înainte de a ști dacă fiul s-a întors cu cîință, pîrîndu-i rău de ceea *ce* a făcut, sau s-a întors pentru a mai cere bani. Își iubește fiul, nu pentru că fiul o merită sau e capabil să înțeleagă iubirea sau pur și simplu pentru că fiul nu poate crește fără iubirea Tatălui.

Iisus Hristos ne permite să alegem între a fi fiul cel mare, care se concentrează pe propria-i durere, sau tatăl, care se concentrează pe durerea fiului și căruia îi întinde brațele vindecătoare în semn de bun venit. Cel de-al doilea fiu se concentrează nu pe nenorocire, ci pe acel rezultat care este capabil să-l unească pe tată cu fiul și pe amîndoi cu Dumnezeu.

Ritualul Sfintei Liturghii cuprinde o îndoită iertare. Prin Iisus Hristos noi nu numai că-i iertăm pe cei morți, dar îi rugăm să ne ierte la rîndul lor. Dar cum se face că noi, cei vii, avem nevoie de iertare? Pentru a identifica răul care se află în noi, de care

adesea nu ne dăm seama, și pentru a-l putea în felul acesta mărturisi ca să fim iertați de Domnul, trebuie să ne întrebăm dacă am dus sau nu o viață echilibrată și dacă nu învinuim forțe exterioare pentru comportamentul pe care am fi putut să-l schimbăm. De asemeni, ar trebui să ne întrebăm dacă credem mai mult în puterea celui rău, care controlează viața, decît în puterea lui Dumnezeu, care ne aduce libertatea. Care sînt faptele care îl scot pe Dumnezeu din viața individului? Pot fi abuzul de medicamente, obsesia banilor, sexualitatea și practicile oculte. Este ușor să ajungem la decădere, refuzînd să permitem puterii lui Dumnezeu să pătrundă în toată ființa noastră, în așa fel încît întreaga noastră voință să-i fie predată Lui. Să ne întrebăm dacă vreunii dintre noi nu a dorit moartea vreunui copil sau nu a respins pe vreunul dintre strămoși; sau dacă am iertat cu adevărat vreo rubedenie moartă pentru ceea ce ne-a făcut fie nouă, fie vreunuia dintre cei dragi nouă. Este lipsit de sens să spunem: "I-aș putea ierta orice cu excepția..." sau "Doar dacă nu ar fi făcut aceasta l-aș fi iertat..."

Cîteodată știm cît sînt de lipsiți de iubire și cită nevoie de iertarea Domnului au morții, fiindcă multe obiceiuri păcătoase trec de la o generație la alta (vezi Capitolul 2). De aceea, am putea să ne rugăm ca prin Domnul toți strămoșii care au contribuit la transmiterea, de exemplu, a acceselor de furie să primească iertarea noastră. Îi putem ruga pe Domnul Iisus Hristos să îi ajute să primească iertarea pentru acest rău sau pentru altul pe care doar El îl știe (II Cor. 5, 18-20).

Tom a venit la Sfînta Liturghie cu un secret. Toată viața lui acest secret a fost sursa unei mari rușini pentni el. Știa că a fost un copil nelegitim, fiind adoptat ia cîteva zile de la naștere. Ca urmare, el nu știa nimic

despre strămoșii lui, dar nici nu știa să se roage. În loc să-și dezvăluie această apăsare sufletească în timpul slujbei, ne-a rugat doar atât: "Să ne rugăm pentru tata și mama".

În timp ce se săvârșea ritualul iertării, Tom i-a văzut pe părinții lui adoptivi în partea stîngă a altarului, iar în partea dreaptă un șopron mic de lemn, în care se aflau doi oameni foarte săraci, probabil părinții lui adevărați. Știind că Domnul era și El prezent, a întrebat pur și simplu: "Ce trebuie să fac eu în legătură cu aceasta?" Drept răspuns, Tom a văzut-o pe Maica Domnului, care-i arăta că îi primește pe copii în jurul altarului, venind spre el. Acest fapt l-a surprins, deoarece în tradiția lui religioasă nu se afla vreo cinstire deosebită față de Maica Domnului. Ea i-a spus să nu se teamă pentru că Ea știa ce să facă, și s-a întors spre altar. Acolo a adus cele două perechi de părinți, care s-au îmbrățișat ușor, pentru ca apoi îngerii să-i ducă într-o lumină strălucitoare.

Deși nu putem ști cu siguranță ce au simțit, probabil că părinții adevărați ai lui Tom au perceput același "secret" din cauza căruia suferea și Tom, și au avut nevoie de încredințarea și iubirea părinților adoptivi, înainte de a se simți în pace. În timp ce urmarea scena, Tom a simțit cum rușinea din ființa lui se scurge și, în același timp, cum recunoștința îi umple inima față de acești patru oameni care într-o mare măsură fuseseră răspunzători pentru faptul că el ajunsese să trăiască în viața lui aceste momente. Avusese nevoie de împăcarea cu părinții care îl făcuseră "nelegitim". Se simțea acum atât de eliberat, încît a împărtășit acest secret nu numai soției și fiului său, ci și membrilor comunității căreia îi aparținea. Mulți dintre ei au fost atât de mișcați, încît a doua seară s-au dus și au oficiat o Sfîntă Liturghie, ducînd cu ei Arborele Genealogic al fiecăruia, vindecîndu-se

de numeroase reie. "Cu ce măsură iertăm, cu aceea vom fi iertați."

Etapa a treia

Această a treia etapă este poate cea mai grea. În cursul ei, Domnul Iisus Hristos ne învață să fim martorii morții și învierii Lui, în timp ce îi aducem la Sine pe morți. Sf. Ap. Pavel zice la I Cor. 11, 26: "Căci de cîte ori veți mîncă această pîine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți, pînă cînd va veni." În timpul acestei părți din sfînta slujbă, persoanele implicate pot pune pomelnicul pe care este înscris Arborele Genealogic împreună cu darul de pîine și de vin, care este apoi oferit lui Dumnezeu și sfînțit. Ne rugăm ca așa cum Iisus Hristos binecuvîntează pîinea și vinul și le umple de viață, tot așa să vină și în familiile care le oferă, atât pentru cei vii, cît și pentru cei morți, pentru care ne rugăm. Deseori, cînd primesc Sf. Împărtășanie, eu rostesc numele mortului, pentru a arăta că o primesc în numele lui sau al ei, rugîndu-l pe Domnul Iisus Hristos să vină la persoana al cărei nume îl rostesc.

În timpul oferirii darurilor pentru împărtășanie, este uneori posibil să deslușim persoana pe care Domnul o vindecă. O dată, șapte dintre noi ne-am adunat pentru oficierea Sfîntei Liturghii, cu scopul vindecării bolnavei Dorothy, care de șase ani suferea de anorexie nervoasă. Fără știrea ei, ne-am propus să ne rugăm pentru o soră a ei avortată, ca și pentru tatăl și bunicul ei. ambii sinucigași. Deodată, ni s-a părut că apare o figură neagră, de lemn cioplit, a Mîntuitorului pe Cruce. În dreptul peretelui de cărămidă roșie din spatele altarului. Am exclamat: "Am crezut, Doamne, că ești în Ceruri. Cum se face că nu ești viu?" Nu a urmat nici un răspuns. Apoi am auzit pe cineva

care se strecura cu zgomot pe o latura a Bisericii și am crezut că este un turist. Fără vreo ceremonie, o fată ca de 20 de ani, cu un păr blond lung și cu o rochie lungă pînă la glezne, s-a așezat între grupul nostru și altar, la mică distanță de noi, A înaintat spre Cruce. Domnul a coborît și l-a luat-o în brațe. A rămas acolo plîngînd pînă la sfîrșitul rugăciunilor de sfințire ale preotului și pînă la sfîrșitul jertfei. Apoi întreaga scenă a dispărut.

După slujbă, l-am întrebat pe preot de ce și-a concentrat rugăciunile așa de mult asupra copiilor, omițînd să aducă în prim-plan cele două sinucideri. Mi-a răspuns că, pe măsură ce rugăciunea înainta, a simțit că tatăl și bunicul au primit destulă dragoste, așa că și-a îndreptat atenția spre copilul avortat. Atunci mama lui Dorothy a adăugat brusc: "Da, pentru ea m-am rugat. Am avut o viziune a Domnului și am auzit că numele copilului meu (avortat) a fost June (adică Iunie), așa că am știut că a fost fată și ar fi trebuit să se nască în Iunie". După aceea le-am povestit viziunea mea, cu fata venind spre Cruce, și mama lui Dorothy a spus: "Așa este, la fel cu ceilalți copii ai mei, blonzi, sîngaci și gălăgioși. Avortul meu a avut loc acum douăzeci și unu de ani."

În seara aceea, mama bolnavei a plecat în orașul unde Dorothy zăcea bolnavă în pat. Cînd fata a aflat ce s-a întîmplat, a spus: "Eu o cunosc, mă striga, cerîndu-mi ajutor, și asta de ani de zile. Nu am îndrăznit să spun cuiva, de teamă că m-ar fi închis pentru că «aud voci». După aceea, Dorothy și mama ei s-au simțit împăcate. După o săptămînă, timp în care Dorothy mîncă normal, au făcut o excursie de cinci sute de mile cu trenul, spre a ne spune tuturor "Mulțumesc".

Fiecare din cei șapte participanți am trăit acea Sfîntă

Liturghie diferențiat. Preotul a simțit o puternică influență. Mama lui Dorothy a auzit o voce îndrumătoare. Eu am avut o viziune limpede. Ceilalți patru prezenți au susținut slujba, rugîndu-se lui Dumnezeu ca să lucreze cu cît mai multă iubire față de Dorothy. Lucrul cel mai important la o Sfîntă Liturghie nu este să ne preocupăm de ceea ce vom trăi ca experiență nemijlocită - sentimente, voci sau viziuni, ci să ne concentrăm pentru a-L arăta pe Domnul persoanelor moarte, lăsîndu-L astfel să aducă vindecare celor vii. La Sfîntă Liturghie se folosesc toate mijloacele tradiționale pentru a scoate răul. Sfîntă Scriptură, rugăciunea în numele lui Iisus Hristos, mărturisirea și dezlegarea păcatelor, profesiunea de credință (adică rostirea Crezului), Tatăl Nostru, univocitatea în venerarea prin laude, Sf. împărtășanie, punerea mîinilor și binecuvîntarea. Duhurile rele se tem de uriașa putere pe care toate cele de mai sus o generează, ca și de felul în care Sfîntul Duh poate schimba inimile oamenilor. Jertfa lui Hristos pe care El a oferit-o lui Dumnezeu fără rezerve pentru răscumpărarea omului purifică conștiința omului în așa fel încît el va putea să-i slujească lui Dumnezeu cu adevărat.

De exemplu, cînd Tom și-a văzut părinții adevărați îmbrățișîndu-se cu cei adoptivi și cu Maica Domnului, el a simțit adîncă milă a Maicii Domnului pentru ei și a început să simtă iubire, în locul repulsiei pe care o simțea ca orfan, în Maica Domnului, Tom a descoperit o mamă neobișnuită, căci iubirea ei a ajuns pînă la rana lui. Dacă Tom nu ar fi văzut nimic, este îndoielnic dacă s-ar fi vindecat toată ființa lui. Domnul nostru Iisus Hristos deseori ne lasă să vedem numai ceea ce El știe că este necesar ca să trăim, pentru ca vindecarea să se poată produce.

Fiecare dintre noi a ieșit-de la slujba pe care am

făcut-o pentru Dorothy (chiar dacă noi nu știam atunci că ea fusese vindecată) cu o iubire adâncă unul pentru altul și pentru Dorothy, dar și pentru Domnul nostru Iisus Hristos, O astfel de bogăție de iubire nu ar fi putut veni decât de la Dumnezeu (Gal. 5, 22).

Înțelegerea felului în care emană iubirea de la Domnul Iisus Hristos, atât pentru morți, cât și pentru vii, și perceperea prezenței celor care participă la slujbele noastre ne pot ajuta să ne îndreptăm rugăciunile în mod corespunzător, în cursul unei Sfinte Liturghii care s-a ținut în Anglia pentru fiul schizofrenic al unei doamne din America, bolnav, care se afla internat acolo, am putut afla puterea rugăciunii la distanță, timp în care Dumnezeu îi trage la Sine pe cei morți. Am observat într-o parte laterală a Bisericii o figură mică, întunecoasă, cu umeri rotunzi, semănând cu un cocoșat. La început am crezut că este vreun ajutor al preotului. După care L-am văzut pe Domnul în partea dreaptă a altarului, uitându-se în jos către noi și spunând: ^{6b} "în sfârșit, cineva face ceva pentru el!" Când rugăciunile noastre s-au terminat, cocoșatul a părut că plutește în aer, alăturându-se unui număr de persoane îmbrăcate cu pelerină care se aflau în jurul Domnului și care spuneau: "O să avem grijă de tine".

După slujbă, în jurul unei cești de cafea, am început să descriu viziunea pe care o avusesem» Deodată, doamna din America a strigat cu putere, spunând: "Acesta este tatăl meu! M-am rugat pentru el, era puțin cocoșat și s-a sinucis. Nu intenționez să vă spun asta." După patru zile, a primit o scrisoare din America, de la fiul ei. Schizofrenia se vindecase. Astăzi, după doisprezece ani boala nu i-a mai revenit. Se pot întâmpla foarte multe, chiar când pacientul nu este prezent, neștiind că se fac rugăciuni pentru el.

Judy era copilul preferat al tatălui ei. Împreună, au suferit în străinătate un grav accident de circulație, când avea numai unsprezece ani, ea suferind grave traumatisme și numeroase fracturi. A fost în comă timp de o lună. În perspectiva recăpătării cunoștinței, a trebuit să suporte și vestea că tatăl ei a murit în accident. A căzut într-o stare de adâncă deprimare, apoi a făcut schizofrenie. I s-a pus diagnosticul de anorexie nervoasă, la optsprezece ani ajunsese să cântărească ceva ceva mai mult de treizeci și două de kilograme.

Între 30 și 50% din pacienții cu anorexie nervoasă mor de această boală, dacă sînt tratați cu mijloacele convenționale. Mie mi-au fost aduși șaiszeci și șase de astfel de bolnavi în ultimii ani, din care în prezent cincizeci și unu sînt foarte bine. Cinci dintre ei au fost retrași din grija mea, iar zece sînt încă nerezolvați.

Din fișa medicală a lui Judy rezulta că doctorii au rezolvat simptomele fizice, dar, după verificarea numărului de globule albe, după ce am investigat regimul alimentar și orele de somn, i-am prescris doze mari de complex B pentru a-i spori puterea de concentrație (intelectuală) și vigoarea.

În timpul consultațiilor mele, răspunsurile ei erau punctate cu referiri la tatăl ei mort. De trei ori a afirmat: ^{6c} "Vreau să merg la tăticu". De asemenea, am aflat că în timpul internării în spital s-a gândit să se sinucidă spre a ajunge la el. Mi-am dat seama că nemulțumirea ei continuă a fost agravată de faptul că trupul tatălui ei, trimis acasă, fusese incinerat în grabă, în timp ce mama ei și restul familiei își reveneau din șoc, foarte speriați de coma prelungită în care se afla Judy, zbătîndu-se între viață și moarte.

Deși am cercetat împreună cu atenție lista cu numele celor din Arborele Genealogic, nu am găsit nici o soluție, căci nici un strămoș nu părea să aibă

nevoie de rugăciuni. Toate resursele mentale și toată energia lui Judy erau centrate pe tatăl ei. Când a fost în măsură să accepte că el era acela care avea nevoie să fie eliberat prin rugăciunile ei, a acceptat să participe la o Sfântă Liturghie pentru el, oficiată de preotul ei. În dimineața de după slujbă, mama ei a încercat să o convingă să mănânce micul dejun, deși se aștepta la obișnuitul refuz. Răspunsul fetei a fost: "Nu te mai foi așa în jurul meu, mi-e foame!".

Pofta de mâncare i-a revenit complet și și-a schimbat radical felul de viață. Disciplina spirituală a devenit parte integrantă din programul obișnuit, cu momente liniștite petrecute pentru ascultarea lui Dumnezeu și pentru lecturi zilnice din Biblie, precum și cu regulata participare la Sfânta Liturghie în biserica de care aparținea. În prezent este soră medicală și consideră că lungă istorie a bolii ei i-a dat milă pentru bolnavii pe care îi îngrijește.

Etapă a patra

La binecuvîntarea de la sfîrșit are loc cea de-a patra etapă de vindecare. Ne mutăm atenția de la nevoile morților și ne rugăm în principal pentru nevoile celor în viață. Cei prezenți ni se alătură în liniște în această rugăciune, punîndu-și mîinile pe capetele celor care au nevoie de vindecare și preotul face semnul Crucii (cîteodată cu mir) pe frunțile lor, concentrînd vindecarea în Iisus Hristos.

O fată epileptică de nouăsprezece ani, care avea partea dreaptă paralizată, și-a simțit vindecarea la binecuvîntarea și la punerea mîinilor care au urmat după Sfânta Liturghie făcută pentru bunicul ei mort. Pentru ea, vindecarea a venit ca o eliberare care a pornit de la umeri și s-a întins ușor în jos în tot corpul. După rugăciunea finală, se putea mișca normal. Nu a mai avut nici o criză de epilepsie, întinzîndu-ne

mîinile peste persoanele bolnave, devenim niște canale prin care Domnul Iisus Hristos și, poate, morții își pot manifesta dragostea.

Această exprimare a iubirii continuă de fiecare dată cînd se săvîrșește Sfînta Liturghie. Mulți sfinți, ca Elisabeta a Ungariei, Teresa de Avila, Toma de Aquino și Sf. Malachia, relatează despre puterea vindecătoare dăruită celor vii prin Sfînta Liturghie, oficiată pentru cei morți. Sf. Bernard ne relatează experiența Sf. Malachia:

"Sora Sfîntului Malachia era așa de înclinată spre cele lumești, încît fratele ei s-a hotărît să nu o mai vadă cît o trăi. Deși nu a mai văzut-o în carne și oase, el a avut parte să o vadă în Duh. După moartea ei, într-o noapte, el a auzit o voce care îi spunea că sora lui se afla la ușă, plîngîndu-se că nu mai mîncase de treizeci de zile. Sfîntul, cînd s-a trezit, a înțeles imediat despre ce mîncare era vorba; se împlineau exact treizeci de zile de cînd oficiase Sfînta Jertfă pentru ea (Sfînta Liturghie a învierii). A început să-i acorde din nou acest ajutor pe care i-l retrăsese. Curînd după aceea, a văzut-o venind către biserică, dar nu putea intra, pentru că purta pe ea un veștmînt negru. A continuat să-i ofere Sfînta Jertfă zilnic și în curînd a văzut-o pentru a doua oară, îmbrăcată într-un veștmînt mai luminos, în final, a văzut-o și a treia oară, îmbrăcată toată în alb și înconjurată de suflete bune."

Drept rezultat al repetatelor Sfînte Liturghii, atît Sf. Malachia, cît și sora lui moartă au primit vindecarea, în învîrtoșirea inimii lui, el era hotărît să nu o mai vadă niciodată pe sora lin, și avea nevoie să se împace cu ea. Prin Sfînta Liturghie, a început să o iubească, să o ierte și să o hrănească (cu Pîinea Vieții) o dată la treizeci de zile, iar mai pe urmă zilnic. Pe măsură ce el se întregea mai mult, tot așa și sora lui cea

moartă/ A apreciat profund puterea de vindecare a repetatelor Liturghii oferite pentru morți, iar când a fost întrebat cum ar dori să moară, a spus că speră să moară în Ziua Tuturor Sfinților (2 Noiembrie) în Mănăstirea Sf. Bernard, pentru că în acea zi, în fiecare an, călugării oficiază o Sfântă Liturghie pentru morți. De fapt, dorința lui a fost ascultată, și Sf. Malachia a murit în Mănăstirea Sf. Bernard, pe data de 2 Noiembrie, aflându-se în drum spre Roma.

Cîteodată este necesar să se repete Sfînta Liturghie de cîteva ori, înainte să se evidențieze vindecarea, în vara anului 1978, mi-a fost clarificată importanța acestei repetări. În timp ce mă aflam în SUA., un Episcop al Bisericii Episcopale Americane mi-a adus pe unul din preoții lui spre a-l consulta. De patruzeci de ani, omul suferea de bîlbîială și, din cauza acestei deficiențe, pierduse multe posturi. Nici un tratament medical nu i-a fost de folos. Mai avea pe fața anterioară a gîtului două semne roșii, verticale, care deseori sîngeau, și o eczemă la nivelul abdomenului. Cercetîndu-i Arborele Genealogic, am constatat că fratele preferat al preotului se sinucisese și, de asemenea, între rubedeniile apropiate mai erau două avorturi provocate și două pierderi de sarcină. Am oficiat pentru ei o Sfîntă Liturghie și cînd omul a depus pe Sf. Altar lista cu Arborele Genealogic (pomelnicul), la oferirea Sfintelor Daruri L-am simțit pe Domnul Iisus Hristos și pe îngerii Lui deasupra noastră. În fața Lui au îngenunchat două femei cu voal. Am întrebat: "Doamne, de ce nu patru oameni?" Mi-a răspuns: "Aceste două femei sînt avorturile". Am văzut și doi îngeri, trăgînd un om care încerca să se opună, și pe care l-au silit să privească darurile pîinii și vinului. La sfîrșitul slujbei, a fost tras către dreapta, iar îngerii au ridicat cele două femei, într-o

lumină strălucitoare, spre stînga, unde fusese Domnul, și din acea lumină strălucitoare o mare mulțime de oameni venea spre el ca să-l primească. Domnul a spus: "Aceasta este familia lui, pierderile de sarcină sînt deja acolo."

În după amiaza aceea, am vorbit despre slujbă cu ruda preotului care avusese pierderile de sarcină. "Eu știu de ce sînt deja în cer", a spus ea. "Pentru că întotdeauna m-am rugat pentru ele și le-am iubit."

Abia după cea de-a șaptea slujbă de dimineață, omul cel îndărătnic care se sinucisese a primit lumină. De atunci, preotul cel bolnav a fost scăpat de eczemă și de semnele sîngerînde, și aproape vindecat de dificultățile de vorbire. Vindecarea i-a permis să lucreze cu program normal în biserică, iar un an după aceea vorbirea lui era aproape normală, oficiind o Sfîntă Liturghie pentru niște pacienți ai mei.

Deși din experiența mea de obicei este necesară numai o singură Sfîntă Liturghie, pentru eliberarea unui copil pierdut, pentru un adult care are nevoie de mai multă iubire și iertare poate să fie nevoie de slujbe repetate. Eu nu cred că Dumnezeu cere un număr magic de Sfînte Liturghii.¹ Depinde de cît de multă dragoste are nevoie mortul și cît de multă iubire îi pot dărui cei în viață. Cu cît rana este mai adîncă, cu atît este necesară mai multă iubire. Aceasta poate fi oferită într-o Sfîntă Liturghie însoțită de rugăciuni de adîncă iubire sau de o sută de Sfînte Liturghii de rutină. Se poate întîmpla ca și după eliberarea unui copil pierdut sau a unui adult, Sfînte Liturghii ulterioare să-i atragă și mai mult dragostea Domnului Iisus Hristos. "În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sînt" (Ioan 14, 2). Poate că aceasta ni se deschide proporțional cu adîncimea cunoașterii de către noi a iubirii lui Iisus Hristos. Pe măsură ce iubirea noastră crește,

vom veni la Sfînta Liturghie cerîndu-i lui Iisus Hristos: "Cît doreşti Tu ca să iubesci astăzi prin mine?" Adesea, El nu va dori ca noi să ne îndreptăm atenţia spre cei morţi, ci ne va îndruma să ne rugăm pentru cineva bolnav sau împovărat, să iertăm un prieten insensibil, să cerem îndrumare cum să ajungem la un vecin sărac sau pur şi simplu să lăudăm şi să mulţumim Tatălui pentru generozitatea Lui. Sînt tot atîtea căi de rugăciune la Sfînta Liturghie cîte feluri de a da şi de a primi iubirea.

Domnul nostru Iisus Hristos nu s-a rugat în acest fel pentru oameni, cîtă vreme a fost în viaţă, deoarece nu înviase, dar a promis că: "Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decît acestea va face, pentru că Eu Mă duc în Tatăl" (Ioan 14, 12). "Dar acum Hristos a înviat din morţi, fiind începătură (a învierii) celor adormiţi" (I Cor. 15, 20).

4 LIBERTATEA DE A ALEGE

Prima Sfîntă împărtăşanie a lui Iisus nu l-a vindecat pe un Iuda, care l-a trădat pe Domnul, sau pe un Petru, care s-a lepădat de El. Sfînta împărtăşanie ne dăruieşte viaţa lui Iisus, şi noi avem libertatea de a alege între a trăi această viaţă sau a o respinge. Lupta lui Petru de a trăi viaţa lui Iisus l-a învăţat cît e de important faptul de a fi în tovărăşia unor prieteni creştini care şi-au închinat viaţa "comuniunii, frîngerii pîinii şi rugăciunii" (Fapt. Apost. 2, 42). În multe situaţii, casa mea a fost adăpost pentru numeroşi oameni care făceau eforturi spre a putea trăi într-o atmosferă creştină, care să-i susţină şi să le consolideze vindecările. Avem nevoie de Iisus atît în Sfînta împărtăşanie, cît şi în relaţiile de la unul în altul, aşa cum a descoperit Joe.

Din copilărie, Joe a fost instruit să facă parte dintr-o bandă de spărgători, ajungînd să i se încredinţeze funcţia de şofer în atacuri. A manipulat averi furate în valoare de 700.000 lire sterline, dar la vîrsta de treizeci şi opt de ani poliţia a reuşit să-l prindă furînd tablouri din atelierul unui pictor cunoscut. A fost condamnat la trei arii închisoare şi, în acest timp, pictorul şi-a făcut obiceiul să-l viziteze săptămînal. Cînd Joe a fost eliberat, artistul l-a aşteptat la poarta închisorii şi l-a luat în el acasă. Acolo, Joe a cunoscut pentru prima oară în viaţa lui încrederea şi iubirea. După ce a locuit un timp împreună cu omul pe care îl jefuise, Joe a venit să locuiască împreună cu familia mea. Am continuat să avem grijă de el, să-l

rezidim în trup, minte și suflet, cu ajutorul unui program zilnic de viață. Prospera, odată cu lucrarea zilnică în grădină sau la tăiat lemne cu fierăstrăul, și se relaxa în împrejurimile minunate ale mediului de la țară. Mulți sînt aceia care așteaptă Ca vindecarea mintală și fizică să se producă fără ca ei să-și schimbe felul de viață într-unui echilibrat, cu exerciții fizice, regim alimentar, ore de odihnă și recreere.

În fiecare dimineață, Joe și cu mine stăteam singuri cu Dumnezeu, încercînd să căpătăm îndrumări de la El pentru ziua respectivă. Cînd Joe a început să facă acest lucru, la început a trecut printr-o perioadă anevoioasă în care și-a amintit de toate. Cu ajutorul poliției, a făcut unele restituiri. Poliția, desigur, era neîncrezătoare, urmărindu-l neîncetat, mai ales cînd se comiteau furturi. Joe a trebuit mai întîi să accepte iertarea lui Dumnezeu, apoi să se ierte pe sine și poliția, și să încerce să-i ajute pe aceia pe care îi făcuse să sufere. Am mai văzut și pe alții în situații asemănătoare, rămînînd mintal bolnavi, pentru că nu au putut să se ierte pe ei înșiși sau pe alții. Această lecție Joe a învățat-o cu ajutorul sprijinului esențial oferit de prietenii lui.

Este de o importanță vitală să ajuți un om ca Joe, să ajungă să-și asume responsabilitatea faptelor sale și să ofere reparații celor pe care i-a făcut să sufere. Dr. Karl Menninger, în cartea sa *Whoever Became of Sin?* afirmă că e sănătos să spui: "Sînt un păcătos ~ sînt cel responsabil de faptele mele rele, dar care, cu ajutorul lui Dumnezeu», -se poate schimba". Totuși, personalitatea dependentă; nu va dori să admită că are puterea să se schimbe, ci va continua să învinuiască cauza exterioară a acțiunilor sale rele, susținînd că "diavolul sau un strămoș m-a împins să fac asta".

A permite cuiva să folosească această scuză pentru a nu-și asuma responsabilitatea, atunci cînd are libertatea de a se schimba, nu face decît să mărească răul. Trebuie să ne ferim să învinuim elementele exterioare, mai ales dacă persoana respectivă nu propășește, încercînd a folosi la maximum libertatea rămasă. Atitudinea ideală este aceea a lui Molly, doamna căreia îi era frică de apă, în legătură cu înecarea unchiului ei de pe Titanic (Capitolul 2). Cu ajutorul lui Dumnezeu, ea a rupt vraja acestei "noi și ridicole fobii". Nu toți pacienții simt că pot mobiliza forțe suficiente și libertate de alegere, pentru a face o afirmație atît de convingătoare, dar majoritatea lor, ajutați, pot fi aduși în situația de a recunoaște și folosi libertatea pe care o au, atîta cîtă mai este. Eliberarea de sub controlul spiritului lumii acesteia este întrucîtva asemănătoare cu eliberarea de sub controlul alcoolului. Unele teorii sugerează că alcoolului îi lipsește o enzimă care transformă alcoolul din corp și că această deficiență poate avea o origine genetică, mergînd cu generații în urmă. Din momentul în care corpul începe să nu mai producă enzima, alcoolul își pierde puterea de bază a voinței de a nu mai bea, neputînd obține această împotrivire la alcool fără ajutor. În mod asemănător, cei care sînt sub controlul spiritului lumii acesteia suferă de o boală la fel de adevărată ca și alcoolismul. Ea poate avea origini genetice, aflate cu generații în urmă, ea poate chiar să ajungă să altereze cadrul psihic, ceea ce produce atît boala fizică, cît și pe cea psihică. Pacientul nu are nici o libertate de alegere și este condus în același mod ca și alcoolul. Nu folosește la nimic să-i pretinzi să își exercite mai mult puterea voinței, el are nevoie de ajutor.

Recuperarea alcoolului decurge adesea prin corectarea unui program asemănător celui al călăuit

de Alcoholics Anonymous. În această metodă nu se pune accent doar pe puterea voinței, ci pe o putere mai mare și pe o comunitate de înțajutorare, care-l încurajează pe alcoolic să-și asume responsabilitatea în scopul folosirii libertății, renunțând la alcool pentru tot restul vieții. La fel, eliberarea de sub dominația spiritului lumii acesteia se bazează pe covârșitoarea putere a Domnului nostru, ca și pe urmarea unui drum creștin în cadrul comunității creștine, care încurajează persoana respectivă să-și folosească și să-și sporească libertatea. Așa cum un alcoolic începe să trăiască o nouă libertate atunci când ajunge să fie dezintoxicat, și persoana care suferă dominarea de către spiritul acestei lumi experimentează o nouă libertate după o Sfântă Liturghie sau alte rugăciuni înălțate în vederea eliberării sale. Mulți sînt convinși, în mod greșit, că ei pot să continue să se reformeze doar prin proprie voință, fără Dumnezeu și fără ajutorul comunității din care fac parte.

Pentru a-i ajuta pe alcoolici în decursul acestei perioade critice, programul Alcoholics Anonymous se desfășoară pe douăsprezece trepte-etape, care sînt egal esențiale pentru ruperea legăturii cu spiritul lumii. Joe și mulți alți pacienți care s-au eliberat de sclavia spiritului lumii au reușit acest lucru pentru că au continuat să respecte aceste douăsprezece trepte.

1. Noi am recunoscut că eram lipsiți de putere asupra alcoolului și că viețile noastre deveniseră de nestăpînit.

2. Noi am ajuns să credem că o Putere mai mare decît a noastră ne-ar putea restitui sănătatea.

3. Noi am luat hotărîrea să ne încredințăm voința ri viața noastră lui Dumnezeu, așa cum L-am înțeles.

4. Noi ne-am făcut fără frică și cu minuție un inventar moral.

5. Am admis în fața lui Dumnezeu, a noastră și a altor persoane natura exactă a relelor noastre.

6. Am fost pe deplin pregătiți să-i permitem lui Dumnezeu să îndepărteze toate aceste defecte de caracter.

7. Cu smerenie L-am rugat să îndepărteze defectele noastre.

8. Am întocmit o listă a tuturor persoanelor pe care le-am făcut să sufere și am avut dorința să ne îndreptăm.

9. Ne-am schimbat comportamentul față de acești oameni, în mod direct, ori ori de cîte ori a fost posibil, cu excepția cazului în care dacă am fi făcut acest lucru i-am fi făcut să sufere pe ei sau pe alții.

10. Am continuat inventarierea personală și, ori de cîte ori greșeam, o recunoșteam imediat.

11. Am căutat ca prin rugăciune și meditație să ne îmbunătățim contactul conștient cu Dumnezeu, așa cum L-am înțeles noi rugîndu-ne doar ^pentru cunoașterea voii Lui, în legătură cu persoana noastră, și pentru primirea puterii de a împlini acest lucru.

12. În urma trezirii spirituale, ca rezultat al acestor trepte, am încercat să ducem acest mesaj alcooliciilor și să folosim aceste principii în toate problemele noastre.

Trebuie observat faptul că acest program conduce afiș de puternic către ultima treaptă a trezirii spirituale, încât un alcoolic îndreptat poate ajuta un alt alcoolic. În mod asemănător, pe măsură ce pacienții se eliberează de sub controlul spiritului lumii acesteia, constată că trezirea lor spirituală îi conduce și la eliberarea altora, prin rugăciune, dar mai ales prin participarea la Sfânta Liturghie.

Cîteodată ni se pare că Domnul ne cheamă să ne extindem rugăciunile dincolo de familia noastră sau de prietenii noștri. Manya a început Sfânta Liturghie rugîndu-se pentru trei dintre rudele sale polono-evreiești. A fost uluită să constate că aceștia au adus cu ei sute de evrei polonezi, nepieptănați, cu capetele plecate, care ieșeau afară din lagărele de concentrare și care își tîrșiau picioarele spre altar. Cînd Manya era pe punctul de a urca către absidă spre a primi Sfînta împărtășanie, s-a simțit împiedicată și i s-a părut că părțile laterale ale naosului erau înșesate de acești refugiați. Pe măsură ce își continua rugăciunea, Manya L-a văzut pe Iisus stînd în picioare la altar, așteptînd să-i primească. Ei s-au apropiat, au ridicat privirea spre El, apoi au început să danseze și să cînte "Aliluia", în timp ce îngerii îi conduceau către o lumină strălucitoare, în spatele altarului.

Chiar după terminarea slujbei, mai mulți refugiați ^au continuat să se înghesuie spre naos. Manya și alți cîțiva au rămas în biserică, rugîndu-se pentru evrei, deși nu au fost menționați evreii. Ei i-au văzut pe mulți dintre ei eliberați la altar. Soțul Manya-ei, preot, 'a împărtășit această experiență reală cu ea și a fost afiș de impresionat, încît a chemat toată congregația și a oficiat o Sfînta Liturghie la învierii cînd s-a întors acasă. Am văzut astfel cum Iisus eliberează și 'ezleagă pe cei care vin la El, nu numai în timpul

Sfînteii Liturghii, ci și în afara ei. Așa că Iisus ne cere să continuăm să-i iubim pe cei morți pentru care ne-am rugat, atît în timpul, cît și după terminarea slujbei.

Desigur că trebuie să continuăm să ne rugăm și pentru cei vii. Cîteodată, rugăciunile noastre nu par a primi răspuns și cei vii nu par a beneficia de ele. În astfel de cazuri, aș dori să-L întreb pe Dumnezeu: "De ce nu ajuți această persoană?" Se pot găsi multe motive pentru care o persoană nu capătă vindecare: nu se dăruiește total lui Iisus, nu iartă sau nu duce o viață echilibrată. Pe de altă parte, trebuie spus că unii oameni care nu fac nimic din toate acestea sînt vindecați. Adesori, cauza principală este lipsa iubirii susținute în comunitatea creștină, dar cîteodată pur și simplu faptul că nu ascultăm cu suficientă atenție ca să auzim planul lui Dumnezeu, care este. unic pentru fiecare i. divid. Chiar dacă persoana nu pare să primească ajutorul în felul în care noi îl preconizăm, avem garanția că rugăciunile noastre nu sînt niciodată zadarnice (Romani 8, 26).

Cînd mă rog la Sfînta Liturghie, deși nu pot fi sigur de ce s-ar întîmpla, știu că rugăciunea mea va primi răspuns într-un fel plin de iubire. Cred că, chiar atunci cînd Domnul nu vindecă în mod ostentativ în felul în care eu cred că este nevoie, El folosește rugăciunea mea pentru a vindeca în alt fel, poate pe o persoană pe care eu nu am să o văd niciodată. Poate s-o vindece pe persoana care s-a rugat la Sfînta Liturghie, adică pe oficiant, sau poate pe una din persoanele cele mai importante din ierarhia bisericească, ca de exemplu pe episcop sau, așa cum am aflat la numeroase slujbe, poate fi vorba de o rudă uitată care este vindecată și eliberată din spital într-o altă țară. Trebuie să fim gata să ascultăm

îndrumările lui Dumnezeu pe măsură ce îl rugăm să ne dezvăluie următorul pas de vindecare.

O femeie în vârstă, Josephine, suferea de o senilitate care i-a provocat o leziune ireversibilă a creierului. Am oficiat pentru ea Sfînta Liturghie și am fost dezamăgiți că nu a apărut vreo vindecare. Dincolo de cunoașterea noastră, Domnul a efectuat următorul pas spre a o vindeca prin fratele Josephinei, care era preot. În timpul Sfîntei Liturghii pentru sora lui, a cunoscut iubirea adîncă și un sentiment de compasiune care l-au adus mai aproape nu numai de ea, ci și de toți bolnavii cu tulburări mintale. Ca rezultat direct, el își petrece acum o zi pe săptămînă vizitîndu-i și rugîndu-se cu ei pentru vindecare, iar slujirea aproapelui a fost în acest fel foarte mult îmbogățită.

O dată, fiind în New-York, am participat la o Sfîntă Liturghie pentru o femeie care auzea voci și practica scrisul automat. Mă așteptam ca, în timp ce ne rugăm, să fie eliberată de sub posesia spiritului și, într-adevăr, vocile au încetat în timpul Sfîntei Liturghii. Dar, după două zile, ele au revenit. Între timp, niște prieteni au dus-o la un episcop care, cu oarecare repulsie, a spus o rugăciune de izbăvire pentru ea. A fost complet și definitiv eliberată de sub posesie. Și episcopul, la rîndu-i, a descoperit prin rugăciunea de izbăvire, brusc, puterea celui rău, dar și o realitate mai mare, măsura puterii de vindecare a lui Iisus. Astfel încît L-am văzut pe Domnul împlinindu-și total planul, atît pentru vindecarea integrală a femeii, cît și pentru revelația produsă episcopului.

Una din vindecările cele mai dramatice care s-au produs în cariera mea i s-a întîmplat lui Claudine. Avea cincizeci de ani și se afla sub neîntreruptă

supraveghere medicală, în spital, de doisprezece ani. Era suferindă de schizofrenie cronică. Nici tratamentele, nici medicamentele nu au avut vreun efect asupra temperamentului ei violent, combinat cu o stare mintală înșelătoare. Doctorii ei au socotit că nu mai era nimic de pierdut - nu putea fi afectată mai mult -și au hotărît să fie operată pe creier, într-un spital din Londra.

Operația a eșuat. Claudine a fost într-adevăr și mai mult afectată, pierzîndu-și atît vederea, cît și vorbirea. Cu această deteriorare ireversibilă și fără nici o schimbare a stării ei schizofrenice, Claudine a fost lăsată să "vegeteze" într-un spital de boli mintale. S-a îngrășat și i-a căzut părul (nu i-a mai crescut păr după operație), ceea ce îi dădea un aspect respingător. După optsprezece luni, familia a obținut permisiunea de a o aduce acasă pentru o zi și o noapte.

Mi-a fost adusă mie. Nu dădea nici un semn că ar înțelege ceva din ceea ce i se spunea. După un scurt control, am confirmat că nu părea să existe vreo speranță pentru ea și că nu-i puteam recomanda vreo terapie. Deteriorarea era într-adevăr ireversibilă. La vremea aceea nu înțelesesem influența Arborelui Genealogic și nici nu realizam dimensiunea puterii vindecătoare a Sfîntei Liturghii. Neștiind ce altceva să spun sau să fac, m-am rugat cu voce tare, încercînd pur și simplu să ascult îndrumarea lui Dumnezeu și căutînd iertarea Lui, pentru distrugerea provocată de om unei ființe omenești. Apoi am rostit Tatăl Nostru, împreună cu ruga finală "și ne izbăvește de cel rău". Rugăciunea noastră era ca Claudine să fie lăsată în pace. Pacienta mea și familia ei s-au întors acasă, untele urma să rămînă peste noapte.

A doua zi dimineata, toată casa a fost trezită de țipetele Claudinei, care striga: "Veniți să mă vedeți!" Neauzind nici un cuvînt din partea ei de la dezastruoasa operație, părinții, uimiți, s-au repezit în camera

ei. Claudine privea la chipul ei din oglindă, strigînd: "Părul meu, uitați-vă la părul meu!" În timpul nopții, i-a apărut pe tot capul un strat* de păr de un sfert de inch. Putea să vorbească, putea să vadă, putea să se dezvolte!

Mai tîrziu, în cursul zilei, Claudine a fost dusă la spital. Uimiți de schimbarea petrecută *cu* ea, doctorii au chestionat-o timp de cîteva ore. În mod repetat, ea a explicat simplu: "S-au rugat împreună cu mine". Doctorii nu au înțeles ce se întîmplase. Era dincolo de puterea lor de înțelegere ca un pacient care suferea de incapacitate totală să poată fi vindecat dintr-o dată și complet, astfel încît să poată fi readmis în lumea normală exterioară.

Cînd m-am aflat pentru prima oară față-n față cu Claudine, am încercat să-L ascult pe Dumnezeu, dar nu am auzit nici o voce și nu am recunoscut nici o îndrumare clară. Am simțit pentru ea milă, mînie și resentiment față de incapacitatea celor care aproape că o distruseseră. Iisus, în fața leprosului, s-a umplut de milă pentru suferind (Marcu 1, 41), și cu cît ne identificăm mai mult cu sentimentele lui Iisus față de o persoană, cu atît mai mare este gradul în care sîntem capabili să îndeplinim voia Lui față de acea persoană. Miezul gîndirii noastre, în timp ce stabilim Arborele Genealogic în vederea Sfintei Liturghii, trebuie să fie activ, gata pregătit să asculte mereu, ca să putem conștientiza măsurile imediat următoare pe care le ia Domnul nostru Iisus Hristos (Gal. 2, 20).

În vremea facultății, un student m-a inițiat în arta ascultatului lui Dumnezeu. Era o pacoste. Insistența ca eu 'să învăț să ascult vocea lui Dumnezeu a devenit atît de intens iritantă încît, pentru a încheia subiectul, am fost de acord să ne așezăm în liniște,

timp de o jumătate de oră, în camera mea. La sfîrșitul acelei perioade, m-a întrebat la ce m-am gîndit. "La nimic", i-am spus. "Ți-a vorbit Dumnezeu?", m-a întrebat cu speranță. "Bineînțeles că nu", i-am replicat. "Nu-ți poți goli mintea total", a argumentat el. "La ce te gîndești?" I-am spus că mă uitam la titlurile cărților din raft.

"Interesant", a spus el. "Citește-mi-le!" Plictisit și dornic să termin ședința, i-am citit numele de pe coperta cîtorva cărți. Apoi am renunțat. "N-ai terminat", m-a zorit prietenul meu. I-am mai spus cîteva titluri. "Continuă, mai sînt încă trei cărți", a spus el repede. I-am răspuns scurt: "Am terminat cu ele". "Ei bine, vinde-le!", mi-a replicat. În cele din urmă, i-am mărturisit că, de mult, am împrumutat aceste cărți de la fosta mea școală și nu le-am mai înapoiat. Prietenul m-a convins să reglementez situația, așa că am scris o scrisoare de scuze, le-am împachetat și, sub supravegherea lui, le-am dus la poștă. Ciudat, m-arn simțit liber ca aerul, ca și cum povara pe care o duceam ar fi dispărut.

În acele zile, nu eram sigur de ce ascultam, dar, în decursul vieții mele, Dumnezeu mi-a vorbit de multe ori, îndrumîndu-mi gîndurile și acțiunile. "În fiecare dimineată El deșteaptă, trezește urechea Mea, ca să Te ascult ca un ucenic" (Isaia 50, 4).

Într-o dimineată cînd m-am trezit, m-am surprins gîndindu-mă la Primul-Ministru de atunci, un om pe care nu l-am întîlnit niciodată. Aveam o imagine intensă despre o decizie personală pe care trebuia să o ia am simțit o nevoie imperioasă de a-l avertiza în legătură cu acțiunile pe care le intenționa. Deși părea îndrăzneț din partea mea, i-am scris o scrisoare, explicîndu-i situația. Cîteva săptămîni mai tîrziu, am primit un răspuns în care îmi mulțumea pentru

intervenția mea; care îl împiedicase să ia o decizie irevocabilă și greșită.

O dată, în lumea dintre veghe și vis a dimineții, am avut imaginea unei prietene, Mabd, pe care nu o văzusem de opt ani. În "vis", ea țipa de la fereastra celui de-al treilea etaj al unei clădiri de cărămidă. Acest lucru nu a însemnat atunci nimic pentru mine, dar am mîzgălit numele de Mabel pe o bucată de hîrtie și am uitat de ea.

În seara aceleiași zile, în timp ce mă întorceam cu mașina acasă, am fost oprit la semafor, în timp ce nerăbdarea și nemulțumirea mea creșteau, am simțit că Domnul mă îndeamnă să o iau la stînga. Am argumentat: "Nu, vreau să merg acasă". "la-o la stînga", mi-a poruncit. Eram singur; varianta aceasta ar fi adăugat doar cinci minute la drumul meu. Am luat-o la stînga, simțindu-mă cam jenat, de aceea am condus încet; ca să nu scap ceva. Atunci, de pe partea dreaptă a străzii, vocea unei femei a strigat: "Dr. Ken, Dr. Ken!" M-am-ulat în sus. Prietena noastră Mabel se sprijinea pe fereastra identică a celui de-al treilea etaj din "visul" meu de dimineață. Pînă am parcat mașina și am urcat în grabă cîte trei trepte p dată, am știut că nu fusese un vis.

Mabel mi-a explicat. Devreme, de dimineață, venise acolo să o ia pe sora ei, pentru că auzise că fratele lor mai mare, bolnav de cancer pulmonar, se afla pe moarte o Cu mulți ani în urmă, îl tratasem pe fratele lor, așa încît surorile își petrecuseră ziua încercînd să mă vadă cînd trec. Acest incident mi-a dovedit ca unul din aspectele cele mai importante ale ascultării lui Dumnezeu, din acea dimineață, este întreținerea unei atitudini de ascultare continuă pe tot parcursul zilei - chiar în timpul unei întîrzieri la un semafor roșu, frustram. Altfel nu aș fi recepționat îndrumarea

lui Dumnezeu cînd mi-a arătat sensul "visului meu pe jumătate" și nu aș fi găsit-o pe Mabel, tocmai cînd avea nevoie de mine, așa cum mi-a cerut-p El. Psihiatrul William James comenta: "Noi și Dumnezeu avem probleme comune; deschizîndu-ne influenței Lui, destinul nostru cel mai profund este împlinit. Dumnezeu este adevărat pentru că produce efecte reale."

Într-o altă situație, îndemnul dat de vocea lui Dumnezeu mi-a prilejuit ocazia să ofer un sfat care a salvat probabil multe vieți. Eram în vizită la niște preteni din Texas, și într-o bună zi țâifăsuim cu un vecin care, întîmplător, lucra la NASA (Administrația Națională a Aeronauticii și Spațiului). Cînd el a aflat cîte ceva din trecutul meu și faptul că eram un medic psihiatru care fusese închis pentru mult timp în China, și că unul din hobby-urile mele este pictura, mi-a spus încîntat că "eram chiar persoana pe care o căutau."

Luat prin surprindere, am fost de acord să-l însoțesc la sediu. Aparent, era nevoie de un sfat în legătură cu un detaliu important, la o stație spațială proiectată. Proiectanții considerau că decorațiunile interioare armonioase le-ar fi fost de un considerabil ajutor oamenilor care trebuiau să privească aceiași pereți, desene, culori, într-un spațiu închis, pe o perioadă lungă de timp: Prin urmare, trebuiau să consulte pe cineva care cunoștea efectele psihologice ale diferitelor culori și desene, preferabil pe cineva care ar fi fost ținut în același fel, într-un spațiu închis. Mi-a făcut plăcere să îi ajut și am făcut unele sugestii pentru capsula spațială și pentru laboratorul spațial.

Am avut prilejul să privesc Vehiculul lunar atunci cînd era supus la teste și să pun întrebări. Cînd mi-au

spus că roțile sînt umplute cu azot. am auzit vocea Domnului spunînd: Oamenii aceștia vor fi în primejdie". Am discuta* acest aspect cu directorul care mă însoțea și care mi-a explicat că experții și-au dat seama de consecințele evidente care s-ar fi produs dacă s-ar fi spart un cauciuc. Cu toate acestea, după paisprezece ani de cercetare, au considerat acest lucru drept puțin probabil. În tăcere, am supus această problemă Domnului și, sub îndrumarea Lui, am făcut pe o bucată de hîrtie o schiță a unor roți cu arcuri în spirală și care se legau de osie printr-o fișie de metal perforată care acționa ca o roată. Directorul s-a uitat la desenul meu, a ris și l-a pus în buzunar. Patru luni mai tîrziu, unul din comentatorii care anunța aselenizarea a menționat că, în ultimul moment, roțile cu azot au fost înlocuite cu roți cu arcuri în spirală. Întrebîndu-l pe vecinul care m-a introdus la NASA, nu am fost surprins să aflu că "A fost ceva ciudat. Directorul a găsit pur și simplu un desen în buzunar și a știut că trebuie făcută o schimbare în construcția roților. Nu știa precis de unde apăruse hîrtia." Eu știam. Din nou, Dumnezeu mă folosisese pentru a produce un "efect real", căci mi se spusese, în 1979, că roțile acelea salvaseră vieți omenești.

5 "SUFERĂ COPIII MICI..."

Nu există nici o piedică în a crede că rugăciunile noastre îi ajută pe cei vii prin mijlocirea lui Iisus Hristos (I Timotei 2, 1-4). Știm că urmăm exemplul Lui de cînd El s-a rugat pentru noi toți, deși umbra Crucii era deasupra Lui (Ioan 17).

În Biserica creștină, îi luăm pe nevinovați, pe nou-născuți, care nu par că au nevoie de rugăciuni, și îi botezăm, spre a le oferi sprijinul rugăciunilor unor comunități creștine. Unii oameni socotesc că înșiși copiii mici botezați au nevoie de rugăciuni pentru a fi exorcizați de răul cu care ar fi venit în contact chiar din pîntecele mamei. Ei consideră că orice copil care a trăit momente de suferință ar trebui să beneficieze de rugăciuni vindecătoare. Este firesc ca amintirile lipsite de dragoste să aibă nevoie de vindecare, și acest lucru poate fi făcut prin iubirea lui Iisus Hristos la Sfînta împărtășanie. Așa cum botezul permite copilașilor să fie aduși în sînul Bisericii, moartea și învierea lui Iisus Hristos, pe care o celebrăm la Sfînta împărtășanie, îi poate mișca și pe acei copii care nu au fost botezați.

Prin studii medicale, s-a putut dovedi că stress-ul sau drogurile, nicotină sau alcoolul ingerate de mamă pot afecta fătul în mod dăunător.³ Copilul nenăscut poate absorbi gîndurile și sentimentele la fel ca substanțele toxice.² De aceea, consider că este logic să presupunem că el poate absorbi și rugăciunea.

Experiența condusă de Dr. J. Cowdy la un spital din Salisbury, în 1958, a arătat că, de la aproximativ

paisprezece săptămîni, fătul și-a format o zonă a memoriei în creier, în care se înregistrează emoțiile ci sunetele venite de la părinți. Este un fapt care poate fi dovedit, alături de informațiile căpătate prin tehnica, aplicată persoanelor adulte, a așa-zisului "răspuns la droguri", prin injectarea intravenoasă a unui anesteziec diluat, numit de obicei "medicamentul adevărului" (n. tr.: numele dat acum cîteva decenii unor derivați barbiturici). Sub un astfel de tratament, bolnava și-a amintit de afirmația făcută de tatăl ei înainte de nașterea copilului: "O să-i succed gîtul dacă e fată!". El a rostit într-adevăr aceste cuvinte. În cele din urmă, ea s-a împăcat cu această suferință de dinainte de naștere și a fost eliberată din spital.

Intr-un studiu prezentat în 1978 la Universitatea Loyola, Chicago, s-a arătat că unii bolnavi au încercat să se sinucidă în fiecare an în aceeași zi. Investigînd acest fenomen, Andrew Feldmar, psiholog la o clinică din Vancouver, a dedus că aceste date nu sînt legate de sărbători, morți în familie sau alte evenimente importante, ci că ele coincid cu datele la care mamele acestor bolnavi au încercat avorturi. Chiar și metoda folosită pentru tentativele de sinucidere (otrăvă, Instrumente ascuțite etc.) corespundea metodei întrebuintate la provocarea avortului. Feldmar a mai fost surprins să constate că fătul avea cunoștința de încercările de avort, chiar atunci cînd acestea avuseseră loc în primele săptămîni de sarcină. El a postulat faptul că memoria se putea data chiar din momentul unirii spermatozoidului cu ovulul, adică din momentul concepției. Aceste cercetări au arătat că fătul este capabil de a înregistra amintiri chiar de dinainte de formarea creierului, la paisprezece săptămîni.³

În mod asemănător sînt înregistrate și amintirile legate de manifestările de dragoste ale mamei către

fătul încă nenăscut. O femeie care este însărcinată de cel puțin cinci săptămîni poate face singură un test spre a-și dovedi că fătul răspunde gesturilor ei de dragoste, Punînd mîna dreaptă pe partea dreaptă a abdomenului și pe cea stîngă pe partea stîngă, ea își poate mișca fătul cu oricare din mîini. Pentru a face acest lucru, ea își imaginează că pruncul crește în putere și bunătate sub mîna ei, care face gesturi de alintare. El se va așeza cu spatele rotunjit în căușul mîinii iubitoare. Dacă mama își deplasează concentrarea asupra mîinii stîngi, copilul va face aceeași mișcare cu mîna stîngă. Dacă mama va face aceste exerciții zilnic la aceeași oră, copilul va lovi dacă "baia de iubire" nu apare. Astfel, nu numai violența încercărilor de avort poate afecta fătul, ci și o simplă retragere a manifestărilor de iubire.

Am înregistrat peste șase sute de cazuri de vindecări directe, care s-au produs după oficierea Sfintei Liturghii pentru prunci care au fost avortați, sarcini pierdute, născuți morți, lepădați la naștere și care nu au fost încredințați, așa cum s-ar fi cuvenit, Domnului Iisus Hristos la slujba de înmormîntare. Cînd s-a oficiat Sfînta Liturghie pentru acești copii, rezultatele au fost uluitoare. Au fost mulți cei care au simțit efectul binefăcător al puterii tămăduitoare pe care a generat-o ea, inclusiv bolnavi care au luat parte la slujbă (deși ea era făcută pentru prunci, și nu pentru ei), de asemeni bolnavi *care* se aflau în spitale și instituții de boli mintale, la mii de kilometri depărtare, și care nu știau nimic de slujbele noastre; și chiar rude care aveau tulburări și se aflau în străinătate.

Mai întîi, este esențial să se stabilească un diagnostic medical precis. Dacă el a fost pus corect și s-a prescris un tratament corespunzător, am descoperit că deseori nu s-a menționat starea mintală a bolnavului și nici nu s-a făcut vreo încercare de a

se afla motivațiile unor comportamente emoționale inacceptabile. Deoarece stările iraționale sînt deseori rezultatul unor trepte variabile de presiune exercitate de sindromul de posesie, următorul pas este investigarea mediului familial.- De aceea, întocmim un Arbore Genealogic cît mai complet posibil. Făcînd aceasta, cauza tulburării este scoasă la iveală și se rezolvă problema identificării celui neîncredințat (adică mort fără "mplinirea rînduieiilor creștinești). Lumea uită sau ascunde în mod deliberat întîmplările neplăcute din trecut, socotind că scoaterea lor la lumină ar putea genera șocuri.

Astfel de pacienți mi-au fost trimiși cu felurite diagnoze, inclusiv de schizofrenie, epilepsie, stări depresive de orice natură, tentative de sinucidere, nevroze și cîteva cazuri de anorexie nervoasă (lipsă de poftă de mîncare de origine nervoasă). Comportamentul acestor bolnavi îmbrăca toată gama de boli psihice - manifestări de fantezii paranoide, voci, întruchiparea lui Iisus Hristos, brutalitate, opistaonus (încovoierea corpului în arc, în pat) și sugerea degetului. Bolile lor psihice se întindeau de la migrene pînă la artrita picioarelor. Mulți dintre ei au avut tipica stare de dependență a personalității față de instituție, ca urmare a îndelungatei spitalizări. Unii se aflau în pragul morții, alții își închipuiau că sînt acolo.

Joan a fost trimisă la mine de un coleg medic generalist. Înainte de prima mea întîlnire cu acest copil de nouă ani, am studiat concluziile echipei de medici, precum și rapoartele dirigintei clasei. La vîrsta de cinci ani, buna dispoziție a copilului s-a schimbat brusc, ^e descurca greu, avînd un comportament irațional, așa că în cele din urmă i s-a pus diagnosticul de epilepsie. Mama ei a fost speriată și

uimiții. Mi-a scris; "Cînd Joan intră într-una din stările ei, fața ei se schimonosește și țipă la mine minute în șir. Este departe de a fi ea însăși, ceea ce mă îngheață. Singurul mod de a face față acestor accese în faza lor cea mai acută este rugăciunea și apoi, după o luptă și o zbatere mai mare chiar, ea cedează brusc, vine de bună voie în brațele mele și suspină ca un copil mic. Mă simt complet stîngace și de aceea ne întrebăm dacă am putea să vă consultăm."

Diriginta copilului împărțase aceeași grijă. Scria: "Joan își pierde cu ușurință controlul și are izbucniri emoționale. Lasă mult de dorit în ceea ce privește prezentarea lucrurilor, chiar cînd copiază face nenumărate greșeli - probabil datorită incapacității ei de a se concentra o perioadă mai lungă."

În timp ce vorbeam cu părinții fetei, eram în căutarea unei motivații a comportamentului ei, dar nu găseam nici una, Mi-au spus că, la vîrsta de cinci ani, au început brusc crizele; ea a căzut în inconștiență, fără vreun motiv aparent. De atunci, de multe ori s-a rănit și, o dată și-a spart și bărbia. De curînd, începuse să alerge prin fața mașinilor, de aceea părinții au trebuit să o țină, pentru siguranță, legată de hamuri. Tatăl ei ne-a relatat cum ea s-a luptat cu o forță de bou și cum țipa la el: "Te urăsc, nu ești tatăl meu. De ce m-am născut?" Se temea și pentru siguranța familiei, deoarece, în una din stările ei iraționale, Joan și-a amenințat fratele cu un cuțit, întrebînd: "Spune-mi cine ești!" Cu tot atîta insistență, a țipat: "Eu nu sînt Joan."

Din rapoartele medicale reieșea că doctorii făcuseră tot ceea ce era cu putință pentru a o ajuta, în ceea ce privește regimul, medicația și alte terapii. Cînd am început să întocmim Arborele Genealogic, le-am spus că eram interesat să descoper vreun strămoș care nu a avut parte de slujba corespunzătoare de

înmormântare, murind fără să fi fost încredințat Domnului nostru Iisus Hristos. De exemplu, o sinucidere. Nu am avut succes. Din Arborele Genealogic reieșea că cel puțin în ultimile patru generații nu se făcuse vreo astfel de omisiune.

Atunci am chemat-o pe Joan în cameră. A venit imediat și s-a așezat pe genunchii mei, și am întrebat-o câți frați și surori avea. Răspunsul ei m-a surprins. "Am trei frați și trei surori", a spus. "'Dar Joan, mama ta spune că ai trei frați și doar două surori", am zis. Joan a devenit extrem de furioasă, a sărit de pe genunchii mei și a bătut din picior, țipînd: "Am trei surori, nu două!" "O vezi pe femeia care stă acolo?", a țipat, arătînd către mama ei. "Este o criminală. A aruncat-o în closet pe sora mea. Sora mea este prietena mea. Eu o cunosc. O cheamă Melissa." Mama acuzată a izbucnit în lacrimi și a țipat: "Atenție! Va avea o criză!" Tatăl lui Joan s-a înroșit la față și a început să se certe cu soția. În timp ce se certau, am ținut-o strîns pe Joan și am spus: "Hai să ne rugăm, tu și cu mine, Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cerîndu-I să aibă grijă de Melissa." Așa că ne-am rugat: "Doamne, Isuse Hristoase, te rugăm să ai grijă de Melissa și să o iei și pe ea în împărăția Ta."

Era evident că Joan atinsese un punct nevralgic al părinților ei. Mai tîrziu, mama ei mi-a spus că avusese un avort accidental, datorită neîndemînării unui medic, înaintea nașterii lui Joan. Ea nu menționase aceasta cînd am întocmit Arborele Genealogic, pentru că soțul ei Graham negase întotdeauna că soția sa ar fi fost gravidă la acea dată. Cînd a pierdut acea sarcină, ei se aflau în vacanță, ajutîndu-l să-și revină după o cădere nervoasă. De aceea, mama lui Joan socotise că starea delicată în care se afla soțul ei nu i-ar fi îngăduit să poată privi situația în față.

Ea nu menționase incidentul față de Joan și nimeni nu știa numele pe care intenționase să-l dea copilului - Melissa.

Deoarece sufletul nostru îi poate simți pe cei care au murit fără să fi fost încredințați Mîntuitorului Iisus Hristos, nu a fost surprinzător că Joan a putut să afle de Melissa. Într-adevăr, am avut o mie patru sute de cazuri asemănătoare în observațiile mele. Este evident că acest copil neîncredințat lui Iisus Hristos, Mîntuitorului nostru, a fost cauza dificultăților avute de Joan, poate și a migrenelor de care suferea mama ei de ani de zile. Așa că am oficiat o Sfîntă Liturghie pentru Melissa, rezultatele fiind că viața acestei familii s-a schimbat. Izbucnirile emoționale ale lui Joan, comportamentul ei irațional, chiar și incapacitatea ei de a se concentra, au dispărut complet și nici nu s-au mai repetat vreodată. Testele efectuate au arătat că epilepsia a fost vindecată, iar curînd după aceea i s-a oprit orice tratament. Migrenele mamei ei au devenit de domeniul al trecutului.

Dar necazurile familiei nu au încetat cu totul. Cîteva luni mai tîrziu, chiar înainte de Crăciun, Graham s-a prăbușit. Simptomele erau tipice pentru o cădere nervoasă. Se simțea într-un eșec total, nu a mai fost capabil să se ducă la slujbă, fiind sigur că nu va mai putea lucra niciodată. După luni de tratament, tensiunea arterială a rămas alarmant de ridicată, și atunci medicul său l-a trimis la mine. Firește, am presupus că nu se împăcase cu faptele care stăteau la obîrșia suferinței lui Joan și deci nu o eliberase pe fetița sa, Melissa. A negat această presupunere, dar ne-a spus că bănuiește motivul bolii. Mi-a spus: "Problema mea nu este Melissa, ci mama mea. Era o femeie de tip victorian și foarte posesivă. Nu a acceptat niciodată căsătoria mea și nu a simpatizat-o pe soția mea. Cînd a murit, am urît-o atît de mult

Încît am refuzat să merg la înmormîntarea ei." Nu aveam nevoie să-mi spună mai mult. Amintindu-și de vindecarea fiicei lor Joan, Graham și familia sa au participat bucuroși la o Sfîntă Liturghie pentru marna lui. În decurs de o săptămîină, tensiunea lui arterială a scăzut și a putut să-și reia lucrul.

Acum, preocuparea lui Graham nu se limitează numai la familia lui: el și soția lui au folosit libertatea spirituală pentru a ajunge la alții. Ultima veste primită de la mama lui Joan a fost foarte diferită de cea pe care mi-a trimis-o la început. "Ieri, Graham și cu mine am fost la o întrunire de la spitalul local, organizată de departamentul copiilor pentru părinții ai căror copii au crize, convulsii sau epilepsie. Nu Joan a fost motivul pentru care am simțit nevoia să mergem, pentru că Domnul a fost așa de bun cu ea. Amîndoi am socotit că am putea fi utili, avînd această experiență. Ei au numărul nostru de telefon, în cazul în care vreun părinte dorește să vorbească cu noi."

Graham și soția lui fac mai mult decît să-și dea numărul de telefon. Scrisoarea continua relatînd că Graham s-a rugat într-un salon din spital pentru un copil cu epilepsie și gastro-enterită. "După aceea, am simțit că trebuia să o sîrut pe mama copilului, lucru pe care nu l-aș fi făcut dacă nu aș fi avut experiența cu Joan. Nici nu o cunoșteam prea bine pe acea doamnă, dar a fost lucrul cel mai nimerit, întrucît și-a întins brațele și s-a sprijinit de mine." Graham și Joan, ca și mulți alții, au găsit noi resurse în a-și folosi noua libertate. Un an mai tîrziu, Joan este o fetiță veselă, sănătoasă, descurcîndu-se bine la școală, este bucuria familiei. Graham rămîne sănătos și ferm, conducînd rugăciunile familiei în fiecare seară, iar el și soția lui sînt dornici să împărtășească din experiența lor celor care ar putea fi ajutați.

Persoanele cel mai adesea lovite din capza existenței în viața lor a unui copil mort și neîncredințat lui Dumnezeu, deci care au nevoie în primul rînd de ajutor, fiind cel mai ușor pasibile de suferințe fizice sau emoționale, sînt părinții, unul din gemeni, următorul născut, un copil adoptat în locul lui sau chiar, ca în cazul lui Joan, cel mai sensibil copil din familie. Cîteodată, părinții nu sînt tulburați de astfel de întîmplări din trecutul lor, pînă cînd nu experimentează realitatea rugăciunii. Un vicar local s-a convins cum una din enoriașele lui s-a vindecat de o boală mintală ce părea incurabilă și a fost scoasă din spital (vindecată) după ce s-a rugat pentru un copil al ei avortat și l-a încredințat Domnului nostru Iisus Hristos la Sfînta Liturghie. Vicarul, mult încurajat, s-a dus să viziteze o altă enoriașă, Mildred, o femeie în vîrstă de șaiszeci de ani, care timp de doi ani fusese tratată în spital pentru o afecțiune gastrică: Nu s-au găsit elemente obiective doveditoare ale suferinței ei, dar simptomele dureroase au continuat. După unele discuții, vicarul a convins-o să întocmească un Arbore Genealogic, ca să îi stabilească dacă vreun strămoș al ei nu a murit fără a fi fost încredințat Domnului. Nu a găsit pe nimeni. Deodată, Mildred a spus: "Bine, am să vă spun ceea ce nu am spus niciodată nimănui. În adolescență, am avut un avort. Nu am făcut niciodată nimic pentru asta." Vicarul a propus să facă în biserică o slujbă, în vederea încredințării copilului avortat Domnului Iisus Hristos. Ea a fost de acord. Pînă la terminarea slujbei, toate durerile ei de stomac au dispărut și ea a simțit o mare eliberare și o mare bucurie. A vrut să spună tuturor că viața ei s-a schimbat.

L-am întrebat pe vicar de ce au apărut durerile de stomac doar cu doi ani în urmă, pe cînd avortul fusese făcut cu mult înainte. Mi-a spus că doar cu

doi ani în urmă hotărîse să devină creștină și intrase în Biserică. Așa că doar în ultimii doi ani învățase să se roage; părea că copilul ei, avînd în sfîrșit acces spiritual la ea, încercase să-i atragă atenția prin durerea de stomac. Era ca și cum copilul devenise durerea ei de stomac.

Probabil că interpretarea vicarului era corectă. Bolile, cum sînt, de exemplu, afecțiunile grave de stomac, tind să ne rețină atenția asupra nouă înșine, îngreunîndu-ne înțelegerea faptului că, de fapt, mortul are nevoie de ajutor. Poate, că astfel de boli sînt lucrarea celui rău, prin care el ne distrage atenția de la rugăciune. Probabil că există o explicație, mai simplă, mai firească și mai precisă» Cînd Mildred a devenit creștină, ea a preluat o serie de noi credințe morale și poate că pentru prima oară s-a simțit vinovată de avort. Această vinovăție sau tulburare internă poate că s-a exprimat sub forma durerii de stomac, deoarece adeseori trauma mintală își găsește o exprimare fizică. Sînt sigur că, indiferent dacă suferința este provocată de o vină naturală, de o persoană moartă sau de cel rău, Sfînta Liturghie aduce de obicei vindecare.⁴

În special gemenii au o sensibilitate aparte față de fratele sau sora lor moartă. La o Sfînta Liturghie, o mamă a spus că una din fiicele ei gemene a murit la naștere și a dispărut în spital. Cînd s-au făcut rugăciuni pentru acest accident, au apărut lacrimi de bucurie în ochii gemenei aflate în viață. Ea a spus că "a urmărit-o" pe sora ei geamănă cum creștea în fiecare an, dar că nu a îndrăznit niciodată să vorbească despre acest lucru.

în India, într-o vară, o mamă îngrijorată a venit să mă consulte în legătură cu fiica ei schizofrenică, care

fusese internată de multe ori. Printre alte simptome, suferea și de grandomanie. Cînd am întocmit Arborele Genealogic, am descoperit că existaseră în familie cîteva avorturi. Ne-am rugat pentru -aceste avorturi de două ori, și de fiecare dată mama, deși hindusa, a spus că a văzut picioarele lui Hristos. pe cruce, în săptămîna următoare, fiica ei a călătorit șase sute de mile pentru a-i spune că deodată s-a simțit bine și că toate simptomele ei au dispărut. Cînd i-am spus despre rugăciunile noastre pentru ea, ne-a mulțumit și a întrebat dacă puteam să o iau să asiste și ea la Sfînta Liturghie! După slujbă, mama, care l-a văzut din nou pe Domnul nostru Iisus Hristos, a hotărît că era o hindusă desăvîrșită.

Cîteodată, apar comportamente anormale, antisociale la un copil adoptat în locul unui copil pierdut. Așa a fost situația unui bărbat în vîrstă de douăzeci și opt de ani, și care mi-a fost trimis de un prieten polițist. Omul se afla în închisoare după cea de a cincisprezecea arestare pentru furt. Chiar de copil furase din poșeta mamei lui, dar ceea ce era neobișnuit era faptul că fura întotdeauna pentru altcineva, niciodată pentru el.

Discuțînd cu părinții despre furtul lui, am întrebat despre Arborele lui Genealogic. "Nu are nici un Arbore Genealogic", au spus ei, "pentru că l-am adoptat cînd s-a născut. După moartea la naștere a fiului nostru, ne-am dus direct la casa de copii și am adoptat un băiețel care am socotit că semăna cu al nostru. L-am iubit și am avut grijă de el în tot acest timp, ca și cum ar fi fost al nostru." La Sfînta Liturghie, părinții uimiți au dat un nume copilului lor mort la naștere, încredințîndu-l Domnului Iisus Hristos. Fiul lor adoptiv a ieșit din închisoare schimbat în bine, acum avînd o slujbă importantă.

Așa cum la botez dăm copiilor noștri un nume, la fel trebuie să dăm un nume copilului "pierdut", pentru a arăta că ne aparține și că îl iubim. Câteodată mama, fratele sau sora vor ști numele acestui copil, alteleori însuși Domnul Iisus Hristos îi dă un nume în timp ce noi ne rugăm. La o slujbă făcută pentru un copil născut prematur, care a trăit doar patru ore, neavând parte de înmormântare, mama copilului, curajoasă, încerca să-i mulțumească Domnului Iisus Hristos pentru că îl lua pe micuț acasă. A auzit clar replica lui: "Nu. Mai întâi trebuie să-i dai un nume, să-i arăți dragostea ta de mamă și apoi să Mi-l încredințezi."

O doamnă cu diagnosticul de tulburări endogene și care nu putea să doarmă, nici să mănânce, nici să comunice cu alții, mi-a fost trimisă de medicul ei curant. În tinerețe fusese prostituată și, prin urmare, avusese câteva pierderi de sarcină și avorturi. Grijulie, le-a dat nume, a primit iertarea lui Dumnezeu și a continuat să le încredințeze Domnului în fiecare Duminică în care se ducea la biserică. A fost eliberată de starea depresivă, s-a căsătorit și acum poate ajuta multe femei care se află în situații asemănătoare.

Eliberarea copiilor "pierduți" este capabilă de a aduce vindecare și fizică, și emoțională. Două femei care au participat la o Sfântă Liturghie ca să-și elibereze copii mi-au vorbit apoi despre vindecarea lor fizică. Prima, care a pomenit două pierderi de sarcină, a constatat cu uimire în rugăciunile ei că simptomele de osteoporoză vertebrală au dispărut complet. S-a sculat de pe scaunul cu rotile și a ieșit din biserică pe picioarele ei. Cealaltă doamnă a pomenit și s-a rugat pentru copilul ei avortat și i L-a încredințat Domnului Iisus Hristoc. După patru zile, doctorul ei a constatat că se vindecase de o colită cronică.

Soții Lancaster au venit la mine foarte îngrijorați de starea a trei din cei cinci copii ai lor. Cea mai mare era dependentă de medicamente, sora ei era supraponderală, iar cel mai mic era hoț de la frageda vîrstă de șapte ani. În timpul discuției, a reieșit că trei din sarcinile mamei ei fuseseră anormale, iar Elizabeth, fiica cea mai mare, s-a născut după un avort anterior; Evelyn urma unei pierderi de sarcină, iar Charles, copilul cel mai mic, a fost adoptat spre a înlocui un copil născut mort. Deoarece acești trei copii nu au fost în nici un fel încredințați lui Dumnezeu am săvîrșit pentru ei o Sfântă Liturghie. Întreaga familie s-a simțit ușurată după aceasta. Elizabeth nu s-a mai atins de medicamente, Charles nu a mai furat, iar Evelyn, în decurs de trei luni, a revenit greutatea normală.

Azi, un avort este un lucru banal. Cu toate acestea, consecințele psihologice imediate pentru mamă sînt profunde, iar efectele de lungă durată pot dăinui o viață întreagă.

"Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzînd, îi certau.

Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicînd: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia" (Luca 18. 15-16).

Unii cred că, atunci cînd mor, pruncii merg direct la Dumnezeu. Acest fapt poate fi adevărat dacă ei au fost iubiți și s-au făcut aici, pe pămînt, rugăciuni pentru ei. Am fost martor la constatarea fenomenului de creștere în mai bine de șase sute de cazuri de prunci morți care, după moarte, au continuat să crească la fel cum ar fi crescut dacă ar fi fost în viață. Fiecare copil are îngerul său păzitor, așteptîndu-și timpul de iubire și de încredințare lui Dumnezeu. Îngerul are permisiunea de a acționa. Eu nu sînt de acord cu aceia care argumentează că, dacă sarcina a fost doar de cîteva săptămîni, copilul nu s-a

format și nu contează. Experiența mea, în care "i-am văzut" pe acești prunci în grupul de copii de vîrsta lor, îmi dovedește adevărul cuvintelor lui Dumnezeu "înainte de a te fi zămislit în pîntece, te-am cunoscut, și înainte de a ieși din pîntece, te-am sfințit și te-am rînduit prooroc pentru popoare" (Ieremia 1,15 și Psalmii 139, 13). Acești copii erau oameni reali, care aveau suflet și își aminteau de un Dumnezeu al iubirii care i-a ajutat odată.⁵

6 ALUNGAREA STAFIEI

Tradiții seculare recomandă binecuvîntarea clădirilor și a locurilor pentru a le scoate de sub înrîurirea celor morți. Am șaizeci și cinci de cazuri înregistrate de "bîntuiri" care au încetat prin rugăciuni. Nu sînt obișnuitele bîntuiri subiective, auzite doar de o singură persoană și produse, poate, de proiecția psihologică a unei trăiri negative sau de o imaginație bogată. Acestea au o notă de obiectivitate cum ar fi: întîmplări observate de oameni echilibrați și obiecte mutate din loc fără intervenția voinței umane. Luînd în considerație toate explicațiile posibile halucinații în masă prin psihoză colectivă, implicații oculte sau dezechilibru psihic se pare că pentru mulți oameni există o explicație simplă. Stafia care bîntuie un loc poate fi a unui mort care are nevoie de rugăciuni. Dacă este tratată ca atare, nu am constatat ca fenomenul să se mai fi repetat.

Nu numai casele sau clădirile pot fi scoase de sub aceste înrîuriri prin rugăciuni. Lucrul este valabil și pentru locurile marcate prin accidente neobișnuite, inexplicabile, cum ar fi porțiuni drepte ale unui drum sau părți de cer sau, în sfîrșit, de mare, cum a fost cazul cu temutul Triunghi al Bermudelor.

Timp de sute de ani, Triunghiul Bermudelor (o porțiune din Oceanul Atlantic, înlăuntrul unei linii imaginare de la Bermuda la Miami, la Porto Rico, la Bermuda) a înghițit vase și avioane fără urme. Doar cărțile scrise pe acest subiect ar putea, prin greutatea lor, scufunda o mică ambarcațiune.

Majoritatea marinarilor cu experiență prefera să evite trecerea prin acest loc. Ca mulți alții, marinarii fără experiență și eu am sfidat aceste temeri iraționale. În 1972, soția mea și cu mine călătoream prin "triunghi" pe o ambarcațiune locală, când am fost prinși de o furtună de gradul 9. Ne-am îndreptat spre sud, în afara furtunii, în faimoasa Mare a Sargașelor. Acolo, unul din cazanele vasului s-a spart, lăsându-ne în derivă.

În liniștea aceea, soția mea și cu mine am auzit distinct un sunet ciudat, ca un bocet, care a durat toată ziua și toată noaptea. La început am crezut că este vorba de un echipaj jamaican, dar, după ce am verificat, ne-am dat seama că nu era vorba de așa ceva. Mai apoi, am găsit o revistă conținând reprezentări ale vechilor vase de sclavi care foloseau această rută. Din textele însoțitoare, am descoperit detalii asupra modului în care, aici, peste două milioane de sclavi au fost aruncați peste bord. Recent, cartea Rădăcini, scrisă de Arthur Hailey, a fost ecranizată la televiziune și a relatat în mod dramatic despre mulțimea morților și a viilor aruncați în mare în cursul acestor drumuri. Numărul sclavilor considerați nevandabili în Indiile de Vest și America crescând rapid pe măsură ce vasele se apropiau de destinație, date fiind condițiile precare de viață de la bordul vaselor, condiții care se agravau neîncetat, negustorii puteau încasa sume mai mari de pe urma ""sclavilor pierduți" decât prin vânzarea celor bolnavi și slăbiți în Virginia. De aceea, vii sau morți, îi aruncau în mare.

La întoarcerea noastră în Anglia, ne-am gândit că nu degeaba am auzit bocetul de moarte. Poate că aveam o obligație ca să ne rugăm pentru acei nenorociți, care muriseră fără a fi fost încredințați lui Dumnezeu, în acest fel făcând un act de căință

pentru aceia care, prin cruzimea lor, provocaseră acele crime. Așa stînd lucrurile, în Iulie 1977, împreună cu câțiva episcopi interesați de această problemă și cu câțiva membri ai Comunității Anglicane a învierii, a fost celebrată o Sfîntă Liturghie jubiliară în diferite locuri din Anglia pentru eliberarea sufletelor acelor care au murit în Triunghiul Bermudei. Cîteva luni mai tîrziu, chiar în Bermude, Episcopul Anglican Anselm Ganders. și Reverendul Donald Omand, un preot anglican din Devon, au făcut în același scop rugăciuni. Blestemul din acest loc temut a fost ridicat.

De la data-săvîrșirii Sfîntei Liturghii jubiliare și pînă acum - cinci ani - nu au mai fost semnalate nici un fel de accidente inexplicabile, cunoscute, în Triunghiul Bermudei. Poate că forțele demonice încearcă să se ridice din nou în acel loc și se pot întîmpla alte accidente sau dispariții, dar noi sîntem siguri că rugăciunile reprezintă arma cu care putem nimici un astfel de rău și să anihilăm astfel de forțe.

Multe sînt autoritățile convinse că există posibilitatea de a elibera locurile bînuite de sufletele morților care nu-și găsesc odihna. Donald Omand se roagă regulat în locurile unde s-au petrecut accidente inexplicabile sau neobișnuite, și de fiecare dată blestemul este ridicat. În cursul cr^etării acestui fenomen pentru un film documentar, o echipă a Televiziunii Britanice a investigat întîmplările petrecute pe o porțiune de drum dintre Charmouth și Morcombelake în Dorset, unde nu se identificaseră nici curbe periculoase, nici intersecții neclare, prin care să poată fi explicate accidentele. Donald Omand a făcut rugăciuni în acel loc și s-a constatat că, deși cu șase luni mai înainte fuseseră înregistrate în acel loc șaptesprezece accidente, în următoarele 6 luni nu s-au mai petrecut nici un fel de accidente.

Cîteodată se pare că rugăciunea și intenția

mărturisită de a se oficia Sfînta Liturghie într-un anumit loc sînt de-ajuns spre a se elibera de fantome acel loc. Acest lucru s-a văzut cînd am fost invitat să vizitez un colegiu de pregătire a profesorilor, în sudul Angliei. Directoarea m-a rugat să vin pe ascuns, deoarece avea probleme cu unul din holurile clădirii, în care cursanții refuzaseră să doarmă. Clădirea era considerată ca fiind bîntuită de stafii, căci în fiecare noapte se puteau auzi zgomote și țipete înspăimîntătoare. Potrivit legendei, aceste fapte se petreceau de trei sute de ani, și directoarea însăși susținea că a auzit zgomote ciudate.^J Era preocupată de originea lor și dorea să fac o rugăciune, în speranța că va domoli spiritul care producea tulburarea.

Faptul că această clădire avea faima de a fi bîntuită de stafii făcuse din ea un fel de atracție turistică a orașului, așa că uneori veneau vizitatori, care stăteau noaptea de veghe pentru a asculta eventualele zgomote. Această parte a colegiului, situată lîngă o catedrală, fusese construită pe locul unei foste mînăstiri de maici, și pentru a accentua legătura dintre cele două construcții un grup de cursanți lipise afișe pe pereți. Unele dintre ele înfățișau subiecte religioase sau reprezentau chiar catedrala, dar altele înfățișau lupte de tauri și alte evenimente violente de demult. Toate erau foarte viu colorate, de aceeași mărime, fixate în același fel. Apoi studenții au încuiat și sigilat ușa dinspre clădire. A doua zi dimineața, au găsit afișele religioase smulse și aruncate pe jos, în timp ce celelalte afișe se aflau la locul lor. Acest lucru se întîmpla ori de cîte ori afișele erau puse pe pereți.

Patru dintre noi ne-am adunat într-o noapte în clădire, nu prea siguri de ce trebuia să facem. Am spus Tatăl Nostru și am cerut îndrumare. Rezultatul a fost că am lăsat hotărîrea să formăm o echipă de preoți care-să vină acJo și să officieze Sfînta Liturghie,

și peste trei săptămîni ne-am adunat în secret în acest scop. Totuși, cînd am ajuns acolo, directoarea ne-a spus că "nu mai era nevoie decît de o slujbă de laudă și mulțumiri lui Dumnezeu", deoarece zgomotele și țipetele nu au mai apărut de cînd ne rugaserăm acolo. Apoi am aflat ce determinase, în mod evident, prima noastră vizită. Unii dintre cursanții cei mai sceptici se hotărîseră să stea de veghe noaptea în clădire, aproape siguri că nu se va întîmpla nimic neobișnuit. Au fost uimiți să vadă o siluetă îmbrăcată în costum de cavaler, purtînd o pălărie cu boruri late ca în vremea lui Carol, și care ieșea prin ușa unui dulap în perete. Apoi a început zgomotul.

Au auzit neîncrezători țipete puternice, deoarece cavalerul părea că violează și că ucide o călugăriță, că-i aruncă trupul pe trei rînduri de trepte în jos cu un zgomot ca la azvîrlirea unei găleți de cărămizi și că i-l tîrăște apoi de-a lungul unui coridor pînă într-un punct în care zgomotul înceta brusc. Drama se sfîrșise. Cu toate acestea, în acest balamuc, cursanții înspăimîntați au îngenunchat lîngă culcușurile lor improvizate și s-au rugat.

Am refăcut drumul cavalerului către locul în care, în mijlocul coridorului, zgomotul înceta - în acel punct, dușumeaua de piatra era înlocuită de bușteni de lemn. Intere sîndu-mă dacă auzise cineva vreodată de o ieșire secretă a clădirii, am dat la o parte covorul de cauciuc de pe pardoseală. Sub el, am dat peste o ușă secretă ruginită, care se deschidea către un rînd de trepte care, la rîndul lor, duceau în jos către pivniță. Nimeni din cei prezenți nu știa de existența ei.

Nu sînt sigur dacă vreodată un cavaler a violat și a omorît într-adevăr o călugăriță în acel loc. Ceea ce știu sigur este că înlănțuirea răului care era prezent acolo prin Tatăl Nostru și prin intenția mărturisită

de a sluji o Sfântă Liturghie pentiu toți cei care aveau nevoie de ajutor și de eliberare a fost suficientă ca să facă să înceteze definitiv tulburarea produsă de stafii.

Nu este neobișnuit ca oamenii afectați de stafii nelămurite să fie etichetați schizofrenici. Maggie a avut acest diagnostic și a fost trimisă la mine de medicul ei curant. Avea un prieten invizibil, Peter, cu care a conversat adesea. A pretins că el încerca întotdeauna să o ajute pe ea și pe alții în zona malului rîului. I-am verificat spusele și am descoperit că mulți alții văzuseră o figură ciufulită acolo, de care se spunea că ar fi dispărut misterios în aer. I se spunea Peter vagabondul. Poate că fusese cu adevărat un vagabond care murise acolo de unul singur, și încerca să-i ajute pe ceilalți, în vreme ce aștepta ajutor pentru sine.

De aceea, trei preoți au ținut o Sfântă Liturghie pentru Peter, chiar acolo, pe malul rîului. În timpul slujbei, Maggie l-a văzut din nou pe Peter, de această dată îmbrăcat în alb, ridicîndu-se din rîu și mulțumind celor care se rugau pentru mîntuirea lui. Preoții înșiși au avut un sentiment de pace, astfel încît fiecare dintre ei și-a oferit disponibilitatea să mai țină astfel de Sfinte Liturghii în viitor și, într-adevăr, le-au celebrat de multe ori. De atunci, nici Maggie și nici altcineva nu l-au mai văzut pe Peter.

Acum cîțiva ani, o familie cu trei băieți și două fete s-a mutat într-o frumoasă casă stil Tudor, din New Forest. Ea fusese construită pe niște temelii foarte vechi, și un rîu, peste care treceau două poduri rustice, traversa grădina. Exista chiar și o aripă a casei bîntuită de stafii. "Nimeni nu poate dormi acolo", li s-a spus.

"Noaptea este îngrozitor." Părinții au ignorat aceste zvonuri, catalogîndu-le drept prostii. Au socotit că zgomotele sînt produse de bufnițe sau de lilieci; această parte a casei au destinat-o dormitoarelor, copiilor și vizitatorilor,

Familia s-a mutat fericită în casă, neținînd cont de poveștile cu "fantomе" pe care le auziseră de la săteni, de la țigăncile ce treceau pe acolo și chiar de la poștaşul care doar lăsa scrisorile în cutia poștală de la poartă și refuza să intre în casă. Majoritatea rudelor și prietenilor care au vizitat noua lor locuință au găsit-o încîntătoare și au avut un sentiment real de liniște.

Cu toate acestea, s-au întîmplat și lucruri greu de explicat. O dată, o musafiră a fost trezită de un ! bărbat care o trăgea nerăbdător de mîină, altă dată o (soră medicală a auzit o voce repetînd: "Vă rog, se trezește cineva și mă ajută?"⁵, și crezînd că cineva, din casă are probleme, ea s-a sculat și a pornit pe coridor, în direcția vocii. S-a dezmeticit imediat ce și-a dat seama că vocea venea acum din spatele ei, că pășise prin ea! Cîteva luni mai tîrziu, unul din ; băieți, cu o fire echilibrată, în vîrstă de zece ani, a țipat în timpul nopții, fiind speriat de zgomotul produs de o ușă glisantă a unui dulap în perete din camera sa, care se deschidea alunecînd ușor. Una din fete a fost de mai multe ori tulburată noaptea de forfoteaia ; de pe coridorul din afara camerei ei, pe care a descris-o ca fiind produsă de "cineva care suferea de gaze intestinale". În cele din urmă, ea a lăsat un flacon cu tablete contra indigestiei, însoțit de un bilet: "Data viitoare, încercați asta!"

Uneori băieții sau unul din tovarășii lor de joacă ceruseră ca "să se spună bătrînului să plece; calcă pe trenulețe, tîrîie picioarele; nu răstoarnă nimic și este foarte liniștit, dar vine prin uși și ferestre închise

și apare pe la colțuri". Ei se purtau firesc, aproape fără frică - era numai o pacoste. Tatăl lor rămânea sceptic, dar într-o seară, din dormitorul băieților care se afla deasupra camerei în care el stătea citind, s-a auzit foarte mult zgomot - un șir de bătăi de ceasornic, dulapuri care se închid, pași care aleargă pe podea și voci. A dat fuga sus. În dormitor era întuneric și liniște. Băieții dormeau aiinu, liniștit, bine înveliți, ca de obicei. A fost zgnduit. În timp ce trecea prin hol în drum spre parter, a fost speriat de un neașteptat zgomot puternic al candelabrului - dar nu-l atinsese nimeni și nimic pe care să-l poată vedea. De Crăciun, Elspeth, fiica cea- mai mare, a venit pentru prima oară acasă. Era o studentă sensibilă, cu picioarele pe pământ, care s-a amuzat teribil de ciudatele relatări ale familiei. Și-a spus rugăciunile și s-a dus cu încredere la culcare, fericită că se află acasă. A doua zi dimineța, la micul dejun, a menționat în treacăt: "Am avut o lungă discuție cu «prietenul» tău în tot timpul nopții. Am crezut că ești tu, taticule, că umbli prin pod, căutînd ceva, așa că am stat trează, intenționînd să vin să te ajut." Dîndu-și seama de cele spuse, s-a lovit cu mîna peste gură și, pe jumătate rîzînd, a spus cu vehemență; "Este adevărat. Se plimba în sus și în jos prin podul de deasupra mea, dar am putut totuși să-l văd. Nu înțeleg cum. Era bătrîn și înalt, cu mustață și cu o mutră simpatică. Purta un costum gri, care îi era prea mare, și papuci de casă. Mi-a spus că îl chema Conan Doyle, iar mie mi-a spus Elspeth. A spus: «îmi pare rău că te-am trezit, dar n-am vrut. Îmi caut jurnalul, este din piele roșie, legat cu un elastic negru. L-am ascuns pe undeva și soția mea spune că trebuie găsit pentru memoriile mele. Te rog, ajmă-mă. Îmi pare bine că aici unde au locuit și copiii mei, locuiește acum o familie cu copii. Culcă-te la loc. Promit să

nu mai vin, dar dacă îmi găsești jurnalul, te rog să-l lași în fața ușii.» Apoi a dispărut."

Elspeth nu a fost tulburată de incident, dar familia ei a fost uimită. Tatăl ei s-a dus să vorbească cu preotul parohiei, un om care locuia pe acele meleaguri de multă vreme, și a discutat cu el despre cele întîmplate. Preotul i-a spus că Conan Doyle locuise cîndva în acea casă și că era îngropat în cimitirul local. A spus: "Am auzit atîtea despre fantoma din casa Dumneavoastră - acum știu despre cine este vorba. Cred că îi este rușine de jurnalul pe care l-a ținut mulți ani. Știți, Conan Doyle a fost creștin pînă cînd a început să se ocupe de ocultism, în numele spiritismului. A murit la șaptezeci de ani - în 1930. Am să vin acasă la Dumneavoastră și am să mă rog ca el să-și găsească, în sfîrșit, liniștea."

Mai mulți membri ai familiei s-au adunat în camera de muzică, din care o parte fusese odinioară biroul lui Doyle. Preotul a făcut o rugăciune foarte scurtă, fără nici un alt ritual, și l-a încredințat pe scriitorul tulburat lui Dumnezeu. Din acea zi de acum douăzeci și unu de ani, nu au mai avut loc nici un fel de manifestări, și casa și-a găsit liniștea. Într-adevăr, sătenii au discutat despre noua stare de liniște care s-a răspîndit în întreaga zonă, inclusiv pe cărările de țară în serile' întunecate. Un articol din presă comenta faptul că o săptămînă întreagă după săvîrșirea acelei rugăciuni liftul de la vechea sală de operații a dor^i.îui din Welbeck Street din Londra se oprise în fața ușii lui, indiferent de butonul etajului pe care se apăsase. *Daily Mnil* anunța că "Doamna Roberts, faimosul medium care locuiește în Kent, primise în sfîrșit un mesaj de la Conan Doyle, care dorea să își ceara iertare pentru că indusese în eroare atîția oameni în cursul vieții sale " Jurnalul său n-a fost descoperit niciodată.

Multe fantome sînt pur și simplu produsul imaginației hiperactive, adesea, reprezentări a ceea ce o persoană nu vrea să privească în față. De exemplu, o fată bătrînă poate vedea în cadrul ușilor întunecate vagi figuri de bărbați care intenționează s-o violeze, deoarece se teme pentru virginitatea ei, dar neagă existența acestei frici, pînă ce este pusă în evidență. Dacă vede stafii, și acestea pot fi figuri nedeslușite, lascive. Pentru ea, vor fi foarte reale și va împărtăși aceasta experiență doar acelor care o iau în serios. Indiferent dacă cineva crede sau nu în stafii reale, este necesar să facem rugăciuni pentru această categorie de oameni și să le fim de ajutor. O modalitate de a face asta este de a oficia o Sfîntă Liturghie "pentru orice s-ar afla acolo", ajutînd astfel persoana respectivă să renunțe la umbra Jung-iană care se proiectează și să transfere concentrarea asupra propriei frici către Iisus Hristos, depășind, astfel, acea frică. Stafiiile pot fi la fel de subiective și de nereale ca și oamenii pe care îi vedem în vis, dar în amîndouă cazurile se dezvăluie marea bucurie încercată de persoana respectivă, care a luat contact cu iertarea și iubirea lui Iisus Hristos.

Azi îmi petrec mai puțin timp încercînd să determin dacă stafiile sînt reale sau nu și mai mult timp ca să descopăr de ce persoana în viață crede că mortul sau stafia are nevoie de rugăciuni sau împăcare. Pe măsură ce persoana în viață începe să se împăce cu stafia, acea persoană începe a se împăca cu părțile ei reale, care se pot proiecta asupra stafiei. Astfel, pe măsură ce fata bătrînă îi iartă stafiei lascivitatea, ea începe să se reconcilieze cu pornirile ei sexuale și să le îndrepte către Iisus Hristos, chiar dacă "stafiile" nu au avut o realitate obiectivă.

Nu știm dacă aceste spirite care "bîntuie" sînt bune sau neutre sau rele, nici care ar putea fi legătura

dintre ele. Nu putem ști nici care este cel mai bun procedeu pentru a elibera case, drumuri, săli de clasă sau foste cîmpuri de luptă, de asemeni nu putem ști dacă răul se reîntoarce în locul de unde a fost izgonit, iar dacă se întoarce, cum poate fi împiedicat de a o face. Știm cu siguranță absolută că locurile și oamenii se eliberează dacă în timp ce legăm spiritele rele, îi oferim și o Sfîntă Liturghie pentru morții care au nevoie de eliberare și-i încredințăm Domnului nostru ¹Iisus Hristos, Stăpînul a toate puterile (Romani 8, ? 38-39).

Dom Robert Petitpierre, călugăr benedictin și exorcist al locurilor, folosește patru etape tradiționale. Prima, o exorcizare generală pentru toate camerele din casă, folosind apa sfințită; în al doilea rînd, săvîrșirea Sfintei Liturghii cu rugăciuni pentru morți; în al treilea rînd, binecuvîntarea întregii clădiri și a fiecărei camere; în al patrulea rînd, o altă celebrare a Sfintei Liturghii pentru patron sau pentru Sf. Arh. Mihail și pentru toți îngerii, încheindu-se cu Te Deum-ul sau Gloria. Casa se află atunci sub protecția lui Dumnezeu.

Deși în Anglia s-ar putea să sălășluiască jumătate din stafiile lumii din prezent, credința că locurile au nevoie de eliberare și protecție este într-adevăr primitivă. În toate religiile lumii există o lungă tradiție a pelerinajului la locuri sfinte.

De aproape două mii de ani, creștinii au mers în pelerinaj în Țara Sfîntă, pentru a merge pe urmele pașilor lui Iisus Hristos. Și Biblia Creștină pomenește de pîngărirea locurilor, așa cum s-a întîmplat cu sîngele vărsat de Cain (Gen. 4, 10). Iisus a trecut adesea pe lîngă cîmpul gunoaielor din Ierusalim, Gheena din Valea Hinom, care fusese pîngări prin sacrificiile păgîne ale copiilor. Acest loc puteau să-l facă pe un evreu "necurat". Răul existent acolo a

fost recunoscut de toată lumea, de aceea a devenit o imagine a iadului (Matei 5, 22). În mod asemănător, în Evul Mediu locurile profanate prin magie neagră erau¹: "necurate" pînă ce erau purificate prin sfințire. r; i păstrează adesea vechiul obicei de sfințire a cîmpurilor în zilele de rugăciune; vapoarele și uMirile, pot'fl sfințite cînd se construiesc; bisericile sînt de asemeni sfințite cînd se ridică. "O, Tată, fă *Su* se sfințească aceste ziduri; Umples cu iubirea Ta goliciunea lor" (Whittier). Multe" astfel de tradiții s-au pierdut, totuși, fiindcă spiritualitatea lumii medievale este socotită desuetă, iar practicile acelor vremuri -superstiții. De aceea, oamenii înclină să fie insensibili la capacitatea pe care o au unele locuri (de exemplu, Lourdes) de a-i deschide să primească duhul lui Hristos, în timp ce alte locuri îi pot deschide spiritelor morților sau celui rău.

Cîteodată, locurile au nevoie de a fi eliberate nu numai de influența morților, ci și de aceea a activităților oculte. Un medic prieten susținea că uneori auzea și vedea un cîine negru făcînd trei salturi în sus și în jos, noaptea, pe treptele casei sale. Deși soția sa nu l-a crezut, eu l-am crezut. Așa că am legat răul, poruncindu-i să plece, și ne-am rugat pentru oricine ar fi avut nevoie de rugăciune. Cîinele a încetat zbguitul nocturn. Un an mai tîrziu, cînd doctorul a mutat un calorifer care fusese fixat în perete, a descoperit în spatele lui un cîine negru, desenat pe perete, și urme de ceară de luminări, semne lîmpezi ale unor practici oculte vechi. Soția lui s-a convins că doctorul nu își imaginase doar acele lucruri!

Acesta nu este un caz izolat. Dr. Kurt Koch este de acord că fantomele bîntuie acolo unde au existat practici oculte. El scrie: "Una din manifestările cele mai ciudate este aceea a fenomenelor fantomei în locul acțiunii sau în casele ocultiştilor, nu numai cînd

ei sînt în viață, dar și după moartea lor. Atîta' timp cînt practicantul ocultismului este în viață, fenomenul stafiei poate fi înțeles prin teoria lui Bender, a existenței separate a puterilor psihice disociate. Persistența fenomenelor și după moartea practicantului este, totuși, dincolo de explicația rațională. Aici trebuie să recurgem la o explicație transcendențială, pînă cînd cercetările științifice psihice ne vor furniza cheia misterului."

Într-adevăr, pînă cînd nu vom avea o explicație științifică mai bună, va trebui să folosim toate mijloacele pe care le avem la îndemînă pentru a readuce pacea într-un loc tulburat. În primul rînd, să renunțăm la toate implicațiile oculte și să legăm răul, poruncindu-i să plece, amintindu-ne să îndepărtăm obiectele oculte și spiritualiste, care atrag spiritele în acele locuri. În al doilea rînd, să descoperim, dacă este posibil, persoana căreia îi aparține stafia care "bîntuie" și să o eliberăm prin rugăciune, Sfînta Liturghie fiind cea mai eficientă. Dacă identitatea ei nu poate fi stabilită, atunci rugăciunile trebuie făcute pentru cineva care ar avea nevoie de ele, inclusiv pentru cei care au de suferit de pe urma celui mort. În al treilea rînd, să cerem tuturor celor prezenți să se încredințeze Domnului și protecției îngerilor Lui, în așa fel încît prezența Lui să umple tot locul, ca să nu mai fie loc pentru cel rău.

7 LUMEA ÎNTUNECATĂ

În 1964, Episcopul Mortimer, pe atunci Episcop de Exeter, m-a invitat să fac parte din Comisia de Exorcism din Exeter, nou înființată. Deși aveam în psihiatrie o practică personală de numai un an, aveam deja douăsprezece cazuri pe care să le prezint comisiei, deoarece o serie de doctori îmi trimiseseră pacienți careofuseseră vătămați-de practicile oculte.

Activitatea Comisiei a crescut de la prima întâlnire, cînd numai doi episcopi anglicani au răspuns invitației, pînă în acest moment, cînd t/eizeci și opt de episcopi sînt reprezentați. Azi, fiecare diocază din Anglia are prevăzut un exorcist. Biserica începe să își dea seama de pericolele, ocultismului. Dar eu nu vreau să exagerez prevalența implicării demonice, care în cazurile tratate de mine în spitale și clinici reprezintă doar patru la sută. Procentajul acestor cazuri care mi se trimit acum este în creștere, iar pacienții fac parte din categoria celor care nu au răspuns la un alt tratament psihiatric. Mulți oameni, la care tratamentul obișnuit nu a dat ani de zile rezultat, au putut fi vindecați prin rugăciune, chiar și în cazul în care nu știau că se fac rugăciuni pentru ei.

Cînd se bănuiește că forțele oculte acționează asupra vieții unei persoane, un examen medical complet este obligatoriu pentru orice tratament ulterior. Cineva suspectat de a se afla sub control demonic poate, de fapt, să sufere de psihoză depresivă, de schizofrenie sau să prezinte efecte ale altor psihoze organice. Persoana poate fi acut nevrotică, cauza bolii

putînd- fi o imagine care se ridică din adîncul subconștientului sau aspecte ascunse ale personalității sale. Deși toate aceste diagnostice trebuie tratate ca tulburări psihice, ele nu exclud controlul demonic.

Poate fi vorba de o boală doar de natură mintală; poate fi o boală mintală combinată cu control demonic; poate fi numai un control demonic. Dovada pentru asta nu este prezența sau absența bolii mintale, ci mai degrabă dacă există un răspuns la rugăciune și la Sfînta Liturghie. Diagnosticul trebuie să fie cît mai exact cu putință.

Muriel, o femeie trecută de treizeci de ani, pretindea că era "posedată" și că vedea diavoli dansînd în fața ei. Preotul ei romano - catolic mi-a trimis-o pentru un control psihiatric, sperînd ca, dacă povestea ei era adevărată, să pot identifica "diavolii", astfel încît să poată fi exorcizați. Muriel părea într-adevăr deprimată și confuză. Era și foarte palidă. Își descria "diavolii" ca pe niște mici chestii negre care dansau în fața ochilor ei ori de cîte ori se scula brusc din pat sau din fotoliu. O simplă numărătoare a globulelor roșii a arătat un grad avansat de anemie și avea și tensiunea arterială foarte scăzută. Cu toate acestea, am avut o convingere clară, care mi-a apărut în momentele de meditație și de liniște din cursul dimineții, că problema ei era parțial legată de un baston de un anumit tip.

La următoarea ei vizită i-am prescris lui Muriel o medicație pentru anemie și, cînd era gata să plece, am întrebat-o despre baston. A roșit și a mormăit: "Ce vreți să spuneți?" I-am răspuns că nu știu exact ce vreau să spun, dar am întrebat-o din nou despre baston. În cele din urmă, mi-a povestit despre un baston încrustat cu pietre scumpe, care fusese furat de unul dintre strămoșii ei. Se afla ascuns sub

dușumeaua casei familiei de câteva generații. După oarecari investigații, ea a fost ajutată să restituie obiectul descendentului de drept. În două săptămîni, Muriel s-a transformat, devenind o femeie liberă și fericită.

Acum mă concentrez mai puțin asupra pacienților "posedați", ca Muriel, care au nevoie mai ales de tratament medical, și mai mult asupra pacienților care sînt realmente legați prin practici oculte. Acestea sunt cele care caută putere sau cunoaștere dintr-o sursă potrivnică învățăturilor lui Dumnezeu (Deut. 5, 6-10; 18, 10-12). De exemplu, astrologia, spiritismul, scrisul automat, horoscoapele, aflarea norocului, ghicitul, ședințele oculte, cărțile de tarot, vrăjitoria și meditația transcendențială¹ sînt, toate, unelte ale celui rău. Ele pot fi practicate la început cu nevinovăție și numai din amuzament, dar ele îndepărtează de Dumnezeu. Psihiatria confirmă faptul că ocultismul deschide ușa lumii spiritului rău. Cercetătorii psihiatri confirmă unele vindecări, cum ar fi: schimbarea orientării sexuale, produsă prin rugăciunea de exorcizare și aducînd libertate și eliberare de acea lume. Într-un articol din jurnalul medical britanic *The Practitioner* (Martie 1974), Dr. Richard Mackarness (asistent psihiatru la Park Prewett Hospital, Basingstoke, din Hampshire) a arătat cum exorcismul a ajutat un pacient care suferea de o boală schizoidă.

"În ultimii zece ani, în această țară a fost o explozie de interes pentru ocultism, mai ales printre cei tineri. Acest interes crescut a coincis cu abuzul crescut de droguri "slabe și "tari", iar aceste două lucruri pot avea legătură între ele. Inevitabil, pe măsură ce psihiatrii consultă tot mai mulți oameni pentru abuz de droguri, tot mai mulți pacienți implicați în practici oculte sosesc la spitalele de boli mintale. O parte din ei au tulburări grave și nu răspund bine tratamentului psihiatric

«ortodox» cu terapie electroconvulsivă și medicamente psihotrope. În unele cazuri, numai exorcismul și rugăciunea îi ajută."

După ce a încercat folosirea medicamentelor obișnuite pentru astfel de pacienți, cu rezultate negative, Dr. Mackarness conchide: "Ajunghind la capătul resurselor terapeutice «ortodoxe», am început să bănuiesc că am de-a face cu un caz de sindrom de posesie. Un coleg, Dr. Kenneth McAll, a publicat recent un articol despre acest subiect, așa că am hotărît să-l chem să consulte pacientul și să discutăm despre exorcism. Eu am adus un crucifix de acasă și, împreună cu o soră pe care a adus-o ca însoțitoare, am făcut slujba. Rezultatul a fost spectaculos. Pacienta a spus imediat că se simte mai bine, după care și-a revenit definitiv. Medicația a fost suprimată, nemaifiind deloc folosită."

Pacienta tratată de Dr. Mackarness era o femeie de treizeci și opt de ani, muncitoare în fabrică, și spitalizată ca "schizofrenică". Răspundea la telefoane imaginare, date de tatăl ei mort, și putea "vedea urme de pași" pe dușumea. Intuiția îi era slabă, era confuză în gîndire și limitată în vorbire, avînd un Q.I. redus. Fizic nu avea nimic, cu excepția faptului că uneori dormea rău. Era o femeie mică, speriată, conștientă, care nu mai avusese cazuri de tulburări mintale în familie.

Cînd am fost chemat să o consult pentru a doua oară, această femeie mi-a spus că în urmă cu cinci luni vizitase un cuplu spiritist pentru vindecare. Le ceruse ajutor pentru că socotise că este "dependentă de medicamente", în ciuda faptului că lua doar un calmant ușor. Cuplul și-ă trecut mîinile în jurul ei, iar ea, sperîndu-se, s-a întors repede acasă. După care a început să aibă halucinații, imaginîndu-și că vindecătorul este "în casa ei și în grădină" și că îi

aude vocea la telefon. A fost internată în spital pentru insomnie și stare de anxietate.

Motivul suferinței ei părea a fi o forță ocultă, așa că am hotărât să ne rugăm în timpul ce bolnava se găsea în starea aceea. Ne-am rugat pur și simplu lui Dumnezeu pentru îndrumare și protecție, în numele lui Iisus Hristos, am spus Tatăl Nostru și am poruncit răului să plece de bunăvoie. Nu a fost nevoie de alt tratament. Pacienta a fost vindecată din acel moment și s-a întors, peste două zile, la soțul și la fiul ei în vîrstă de zece ani; Cinci ani mai tîrziu, femeia nu și-a mai amintit- Je întîmplare.²

Am aflat de la. personalul spitalului că acolo erau și alți pacienți internați în urma acelorăși activități spiritiste. L-am vizitat pe spirit și mi-a mărturisit că provocase și alte dezastre. A hotărât să nu se mai amestece, ci să învețe despre viața lui Iisus Hristos din Biblie, o carte pe care nu îndrăznise niciodată să o citească.

Nu este neobișnuit ca aceia care au nevoie să fie eliberați de cel rău să reacționeze împotriva lucrurilor sfinte și a rugăciunii. Chiar și înălțarea unei rugăciuni în tăcere (care elimină posibilitatea sugestiei) îi poate tulbura, și comportamentul lor ciudat poate fi declanșat sau oprit în funcție de începerea sau sistarea rugăciunii. Acest lucru poate ajuta considerabil la punerea diagnosticului.

O fată de optsprezece ani s-a dus să vadă un film despre diavol și ocultism. Puternic zdruncinată de cele văzute., s-a gîndit că astfel de amintiri se șterg cu timpul. În cazul ei, totuși, a ajuns să fie tot mai bîntuită de viziuni ale diavolului și de voci care îi spuneau să se distrugă. A trebuit să-și lase lucrul și a început să ia droguri, devenind dependentă de ele. După nouă luni, a venit la mine să o consult,

acuzîndu-se în primul rînd că se dusesese să vadă acel film. Era evident ca a-i prescrie calmante ar fi echivalat cu o cataplasma la un picior rupt, astfel încît i-am propus să ne rugăm împreună. Fata a fost imediat de acord. Pur și simplu ne-am rugat în numele lui Iisus Hristos ca această forță malefică să-și piardă puterea asupra vieții ei. Din acel moment, nu a mai avut viziuni, nu a mai auzit voci, nu a mai luat droguri.

Un cadru medical al Colegiului pentru Studiul Bibliei mi l-a trimis pe Brian. Era un student divorțat, în vîrstă de aproape treizeci de ani, al cărui comportament tulbura viața Colegiului. Nu putea dormi și era cuprins de frici inexplicabile.

Brian mi-a spus că în copilăria sa părinții se certau neîncetat, în cele din urmă divorțînd, și că el a plecat de acasă cît mai curînd posibil ca să se înroleze în - Forțele Aeriene Regale. Prietenii pe care și i-a făcut acolo l-au introdus în spiritism, magia numerelor și a cărților de ghicit. A ajuns să fie implicat în astrologie, a intrat în tagma vrăjitorilor, dar s-a alarmat atunci cînd, după ce a învățat scrisul automat, s-a trezit repetînd mereu și necontrolat cuvintele "crimă germană".

Consultînd o femeie-medium, care folosea fotografii de familie pentru a primi mesaje de la morți, lui Brian i s-a spus că semăna cu un unchi care fusese omorît în război. Femeia fusese cîndva o membră pasionată a unei biserici nonconformiste, dar, după ce și-a descoperit "puterile", simpla mențiune a numelui lui Iisus Hristos era suficientă ca s-o împiedice să lucreze ca medium.

Brian și-a manifestat fierbîntea dorință de a ajunge să aibă o credință creștină personală și, pînă la urmă, s-a înscris la cursurile Colegiului. Nu putea să-și uite

vechile activități, era bîntuit din ce în ce mai mult de aceleași cuvinte.

Cînd i-am întocmit *Arborele Genealogic*, am aflat că fratele bunicului lui, despre care vorbise mediumul, fusese omorît de o mină germană în timpul războiului și nu avusese parte de slujba de încredințare lui Dumnezeu, așa cum s-ar fi convenit. Am oficiat o slujbă pentru el, după care Brian și-a cerut iertare pentru tot răul făcut, pentru comportamentul lui în legătură cu practicile oculte pe care le împlinise. A primit iertarea și eliberarea, terminînd cursurile fără probleme.

Iertarea și renunțarea

Nu este nevoie să fii direct implicat în practicile oculte ca să ajungi să fii vătămat de forțele oculte. Prin faptul că unii părinți se implică în astfel de activități, ei își pot vătăma copiii. John avea patru ani și făcea crize de epilepsie tot mai dese și atît de puternice, încît era nevoie să fie ținut de trei adulți. De asemenea, trebuiau îndepărtate toate obiectele casahie din jurul lui și nu putea fi lăsat singur în timpul unei crize. Cînd l-am vizitat, am petrecut timpul împreună în mod plăcut și în perfectă liniște, jucîndu-ne cu niște trenulețe. În cele din urmă, am renunțat să mai încerc să aflu ceva de la el și m-am dus să discut cu tatăl lui.

În timp ce eram închiși în birou spre a nu fi deranjați de copil, m-am rugat în taină pentru a primi o dezlegare a situației. Am fost surprins să văd multă literatură spiritistă pe unul din rafturile bibliotecii, iar tatăl m-a uimit spunîndu-mi că experimentase cu ajutorul "radionicii" și că un medium spiritist fusese "prietenul lui cel mai bun" în ultimii cincisprezece ani. Imediat și fără să mă gîndesc am rostit: "Cînd veți căuta iertarea lui Dumnezeu și veți arde aceste

cărți, copilul dumneavoastră va fi eliberat. Dumnezeu-, voastră, un pastor metodist, încălcați legile lui Dumnezeu!" Omul a reacționat cu furie și m-a dat afară din casa lui, fără alte discuții.

Puțin mai tîrziu, John a avut o criză care a durat, cu întreruperi, treizeci și șase de ore. Părinții și prietenii care-l ajutau erau epuizați, dar copilul nu. Disperat, tatăl a cerut ajutorul unui vicar anglican din vecinătate. Amîndoi s-au dus la biserica parohială și, la altar, tatăl a cerut iertare lui Dumnezeu pentru răul făcut de el prin ocultism. După aceea, a ars toate cărțile de ocultism și s-a simțit curățit. De atunci, John nu a mai avut nici o "criză". Profesorul de la școala ajutătoare pe care o frecventa copilul a fost uimit de schimbarea petrecută. Copilul este acum la o școală obișnuită și învață bine. Iar tatăl său ține regulat la biserica lui slujbe de vindecare.

Poate părea nedrept ca un copil să aibă de suferit de pe urma practicilor oculte ale tatălui său, dar diavolul provoacă suferință și tulburare oricui moștenește acea influență, chiar fără să știe. Dumnezeu ne poruncește să nu venerăm idoli. El spune: "Eu, Domnul Dumnezeu! tău, sînt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților care Mă urăsc pe Mine, pînă la al treilea și al patrulea neam" (Ieșirea 20, 5).

Astfel, unii pastori care fac dezlegări, cum ar fi Reverendul Pat Brooks,³ cer chiar ca persoana "posedată" să renunțe la un șir de ofense oculte pe care le-ar fi putut comite strămoșii lui. "Atunci își vor mănurisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților lor..." (Leviticul 26, 40). El spune: "Deoarece o parte însemnată a serviciului divin constă în ruperea moștenirii demonice din spița familiei, noi repetăm cu toții cu voce tare toată lista de ofense. După această mărturisire, vine lepădarea: «Rup acum în

numele lui Iisus Hristos toată moștenirea psihică și orice legătură demonică care este asupra familiei mele, ca rezultat al nesupunerii oricăruia dintre strămoșii mei.»"

. Aceiași accent pus pe lepădarea de legătura moștenită vine și de la Dr. Kurt Koch⁴³, a cărui declarație în legătură cu cei legați este următoarea: "în numele lui Iisus Hristos, mă lepăd de toate faptele diavolului și de practicile oculte ale strămoșilor mei, mă supun lui Iisus Hristos, Domnul și Mântuitorul meu, acum și în vecii vecilor." Dr. Koch folosește această formulă pentru că, s-a ocupat de mai mult de zece mii de cazuri de legături oculte și a regăsit urme ale acestor nenorociri moștenite de-a lungul câtorva generații. El scrie:

"în familiile de «vrăjitori» a căror istorie pot să o urmăresc pe trei sau patru generații, găsim urmări ca moartea într-un ospiciu, melancolie, sinucidere și accidente mortale care sînt modele normale și care, deci, reapar în mod constant... Simptomele de acest fel care apar în aproape fiecare familie de «vrăjitori» sînt pentru mine un semnal "de alarmă al unei implicări oculte,"

De asemenea, Dr.. Koch recomandă eliberarea prin procedeele pe care le folosesc și eu, adică: diagnostic precis, lepădarea, mărturisirea păcatelor și obținerea iertării lor, rugăciunea de izgonire și, ceea ce este important, rezidirea printr-o viață nouă dusă în iubire, cu rugăciune, ascultînd cuvîntul lui Dumnezeu și, mai ales, Sfînta Liturghie, toate în cadrul comunității creștine. Deseori, Domnul scurtează acest proces. În cazul pacientului schizofrenic al Doctorului Mackarnes:, rugăciunea de izbăvire a fost rostită imediat. Nu rareori rugăciunea de izbăvire trebuie amînată pînă cînd persoana poate cere iertarea și se leapădă de bunăvoie de practicile oculte, ca în cazul tatălui lui John.

Rugăciune de izbăvire⁶

Spre deosebire de aceste situații, în care persoanele implicate au fost prezente, izbăvirea poate avea loc și prin rugăciuni făcute la distanță. Această rugăciune ajută mai ales atunci cînd persoana care are nevoie de izbăvire refuză ajutorul sau nu este indeajuns de liberă ca să se lepede total de implicarea sa în practicile oculte sau este victima unei implicări involuntare.

O femeie bogată, căsătorită, în vîrstă de patruzeci și cinci de ani, a fost trimisă la mine de psihiatrul ei. Era alcoolică de mai mulți ani, dar, surprinzător, cît a rămas la noi în casă s-a comportat perfect normal și aparent nu avea nici o înclinație spre băutură, în timp ce la ea acasă băutura îi distrusese viața de familie. Mama acestei femei era adînc implicată în spiritism, și încerca să intre în contact spiritist cu soțul ei mort. Interogînd-o, am aflat că excesele ei de băutură se datorau blestemului mamei ei pentru că refuzase să semneze niște documente legale fără să fie în stare să le citească mai întîi.

Mai mulți dintre noi ne-am hotărît ca, fără știrea familiei ei, să facem în fiecare Joi după-amiaza rugăciuni, mai ales de către preoți, în diferite părți ale țării. Am rupt blestemul ce exista asupra acestei femei și am pus-o sub protecția milei Domnului și a îngerilor ei. Chiar dacă pacienta nu a știut de cercul nostru de rugăciuni, nu a mai băut din prima Joi, fără a fi prevenită și, peste cîteva săptămîni, ea și familia ei au sărbătorit primul Crăciun fără alcool, după mulți ani. Soțul ei încîntat de acest lucru a început să meargă regulat la biserică și, în cele din urmă, a ajuns episcop. Chiar relațiile furtunoase din sînul familiilor celor doi fii s-au rezolvat în cîteva luni.

Rezidirea vieții

Oricât- ar fi de eficientă rugăciunea de izbăvire, ea poate fi mai târziu blocată, dacă persoana respectivă nu folosește libertatea dobândită pentru a-l izgoni pe Sat, an penî. u a-i cere lui Hristos să îi ia locul. O doamnă care avea o legătură lesbiană se distra invitînd oameni, inclusiv pe mine, să ne rugăm pentru izbăvirea ei. După care, totuși, a continuat să ducă același fel de viață și nu a folosit, libertatea căpătată pentru ca să se poată încredința Domnului Iisus Hristos. Am refuzat să o mai vizitez și i-am spus că voi reveni numai dacă va voi cu adevărat să-și îndrepte viața. Dacă libertatea de după rugăciunea de izbăvire este folosită spre a-i îngădui celui rău să rămînă (prin obiceiuri păcătoase, prin invidie sau prin continuarea practicilor oculte), acea libertate este, de obicei, repede pierdută.

Dimpotrivă, dacă o persoană folosește acea libertate ca să-l invite pe Iisus Hristos să fie centrul vieții sale, cel rău nu poate rămîne. Deoarece rezidirea spirituală are o însemnătate vitală, cîteodată am luat la mine acasă persoane care aveau nevoie de izbăvire, asigurîndu-le posibilitatea de a trăi într-o comunitate creștină, în iubire. Pe măsură ce se simt iubite de noi și de Dumnezeu, ele primesc vindecarea lăuntrică a legăturilor sau a evenimentelor vătămătoare din trecut. Dacă au fost făcute să sufere de către un tată, de exemplu, vor crește cunoscîndu-l pe Dumnezeu drept Tată, astfel încît suferința l-a chemat pe Dumnezeu, și nu pe cel rău.

Dacă suferința nu este vindecată prin sfat, comuniune și rugăciune, ea devine o ușă deschisă pentru întoarcerea celui rău. Pentru ca să-i ajutăm pe oameni să închidă ușile subconștientului pentru oricine. În afara de Dumnezeu, îi învățăm și cum să-și asculte cu o minte limpede gîndurile stîrnite. Cu cît o

persoană va putea să-și îndrepteze mai mult atenția asupra relației de încredințare lui Iisus Hristos, cu atît îi va fi mai ușor să se elibereze pentru totdeauna de sub puterea celui rău. În fapt, numai cînta adevărată aduce izbăvirea, prin aceea că omul se umple de puterea și iertarea lui Iisus, ceea ce nu mai permite răului să rămînă în el, pe cînd în cazul în care totul se reduce numai la rugăciunea de izbăvire, omul continuă să fie plin de rău. În prima eventualitate, avem de a face cu o participare activă a celui implicat, în al doilea caz, individul primește din afară ceva pentru care el nu s-a străduit.

Timp de douăzeci de ani, medicii ș-au străduit să trateze un inginer în vîrstă de patruzeci și unu de ani care suferea de dureri gastrice și tensiune. În plus, de curînd a început să se plîngă de un "cerc" în jurul capului, a ajuns tot mai deprimat și nu mai putea lucra. Investigațiile specialiștilor din spital au fost, toate, fără rezultat, el nu a răspuns la nici un tratament. Avea insomnii și pofta de mîncare îi scăzuse, în ciuda dozelor sporite de medicamente, pînă cînd, în cele cîhri urmă, a ajuns să se gîndească la sinucidere. Atunci mi-a fost trimis mie.

Părea să sufere de o depresiune autoindusă, după modelul tipic al trezirii timpurii. Își amintea visele, și acestea se refereau mai ales la discuții agitate cu prieteni morți. L-am întrebat cu grijă despre credința și atitudinea lui religioasă. El și familia lui fuseseră inițial anglicani, dar de cîțiva ani cunoscuseră o femeie care se recomandase drept psiholog. De fapt, era o ghicitoare în globul de cristal, așa că el și familia lui ajunseseră să se bizuie din ce în ce mai mult pe sfatul ei.

După ce am făcut unele ușoare schimbări în medicația lui, adăugîndu-i o serie de vitamine, i-am

prezentat și ideea rugăciunii speciale.⁷ Aceasta punea în mod special accentul pe nota'ea tuturor gândurilor care îi veneau în minte în timpul meditației individul'e din zorii zilei. Peste zece zile, mi-a adus o listă a acestor gânduri, toate fiind relevante și folositoare. Unul sugera că durerile sale de cap erau în bună măsură datorate lipsei de aer curat și de exerciții fizice; altul că în timpul săptămânii ar trebui să meargă la Sfînta Liturghie și să se angajeze în viața bisericii locale. Își dădea seama și că trebuie să devină conștient de răul care-l ținea sub stăpînire, în asociație cu ghicitul în cristal, și că ar fi trebuit să facă rugăciuni de lepădare și izbăvire.

Asta a făcut-o pur și simplu, ținînd în mînă Biblia și spunînd cu hotărîre: "Satan, ieși afară!" Schimbarea lui a fost rapidă și marcantă. A devenit liniștit și relaxat și a început să doarmă normal. Energia i-a revenit și acum, după patru ani, a căpătat o reputație internațională în domeniul ingineriei, în care lucra.

Deși soția lui a fost încîntată că soțul ei își revenise, nu a fost întru totul de acord cu noua lui concepție despre Iisus Hristos. Ea fusese considerată "stîlpul casei și avea întotdeauna dreptate". Din proprie inițiativă, s-a dus din nou s-o consulte pe ghicitoarea în globul de cristal. Cînd s-a întors acasă, era dezorientată, zgomotoasă și deprimată, avînd ideea paranoică potrivit căreia vecinii ar vrea să o chinuiască.

A fost chemat doctorul ei și a fost programată pentru o imediată internare în spital. În timp ce așteptam cu toții în aceeași cameră, soțul ei și cu mine am rostit rugăciunea de exorcizare, dar ea nu părea a fi de vreun folos.

A doua zi dimineața, cînd s-a trezit la spital, s-a simțit bine și s-a comportat aproape normal. După cîteva zile, a fost trimisă acasă și nu a mai avut necazuri; nimeni din familie nu a mai consultat ghicitoarea în globul de cristal.

Acest bărbat a reușit să se elibereze prin propriile eforturi, dar îngrijirea din partea unei comunități creștine este esențială pentru cazurile mai severe, de posedare pe termen lung, fiindcă este necesar ca izbăvitul să-și formeze noile deprinderi.

Un exemplu neobișnuit și riguros pentru aceasta a fost cazul unei doamne în jur de șaiszeci și cinci de ani, care venea din Australia. Timp de cincizeci de ani, auzise mereu "voci" cu care conversa, chemîndu-le pe nume, și în toți acești ani nici un tratament medical nu o ajutase. Deseori, sfatul "vociilor" ei era dezastruos, dar nu putea să scape de sub influența lor. "Vocile" își spuneau "Cele Trei Fiare" și o luaseră în stăpînire, atunci cînd, la vîrsta de șaisprezece ani, necreștină, fusese anesteziată pentru o operație de apendicită. Deoarece puterea rugăciunii și discernă-mîntul sînt mai mari atunci cînd ne rugăm mai mulți, patru dintre noi ne-am adunat spre a ne ruga pentru izbăvirea și eliberarea ei. Am avut succes, "vociile", care o bîntuiseră timp de cincizeci de ani, au încetat.

Cu toate acestea, în aceeași seară a descoperit, spre stupoarea ei, că nu mai avea voință proprie, după ce fusese atîta timp sub altă putere. Nu știa cum să folosească furculița și nici cum să se spele. Abia după nouă luni de reînvațare a noilor obiceiuri și a recîștigării încrederii în ea însăși a putut să se reîntoarcă singură în Australia.

Personal, nu pot că ofer o supraveghere continuă pacienților mei, așa că adesea cer ca persoana care are nevoie de rugăciunea de izbăvire să fie însoțită de un prieten care, ulterior, să continue îngrijirea, în cazul că aceasta se vădește a fi necesară. Izbăvirea nu este o vindecare cu o singură etapă, ci aduce cu ea o nouă libertate care-și alege căi noi. Motivul că "Diavolul m-a făcut să fac asta" trebuie abandonat

și înlocuit cu intuiția și cu înțelegerea a ceea ce s-ar întâmpla dacă n-ar exista alegerea liberă a noilor căi de urmat în viață. Trebuie dusă o luptă cu vechile obiceiuri rele care durează de multă vreme, ca ele să fie învinse pentru a se putea forma obiceiuri noi, bune. Este mai ușor să fie îndepărtate spiritele rele prin rugăciuni de izbăvire decât să le ții departe printr-o viață echilibrată cu rugăciuni și Sfînta Liturghie, pentru ca să zidești în tine influența lui Iisus Hristos. Este extrem de important ca izbăvirea să fie urmată de o concentrare pe puterea lui Iisus Hristos, și nu pe prezența demonilor. Foarte des, ea este urmată de o perioadă de ispită, în care cel rău încearcă să se întoarcă, făcînd ca persoana eliberată să se îndoiască de noua sa libertate. Persoanele se pot trezi în miezul nopții, simțind o prezență negativă, sau pot trăi simțind această forță negativă și să se gîndească că ea este demonică. Ele trebuie să învețe să considere acest lucru ca pe un simplu obicei rău, pe care acum îl pot schimba în mod liber, cu ajutorul continuu al disciplinei creștine.

Cînd apar aceste perioade de ispită, persoana respectivă trebuie să își concentreze atenția asupra puterii lui Iisus Hristos și să afirme cu calm, știind că cel rău nu mai are nici un drept, afară de cazul în care îndoiala sau păcatul repetat îl cheamă înapoi. "Dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr" (Ioan 8, 36). Cînd sînt consultat de un pacient în legătură cu o criză care revine după ce a fost eliberat, îi recomand de obicei să spună Tatăl Nostru și să și-l închipuie (să și-l aducă în fața ochilor) pe Tatăl, cum își trimite îngerii spre a-l ocroti. Dacă acest lucru se face cu convingere, de obicei nu este nevoie de mai mult, mai ales atunci cînd pacientul se mută dintr-un mediu rău într-o comunitate creștină, plină de iubire, și continuă să fie plin de viața ocrotitoare

a lui Iisus, promisă lui la Sfînta Liturghie. Dacă crizele continuă, trebuie să mă străduiesc să descopăr de ce pacientul nu-l poate lăsa pe cel rău să plece, și să încerc să continui procesul de vindecare interioară a traumelor care blochează stabilirea unei legături totale cu Iisus.

Ruth era o femeie inteligentă, deși foarte subțire și fricoasă. A venit cu soțul ei la mine din cauza unor frecvente accese de violență, care erau însoțite de dureri ascuțite. Între 1946 și 1972 făcuse numeroase investigații în spital, și mai multe intervenții chirurgicale exploratorii. Nimic n-o ajutase.

I-am făcut un examen fizic de rutină, dar n-am găsit decât o singură anomalie - rinichiul drept părea că se mișcă în abdomen. Cînd le-am spus mai tîrziu acest lucru celor doi, soțul lui Ruth s-a înfuriat. A insistat că se făcuse din punct de vedere medical tot ceea ce fusese posibil și că am fost consultat în calitate mea de psihiatru, așa că ar fi fost bine să îmi văd de treaba mea! Fără alte vorbe, și-a luat soția de mîină și a ieșit furios din casă.

Mirat de această atitudine neobișnuită, am fost la fel de surprins cînd Ruth a revenit singură să mă vadă, peste cîteva luni. Nu făcuse nici un progres. Am trimis-o la serviciul radiologie al spitalului din localitate, pentru a investiga mobilitatea aparentă a rinichiului ei, dar nici *el* nici Ruth nu păreau să fi auzit de rinichi mobil. În disperare de cauză, am cerut ajutorul unui radiolog particular, care a efectuat testul necesar. Radiografia a confirmat bănuiala mea că rinichiul se deplasase cu 6 cm între poziția culcată și cea verticală, indicație precisă a necesității operației.

Doi chirurghi au refuzat să execute intervenția, iar al treilea a acceptat cu greutate să o facă, numai după ce m-am oferit să-l ajut, avînd în vedere că, în urmă cu mai mulți ani, eu însumi suferisem trei

operații pentru aceeași suferință. Operația lui Ruth a dezvăluit că rinichiul ei era mobil atît în plan vertical, cît și transversal, și că o simplă operație de fixare îi asigura poziția corectă. După operație, am presupus că, o dată rezolvată problema suferinței fizice, trebuia să încep vindecarea crizelor de violență. Numai că, din ziua operației, ea nu a mai avut nici o izbucnire, și Ruth, după douăzeci și șase de ani, a devenit o femeie normală, echilibrată. Nu avusese nevoie nici de rugăciuni de eliberare, nici de căință; ea avusese nevoie doar de o operație corectă de rinichi!

Deoarece este de o importanță vitală ca persoana eliberată să-1 primească, în locul rămas gol, pe Iisus Hristos, prefer ca ori de cîte ori este posibil să fac eliberarea prin Sfînta Liturghie.⁸ Dacă o persoană își trăiește noua liberă - mai mult prin Sfînta Liturghie decît prin rugăciuni de izbăvire personale, este mult mai bine ca ea să continue regulat Sfînta împărtășanie, căci în acest fel se va concentra mai mult să primească legătura cu Iisus Hristos decît pe aceea cu mine. Deoarece spiritele rele se tem de această putere, deseori ele încearcă să o împiedice pe acea persoană să primească Sfînta împărtășanie. (Într-adevăr, vrăjitoarele știu că dușmanul lor principal este puterea iertătoare a Sfîntei împărtășanii, așa că profanarea lor ultimă constă în săvîrșirea Liturghiei negre.)

Sfînta Liturghie poate vindeca și cele mai dificile cazuri, și anume cele care sînt adînc implicate în practicile oculte. Prietenii mi-au adus o fată de nouăsprezece ani, care suferea de halucinații. Era vestită pentru rezultatele ei în magia neagră, pe care o învățase de la bunica ei, înainte de a muri. Fata a fost convinsă să-și ardă toate cărțile de vrăjitorie și apoi a participat la o slujbă evanghelică, a Cînei Domnului, pentru curățirea ei. În timpul acestei slujbe, bunica ei a fost reîncredințată Domnului. Chiar de a

două zi dimineată, fata s-a simțit eliberată de halucinații și foarte fericită.

În Duminica următoare, s-a ridicat în biserică în picioare și a mărturisit întregii adunări noua ei stare de libertate. Că slujba se numește Liturghia învierii, Liturghia pentru morți, Cina Domnului, Frîngerea Pîinii, Sfînta împărtășanie sau Parastas, nu contează. Efectul copleșitor al puterii pe care o generează este atotcuprinzător.

Deși la slujba Sfîntei Liturghii de izbăvire se poate lega orice comportament (frică, oboseală, depresiune etc.) care poate împiedica persoana respectivă să participe în mod total la Sfînta Liturghie, au fost cazuri în care numai o simplă Sfînta Liturghie, neînsoțită de rugăciuni suplimentare, să fie suficientă pentru a-i elibera pe cei aflați în stăpînirea celui rău.

Nancy, o adolescentă care locuia în Hampshire, suferea de agorafobie. Numai gîndul de a ieși undeva afară o îmbolnăvea. De aceea, avea dureri de stomac și nu putea merge la școală. Teribila ei anomalie, totuși, era că îl vedea neîncetat pe bunicul ei mort plimbîndu-se peste tot la etajul casei ei, făcîndu-i semn cu mîna, de la fereastră, și cu ochiul, din fotografia lui din perete. Bunica ei și cele două mătuși cu care locuia au pretins că și ele îl văzuseră. Una din mătușile ei mi-a spus că Nancy stătea ca în transă, trasînd cu rapiditate rînduri drepte pe o foaie de hîrtie. La examinarea acelor rînduri cu lupa, ele s-au dovedit a fi cuvinte. Erau "conversațiile" pe care le avea cu bunicul ei.

Un exorcist care a fost consultat ; spus că era vorba de scris automat și că Nancy era sub influența stăpînirii diavolului. Vicarul local a fost rugat să officieze o Sfînta Liturghie acasă la Nancy. M-am așteptat ca el să spună și o rugăciune de eliberare

pentru Nancy, și rugăciunile de încredințare pentru bunicul ei. El a oficiat așa cum trebuie Sfînta Liturghie, dar a omis, atît înainte, cît și în timpul slujbei, să se roage în aceste două scopuri specifice.

Am fost mirat să constat că numai Sfînta Liturghie a fost de ajuns ca să-l alunge pe strămoșul supărător pentru totdeauna. El nu i s-a mai arătat lui Nancy, și "conversațiile" lor scrise au încetat. Agorafobia fetei a fost imediat învinsă, și ea s-a schimbat așa de mult, încît cele două mătuși s-au convertit la Hristos.

Domnul pare că folosește stîngăciile și greșelile noastre, și chiar bunele noastre intenții pentru a elibera oanenii, el doreșh mai mult să avem încredere în El, decît să-i prezentăm un ritual împlinit la perfecțiune. Eu am fost prea preocupat să ajung să-mi dau seama dacă ne rugam pentru eliberarea unui -strămoș, cum e un bunic, sau pentru eliberarea generală de puterea spiritelor rele, prin rugăciunea de izbăvire de sub stăpînire. În cazul în care strămoșii ni se arată, am crezut că ei ne produc suferința, spre a atrage atenția celor vii, ca să ajungă să fie eliberați.

Cîteodată, totuși, în timp ce mă confrunt cu cel rău, ajung să cred că, de fapt, suferința celor vii este opera celui rău. Acesta poate încerca să ne tortureze prin boli fizice și mintale, prin care reușește să ne facă să ne concentrăm asupra noastră, și să uităm să-i ajutăm pe cei n orți. Simptomele răului care duc inevitabil la dispe'rea care conduce la sinucidere poartă semnul celui rău, care-i chinuie pe cei care sînt sensibili față de morții neîncredințați. Poate că aceasta este un act din marea dramă descrisă în Biblie: "Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sîngelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpîniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în văzduhuri" (Efeseni 6., 32).

Pe măsură ce aflăm mai multe despre taina subconștientului colectiv, cu împărăția sa de arhetipuri și spirite, vom înțelege cu exactitate cine îi face să sufere pe cei vii. Pînă atunci, trebuie să continuăm să ne rugăm ca atît morții, cît și cei vii să se umple de iubirea lui Iisus și, prin Sfînta Liturghie, să putem distruge tot ceea ce atrage spiritele rele. În cazul lui Nancy, prin scrierea automată a scrisorilor către bunicul ei mort spiritele rele au putut să obțină controlul, pînă cînd, la Sfînta Liturghie, Iisus a umplut golul din sufletul lui Nancy și al bunicului ei, astfel încît spiritele rele au trebuit să plece, chiar și fără să li se poruncească. Cel rău nu poate să rămîna într-o legătură care se umple de Iisus Hristos.

8 "ÎN RUGĂCIUNE CĂTRE DOMNUL"

Dumnezeul meu este un Dumnezeu al iubirii. Am dreptul, răscumpărat de Iisus Hristos și dat mie liber, să îi aduc prin rugăciune pe oricine, viu sau mort, în orice situație sau în orice împrejurare pe care o aleg. Credința mă asigură și experiența mă convinge că vindecarea Lui are putere dincolo "de tot ceea ce cer sau doresc." Nu înțeleg și nu pot să înțeleg ci m se petrece acest lucru, dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că se întâmplă. Preoția creștină nu se bîzuie pe interpretarea noastră asupra a ceea ce se întâmplă, ci pe rezultatele evidente ale vindecării.

Intr-o anumită etapă a vieții mele creștine am simțit că nu ne puteam ruga pentru morți, întrucît judecata venea imediat după moarte. "Și precum este rînduit oamenilor" or o dată să moară, iar după aceea să fie judecata, tot așa și Hristos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat se va arăta..." (Evrei 9, 27-28). Aceste cuvinte nu specifică cînd va avea loc judecata poate fi luată ca avînd loc în paralel cu a doua venire a lui Hristos. Vechiul Testament* interzice consultarea morților și primire" de îndrumări de la ei prin spiritism (Deut. 18, *)» dar ^{III} interzice să ne rugăm pentru .iiorți. Noul Testament este în mare măsură la fel le tăcut asupra acestei probleme ca și asupra primilor treizeci de ani din viața lui Iisus sau a felului în care au fost înrnormîntați părinții lui pămîntești, Iosif și Măria

(Apostolul Ioan conchide că mai sînt și alte părți ale vieții lui Iisus care nu sînt menționate (Ioan 21, 25)). Dumnezeu nostru cel iubitor vrea atît de mult să ne miluiască, încît l-a trimis pe Fiul Său ca să moară pentru noi, pentru iertarea păcatelor noastre, și ne spune că nici măcar moartea nu ne poate despărți de iubirea Lui (Romani 8, 38-39). Chiar dacă îi întoarcem spatele, iubirea și mila Lui pentru noi nu încetează niciodată (I Cor. 13). Ne putem ajuta unul pe altul pentru că prin botez devenim cu toții mădulare ale trupului lui Hristos, Botezul nostru este atît de puternic, încît șterge orice deosebire dintre evreu și grec, bărbat și femeie, sclav și stăpîn, pînă ce devenim cu toții egali înaintea lui Hristos. Primii creștini și-au dat seama că această înțelegere trece dincolo de moarte și îi leagă pe cei vii și pe cei morți într-o "comunitate de sfinți". Deoarece atît cei vii, cît și cei morți sînt mădulare ale trupului lui Hristos (I Cor. 15-29), putem să-L rugăm pe Hristos să ajute pe cei morți să primească iubirea și iertarea Lui, așa cum le oferă prin Sfînta împărtășanie.

Modul exact în care Iisus îi influențează pe morții pe care îi aducem la El este o taină pe care o vom înțelege numai atunci cînd vom fi cu El în Rai. Știm că, pe măsură ce ne rugăm pentru morți, iar ei își închină viețile lui Iisus Hristos și voinței Lui, oamenii se vindecă. Există o alegere între a fi ca fariseii, care nu credeau decît în ceea ce se putea explica logic, libertatea de a alege, și a păși în creunță asemenea orbului care, deși nu înțelegea pe deplin totuși adeverea: "Un lucru știu, că fiind orb, acum văd" (Ioan 9, 25). Există o lungă tradiție creștină de a te ruga pentru morți. Importanța iubirii și iertării celor morți prin rugăciune este arătată de unii dintre primii părinți¹, ca Terțul ian, Origen, Efrem, Ciprian, Ambrozie, Augustin, Vasile, Grigore de Nisa, Grigor[^].

de Nazianz, Grigore cel Mare și de Martin Luther. Accentul pe care îl pun aceștia pe a cere ca morții să primească iertare și viață veșnică ne conduce la atitudinea evreilor din secolul al II-lea înainte de Hristos, care lăudau pe Iuda Macabeul pentru că acesta se ruga pentru soldații morți "ca să fie eliberați din păcat", avînd în vedere "învierea morților".

"Și strîngînd bani după numărul bărbaților care erau cu el, două mii de drahme de argint a trimis (Iuda Macabeul) în Ierusalim, să se aducă jertfă pentru păcat. Foarte bun și cuvios lucru pentru socotința învierii morților! Că de n-ar fi avut nădejde că vor învia cei care mai înainte au'căzut, deșert și de rîs lucru ar fi a se ruga pentru cei morți. Și a văzut că celor care cu bună cucernicie au adormit, foarte bun dar le este pus. Drept aceea, sfînt și cucernic gînd a fost. că a adus jertfă de curăție pentru cei morți, ca să se slobozească de păcat" (II Macabei 12, 43-46).

Promptitudinea cu care s-a făcut propunerea de rugăciune pentru soldații păcătoși, colecta generoasă făcută pe întreaga armată și presupunerea că preoții de la Ierusalim vor accepta această colectă, ne îndrituește să socotim că toate acestea nu reprezentau o inovație, ci făceau parte din viața religioasă iudaică a acelor vremuri.

Traducerile care urmăresc Vechiul Testament ebraic, și nu pe cel grecesc (Septuaginta), nu conțin întotdeauna acest pasaj despre Iuda Macabeul. Biserica primară din vremea Sfîntului Pavel era totuși o Biserică vorbitoare de limba greacă, care credea că Septuaginta, care conținea acest pasaj, era Cuvîntul lui Dumnezeu. Biserica din Corint a Sfîntului Pavel urma un ritual misterios, de folosire a rugăciunilor de la botez spre a-i ajuta pe cei morți (I Cor. 15, 29) pe care Sfîntul nu îl condamnă ca erezie, nici măcar în acea scrisoare în care e gata să condamne

atîtea lucruri. El menționează aproape în treacăt, și astfel îl aproba tacit, ritualul din Biserica Corintenilor, pentru a-i trage pe morți spre lumina lui Hristos, prin rugăciune. Sfîntul Pavel (sau autorul II Tim. 1, 18) se roagă chiar pentru mortul Onisifor, spre a afla iertare.

Una dintre cele mai evidente indicații că rugăciunea pentru cei morți este acceptată, vine de la Daniel, care a cerut iertarea lui Dumnezeu pentru păcatul de atunci și pentru păcatul strămoșilor săi:

"...mă rugam și mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel..." (Daniel 9, 20). Domnului i-a plăcut a'tît de mult rugăciunea lui Daniel, încît l-a trimis pe Arhanghelul Gabriel cu un răspuns de iertare pentru păcatele prezente și trecute care fuseseră mărturisite: "Șaptezeci de săptămîni sînt hotărîte pentru poporul tău și pentru cetatea ta cea sfîntă pînă ce fărădelegea va trece peste margini și se va pecetlui păcatul și se va jspăși nelegiuirea (Daniel 9, 24).

În aceeași tradiție ca și Daniel, Baruh 1:2 roagă ca Yahve să ierte și "să nu-și aducă aminte de nedreptățile părinților noștri" (Baaii 3, 1-8). Deci, 111 Vechiul Testament exista conștiința specifică că prin rugăciune putem cere și primi iertarea lui Dumnezeu pentru morți.. Nedreptatea'indiscutabilă a "păcatelor părinților" fiind pedepsită pînă la treia și a patra generație, este îndreptată atunci cînd se înțelege că, de fapt, Dumnezeu îi încurajează pe cei vii să-i ajute pe părinții lor păcătoși. prin rugăciune, cerînd din partea lor iertare de la El.

Noul Testament, scris de primii creștini, a constituit. baza învățaturii pentru cei care i-au urmat pe Apostoli. Știm că aceia care au fost cei mai apropiați în timp de evenimentele relatate în Noul Testament se rugau pentru morții lor. în timpul persecuțiilor, ei s-au ascuns în catacombe, unde și-au îngropat morții și au scris pe mormintele lor cereri de rugăciune. De exemplu,

pe o piatră funerară dintr-o catacombă (acum aflată la Muzeul Lateran din Roma) soțul afirma că a pus inscripția pentru iubita lui soție Lucifera "pentru ca toți frații care citesc să se poată ruga pentru ea, ca să poată ajunge la Dumnezeu".

Alte inscripții, din cel de-al doilea și al treilea secol, cer pace, pomenire sau admitere în rîndul sfinților. O autoritate din domeniu² ne atașă cum imaginile ce însoțesc textul sînt legate de aceeași temă: "Credincioșii s-au rugat pentru morți, cerînd lui Dumnezeu să le ocrotească sufletele, așa cum L-a apărut pe Daniel în groapa cu lei, pe cei trei tineri în cuptor, pe Suzana împotriva celor doi bătrîni. Cu aceeași intenție și ca să-i roage, pe vizitatorii acestor cimitire subterane să se roage pentru morți, aceste Figuri biblice au fost înfățișate lîngă morminte - Daniel și Noe în cavoul Flaviilor încă din secolul I, și toți patru la începutul secolului al II-lea la Capella Greca."

Astfel, creștinii "încă din secolul I" erau conștienți că era de datoria lor să nu-și abandoneze morții, ci să continue a-i ajuta înaintea lui Dumnezeu. Ei săvîrșeau Sfînta Liturghie pe mormintele martirilor lor și la aniversări se rugau "pentru morții mai puțin vestiți" înmormîntați în jurul lor. În Răsărit, Sf. Ioan Crisostomul³, și în Apus, Sf. Ciprian (245 după Hristos) socoteau, că acest obicei își are obîrșia în învățăturile apostolilor.

Jungmann în *Liturghia Ritului Roman*⁴ merge pe urmele dezvoltării ritualului oferirii Sfîntei Liturghii în memoria morților și afirmă că rădăcinile ei sînt la fel de vechi ca și ospățul oferit lîngă mormînt (*refrigerium*) și sacrificiile. Liturghiile timpurii, cum sînt cele enunțate în Faptele Apocrife ale Sf. Ioan fi70 după Hristos), au fost adeseori săvîrșite la mormînt sau a treia zi după înmormîntare sau la un

an după moarte, așa cum s-a întîmplat cu Sfînta Liturghie de la Smirna în memoria Sf. Policarp (155 după Hristos). Prin secolul al treilea era un obicei să te rogi pentru morți în ziua morții lor.

Tertulian⁵ scrie: "Soția credincioasă să se roage pentru sufletul soțului ei decedat, mai ales în ziua de aniversare a adormirii lui. Și dacă ea nu face acest lucru, însemnează că își repudiază soțul, ca și legătura cu el." El sfătuiește văduva să nu se recăsătorească, pentru că se va afla în situația dificilă de a se ruga încă pentru primul soț.

Oferirea unor astfel de rugăciuni nu reprezenta numai o practică individuală, particulară. În 337 după Hristos, împăratul Constantin a murit și trupul lui a fost așezat în fața altarului, în timp ce preoții și credincioșii se rugau pentru sufletul lui. De asemenea, prin secolul al patrulea era obiceiul să se țină Sfînta Liturghie de pomenire, mai ales în a treia, a șaptea, a noua, a treizecea și a patruzecia zi de la moartea persoanei respective; două sute de ani mai tîrziu, preoții ofereau Sfînta Liturghie nu numai în a treia zi, ci într-o serie de zile consecutive, între trei și patruzeci de zile. Din nefericire, acest sfînt ritual a decăzut în Evul Mediu pînă la un talmeș-balmeș magic care promitea rezultate sigure prin repetarea unui număr fixat de slujbe făcute în grabă. Reformatorii au respins pe drept cuvînt acest abuz, numai că, respingînd "magicul", au respins și o tradiție creștină adînc înrădăcinată.

Jungmann⁷ trasează de asemenea istoria textelor liturgice care reflectă preocuparea creștină primitivă pentru rugăciunea pentru morți. Canonul Sf. Hipolit (33: 1, 169), reflectînd, probabil, obiceiurile secolului al treilea, menționează în mod explicit rugăciunile pentru morți. Constituția Apostolică⁸ conține formularea: "Să ne rugăm pentru frații noștri care

dorm întru Hristos; pentru ca DomnuJ, care în iubirea Lui pentru oameni a primit iubirea celui plecat dintre noi, să-i poată ierta lui orice greșeală și în milă și îndurare să-l primească pe el la sîriul lui Avram, împreună cu cei care, în această viață, L-au bucurat pe Dumnezeu". În secolul al cincilea, creștinii pomeneau morții la *Kyrie* (Doamne, miluiește), mai ales în timpul săptămînii. Astfel, slujba timpurie zilnică Bobbio Missal (700 după Hristos), folosită în mănăstirile irlandeze, conține o rugăciune specială pentru morți. Aceasta este menținută în Ritul Roman. La sfîrșitul secolului al optulea, în timpul rugăciunilor Sfintei Liturghii, canonicul citea din diptic (registru scris pe două panouri ce se închideau ca o carte) numele autorităților decedate civile și bisericești proeminente, în așa fel încît toată lumea să se poată ruga pentru ei.

O puternică tradiție de a face de rugăciuni pentru morți există și în afara Ritului Roman. Sf. Ioan Gură de Aur spunea⁹: "Cînd acea jertfă care inspiră venerație se află expusă pe altar, cum să triumfăm împreună cu Domnul prin rugăciunile noastre fierbinți pentru morți?" Formula cea mai veche, a Egiptului, Serapionul, are o rugăciune pentru morți: "Sfîntește-i pe. toți care au murit întru Domnul, și prenumără-i pe ei printre cetele sfinților și dăruiește-le pace și sălaș în împărăția Ta". Deci, creștinii și din Răsărit, și din Apus s-au rugat de-a lungul veacurilor pentru morții lor, continuînd a o face și azi.

Primii creștini, atît în Răsărit, cît și în Apus, acordau o mare importanță tîlcuirilor Sfinților care i-au ajutat pe morți prin rugăciunile lor¹⁰. Dintr-o astfel de relatare aflăm cum Sfînta Perpetua, care a murit la anul 203 după Hristos, era în închisoare cînd fratele ei mort, Denocrates, i-a apărut într-o viziune. Arăta rănit și incapabil să bea apă dintr-o

fîntînă. Din aceasta, Sfînta Perpetua a înțeles că el avea nevoie de rugăciuni. Ea s-a rugat zilnic pentru ca el să fie luat în Rai și a fost răsplătită cu o altă viziune, în care l-a văzut fericit, vindecat și capabil să bea din fîntîna eternă.

Această tradiție a Sfinților care-i ajută pe cei adormiți continuă și astăzi în Bisericele Ortodoxă și Romano-Catolică. Aceasta din urmă dedică în mod special Sfinților luna "Noiembrie. Pe 2 Noiembrie, se sărbătorește Ziua Tuturor Sfinților prin celebrarea Sfintei Liturghii și prin înălțarea de rugăciuni pentru ei. Sfinte și Sfinți ca Tereza de Avila, Caterina de Bologna și Părintele Jean Viamney din Ars au fost venerați pentru devotamentul lor în a se ruga pentru sufletele celor mutați de aici, iar Conciliul de la Viena din 1858 a întărit credința că și cei de dincolo pot interveni asupra celor vii. Părintele din Ars a explicat: "Trebuie să ne rugăm mult pentru ei ca și ei să se poată ruga mult pentru noi."

De asemenea, Biserica Ortodoxă ne învață: întrucît atît dreptii, cît și păcătoșii lasă urme prin trecerea lor pămîntească, unii spre "binele și progresul omenirii", alții spre răul și regresul ei, trecerea lor le produce dincolo fie mîngîiere, fie muștrări de conștiință "ca un vierme neadormit". De aceea se și gîndesc ei la cei care au rămas în urma lor pe pămînt. Bogatul nemilostiv din Evanghelie îl roagă pe Avraam să-l trimită pe Lazăr la tatăl si la frații lui, ca să-i trezească la adevăr și virtute, pentru a nu ajunge și ei în acel "loc de chin". Iar dacă intervenția lui e fără de folos, Biserica luptătoare de pe Pămînt vine în ajutorul celor de dincolo "spre a le ușura chinurile și chiar spre a-i scăpa de ele". Iar aceasta o face pentru cei repauzați prin rugăciuni, milostenie și jertfă euharistică.

Biserica Anglicană sărbătorește Ziua Tuturor

Sfinților. Așa cum o exprimă simplu un preot anglican, "De secole oamenii au comemorat înmormântările, de obicei la câteva zile după moarte. Dacă ne putem ruga pentru o persoană la trei zile de la moartea ei, cu siguranță că putem continua să ne rugăm pentru ea." Un pastor baptist irlandez, cunoștință de-a mea, a făcut obiecții acestei teorii. Până la urmă, totuși, ne-a împărtășit faptul că la naștere a avut un frate geamăn care, aflându-se în starea de făt putrezit, a fost aruncat fără nici o ceremonie. "Poate că eu l-am omorât", a spus el. "Trebuie să ne rugăm pentru el diseară."

Un vicar anglican mi-a scris: "Am avut mari rezerve în legătură cu ideile Dumneavoastră asupra rugăciunilor pentru morți, dar recent am descoperit multe pasaje, în special în Evrei, Efeseni și Ioan, care ne spun că sînt multe locuri în ceruri. "În casa Tatălui Meu multe locașuri sînt"⁵ (Ioan 14, 2). 'Se pare că există un loc în care mulți oameni pare-se își croiesc drum către Domnul, învățînd și primind îndreptare. Acești oameni depind de slujbele noastre." Cîteva săptămîni mai tîrziu, am primit o carte poștală de la el, cu un citat din Ioan 5, 25: "...cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu.. " ^A De atunci, acest vicar oficiază Sfînta Liturghie a învierii, - atît pentru familia lui, cît și pentru alții, și a arătat, ca rezultat, că au loc multe vindecări.

Cartea Doctorului Raymond Moody, *Viață după viață*, ¹² care descrie experiențele pacienților întorși la viață, susține părerea că după moarte ar exista o perioadă de punere la punct pentru învățare și îndreptare. Unii dintre acești pacienți descriu existența unui "tărîm cu spirite tulburate", în care cei morți sînt prinși ca într-o capcană și de unde ei încearcă să comunice cu rudele lor aflate în viață, în speranța de a se strămuta în ceruri. Deoarece în veșnicie nu

există timp, aceasta poate fi etapa în care rugăciunile celor în viață sînt folosite de Iisus Hristos pentru a-i învăța pe cei morți cum să iubească și să primească iubire.

Cu siguranță că trebuie să existe un aspect academic al problemei pe care o pune întrebarea, în ce măsură rugăciunile pot sau nu să-i ajute pe cei cu păcate grele, cum sînt sinucigașii. Chiar dacă sînt condamnați la iad și nu pot înțelege iubirea, este cu siguranță bine ca cei vii să încerce să li-l aducă pe Iisus Hristos prin rugăciune, deoarece prezența Lui leagă tot răul. Biserica Ortodoxă Răsăriteană¹³ crede că rugăciunea pentru cei din "Iad" le dă acestora încă un prilej ca să fie salvați prin mila lui Iisus Hristos.

După ce au ascultat nenumărați bolnavi care fuseseră pe punctul de a se sinucide, mulți psihiatri au dedus că apăsările cărora le fac față acești oameni sînt așa de mari, încît cei mai mulți dintre ei sînt împinși să comită actul final, și nu îl săvîrșesc în mod deliberat. Situația acestora se poate asemăna cu aceea a unui om care este silit să iasă dintr-o clădire incendiată și care, în disperare, se agață de cornișe pînă cînd propria-i slăbiciune și forța gravitației îl împing spre moarte. Unii pacienți se gîndesc și vorbesc despre "sinucidere" doar pentru că sînt folosiți de vocea posesivă a unui strămoș care, trecînd prin trauma sinuciderii, a rămas cu păcatul neispășit. Astfel, ei nu sînt cu totul de condamnat dacă, de fapt, comit actul și se poate argumenta că e nedrept că unele Biserici refuză să-i îngroape pe acești oameni în pămînt sfințit sau să le facă întreaga slujbă. Nu noi sîntem chemați să-i judecăm pe cei care se sinucid sau care fac alte rele, ci doar să îi lăsăm în mila lui Dumnezeu (Romani 14, 10). Noi trimitem în iad mai mulți oameni decît ar găsi vinovați Iisus Hristos.

Un număr tot mai mare în anglicani recunosc că există și că este absolută nevoie de rugăciunea Bisericii de acest stadiu intermediar dintre moarte și înviere. Poate că această etapă este cea descrisă în I Petru 3, 19-20, „cînd Iisus Hristos „S-a coborît și a propovăduit și duhurilor ținute în închisoare, care fuseseră neascultătoare altădată”. „Adică, păcătosul murind, el nu mai este în trup, ci rămîne în duhul cărnii. Este încă foarte legat de pămînt, păstrîndu-și toate dorințele și poftete; nu este liber în lumea spirituală. Acolo, spiritele tulburate duc cu ele toate luptele nerezolvate pe pămînt ale cărnii. Ele nu cunosc vreo ieșire. Se poate împlini să apeleze la cei vii, dar fie că noi nu-i ascultăm, fie că nu-i înțelegem, fie că tratăm zoritele lor stăruințe ca pe niște boli. Aflăm despre fantome care „bîntuie” în anumite locuri, recunoaștem „posesiile rele” în unii oameni, ne dăm seama de „influența strămoșilor” din cine știe ce comportament. În I Petru 4, 6 se repetă aceeași idee, dar în originalul grecesc se folosește un termen mai dur - „spre aceasta s-a binevestit morților” - de unde putem presupune că se aștepta o schimbare.

C.E.B. Cranfield,¹¹ cîrturar al Bibliei, comentează: „...acel interval (dintre moarte și înviere) nu este lipsit de importanță, căci în cadrul lui, Iisus Hristos acționează ca Mîntuitor al lumii, iar domeniul activității Lui salvatoare este în așa fel încît nu îndrăznim să îi fixăm limite.” Deoarece sufletele neliniștite sînt incapabile să se elibereze singure, mai ales dacă în viața terestră nu au ales și nu au cunoscut calea lui Dumnezeu, este clar că cineva trebuie să mijlocească pentru ele. Un grup de teologi anglicani, în raportul către Comisia Arhiepiscopală de Doctrină Creștină¹⁵, descrie felul în care cei vii se pot ruga cu folos pentru morți, prin Iisus Hristos, și ca prin aceasta ei să capete o adîncire a caracterului și o mai mare

maturizare a personalității”. Cînd sînt gata de a dăruia și de a primi pe deplin iubirea și pot ajunge să fie chipul lui Iisus Hristos, ei pot înainta către nemuritoarea „viziune fericită”.

Am fost la sute de muribunzi în ultimii cincizeci de ani. Mulți au murit în mizerie și cu teamă, dar foarte mulți alții au murit cu încîntare, văzînd cu limpezime ceva fericit și emoționant în aventura pe care tocmai o începeau. Un om de șaptezeci și opt de ani, care toată viața fusese surdo-mut, s-a ridicat dintr-o dată în capul oaselor, cu fața lui de obicei fără zîmbet iluminată de fericire, a ridicat ambele brațe și cu o ultimă suflare a strigat: „Tată”. Cu trei zile înainte ca tatăl meu să moară, ne-a spus că i-au apărut „mulți prieteni care i-au spus că la o anumită oră se vor întoarce să îl ia. A fost încîntat de viziune și, într-adevăr, a murit la ceasul prezis.

„Pierderea” noastră s-a transformat în bucurie: n-a fost nevoie să vărsăm lacrimi. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru viața de aici a tatălui meu - viața de chirurg, cei treizeci și șapte de ani petrecuți pentru crearea literaturii medicale și științifice din China - și am știut că era activ și fericit, continuînd a îndeplini undeva lucrarea lui Dumnezeu. Pentru aceia care în viața pămîntească nu au știut cum sau nu'au vrut să-l urmeze pe Domnul, și care nu mai au voință liberă, se pare că noi, cei vii, avem o responsabilitate, o autoritate în conformitate cu starea noastră de har, ca să cerem iertare pentru păcatele, greșelile și ignoranța lor, astfel încît măcar acum să li se arate calea spre Dumnezeu. Nu este îngăduit, totuși, să luăm direct legătura cu ei. Ni se spune în mod expres că făcînd astfel contravenim legii lui Dumnezeu. Nu putem să ne rugăm morților; ni se cere să ne rugăm pentru morți. Trebuie să acționăm ca și cum ei ar fi la persoana

a treia și să-i trimitem Domnului, ca El să se ocupe de ei. Este egoist și crud să încercăm să ne "agățăm de ei"^M sau să îi "chemăm înapoi". Ei așteaptă eliberare, și nu limitare la lucruri și ființe*pămîntești.

RUGĂCIUNI

În paginile următoare am încercat să pun pe hîrtie imagini și cuvinte care mi-au apărut într-o viziune. Viziunea era la fel de clară ca și cuvintele rostite, astfel că m-am rugat ca să pot să schițez viziunea așa cum am văzut-o. Ea este exact așa cum mi-a ieșit din pensulă, fără nici o corecție, și cuvintele sînt exact cele auzite. Iisus a spus: "Rugați-vă în acest fel". Este important ca noi să ținem cont ca aceasta să nu fie doar o repetiție inutilă. Ne pierdem timpul recitînd în grabă..., iar unii creștini refuză chiar a spune această rugăciune. Succesiunea din Tatăl Nostru urmează propriei dezvoltări a omului și creșterii intuiției în decursul pelerinajului spiritual. În viziunea mea, El și-a folosit trupul ca indicator. Sfîrșit] Duîi a făcut ca acest lucru să fie rea! pentru ucenici după Rusalii.

TATĂL NOSTRU
CARE EȘTI ÎN
CERURI

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU
VIE ÎMPĂRĂȚIA TA
FACĂ-SE VOIA TA
PRECUM ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT
PÂINEA NOASTRĂ CEA SPRE
FIINȚĂ
DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI
ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘÉALELE
NOASTRE
PRECUM ȘI NOI IERTĂM
GREȘIȚILOR NOȘTRI
ȘI NU NE DUCE PE NOI ÎN
ISPITĂ
ȘI NE IZBĂVEȘTE
DE CEL RĂU
TATĂL NOSTRU
CARE EȘTI ÎN CERURI
SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU

Tatăl nostru care ești în Ceruri
Sfințească-se numele Tău

Imaginează-ți brațele Lui Iisus
Deasupra capului Său

TATĂL NOSTRU
Nu al MEU ci al NOSTRU
Câtă smerenie – pe același nivel cu noi!

TATĂ AVVA “TĂTICULE”
Nu mai este vorba de o zeităte
Îndepărtată care care aruncă sunete.

Înrudirea noastră – punctul cel mai înalt
al Legăturii noastre deasupra capetelor
celor mai mulți dintre noi.

Brațele ridicate într-o atitudine
De supunere.

Brațele ridicate arată
Către Cerul spre care nădăjduim
Și pe care începem să-L simțim
Acum în prezența Lui

Îi vom respecta numele și menirea.

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

Asta urmează să faci tu
 Vie Împărăția Ta
 Vrem să vină Împărăția Ta
 Acesta este produsul mâinilor noastre
 Noi Te reprezentăm aici pe pământ.
 În măsura în care facem așa, începem să
 Facem parte din Împărăția Ta cea veșnică
 În inimile noastre.
 Mâna dreaptă a lui Isus este întinsă cu palma înainte.

FACĂ-SE VOIA TA

Aceasta este îndrumarea
 De care trebuie să o primești
 FACĂ-SE VOIA TA

Avem nevoie de îndrumarea TA
 Vom petrece timpul în Liniște,
 Ascultând și privind.
 Noi primim cu o mână întoarsă cu fața
 în sus și vom scie cu cealaltă mână.
 Am fost crescut după chipul Tău-
 Scopul Tău creator, o persoană cu
 care Tu dorești să comunici.

PRECUM ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT

Pe umerii tăi
 Precum în cer așa și pe pământ.
 Cu mâna Sa stângă pe umărul Său
 EL spune:
 Pe pământ.

Purtăm mâna Lui pe umerii noștri.
 Responsabilitatea de a vedea voia Lui
 împlinită cade asupra noastră. Avem
 Libertatea de a alege calea pe care o
 luăm – de a-i ajuta pe ceilalți să aleagă
 de a-i dirija pe calea Ta.

Cu mână dreaptă în susel spune:
 Precum în cer.

Iar noi ne imaginăm totul,
 După conceperea noastră despre Cer –
 Bucurie, pace, Lumină, căldură
 Și mai presus de toate iubire.
 Fiindcă acum relația noastră
 Cu Dumnezeu este bine stabilită,
 ne întoarcem La noi,
 și La nevoile noastre.

PIINEA NOASTRĂ
CEA SPRE FIINȚĂ
DĂ-NE-O NOUA ASTĂZI

Si dă-ne tot ce ne trebuie
Piinea noastră cea spre ființă
și tot ceea ce ne trebuie
dă-ne nouă astăzi

Cu mina Sa dreaptă,
El scoate hrană și veșminte.

Piinea noastră cea spre ființă
și tot ce ne trebuie
pentru trupurile noastre...
hrană
veșminte
adăpost.

"Păsările cerului nici nu seamănă, nici nu
seceră, nici nu adună în hambare... florile
cimpului nici nu ostenește, nici nu țore..."

Grija Lui este pentru toate nevoile
noastre, și pentru sănătate și vindecare.

'E de ajuns pentru toate nevoile, dar nu
pentru toate lăcomiile'.

Nu risipiți - doriți mai puțin.

SI NE IARTĂ NOUA
GREȘALELE NOASTRE

Si ne iartă nouă greșalele noastre
Apoi își pune mina stângă pe inimă.
Noi primim cu mina stângă și ducem la
inimă.

Iertare - ea nu mai trebuie cistigată,
ci acceptată - un dar de la Dumnezeu, p
jertfa Sa ultimă, hotărâtoare, prin vărsare
sîngelui nevinovat al Fiului Său celui
iubit. Prin urmare, nu vor mai fi niciodată
jertfe de sînge.

PRECUM SI NOI IERTĂM
GRESIȚILOR NOSTRI

Inclusiv pe strămoșii noștri
Precum și noi iertăm greșiților noștri
El își duce către plexul Său solar
mina dreaptă strînsă
Aici apare un nou element, total
neasteptat.

Ideea că trebuie să-i iertăm pe ceilalți,
chiar și pe vrăjmașii noștri, pe cei care ne
ar răni sau ne-ar distruge.
Este ceea ce ai făcut Tu, Doamne Iisuse
Tu chiar ai suferit o moarte
împăimîntătoare și ai biruit-o, făcînd ca
moartea să nu mai fie acum de temut, ci
binevenită.

Și deschide porțile raiului și acelor
care au murit.

Numai dacă iertăm putem fi iertați.

ȘI NU NE DUCE PE NOI ÎN ISPITĂ

Și nu ne duce pe noi în ispită
Își așează ambele mâini pe coapse.
El este cu noi atunci când sintem ispitiți
de bani
de sex
sau de calea pe care pășim în viață.
El nu ne ispitește -
El este chiar opusul ispășirii.
Așa că noi spunem: 'Amintește-ne de
existența Ta când sintem ispitiți și dă-ne
puterea să ocolim ispita'.

A urmat o pauză.

A doua etapă este încheiată.
Ne-am ocupat personal de asta,
și totul e în ordine.

Relația noastră cu Dumnezeu
și cu semenii noștri este corectă.

Acum sintem în sfârșit pregătiți
să facem rugăciunea
prin care să fim izbăviți de rău.

CI NE IZBĂVEȘTE DE CEL RĂU

Călează în picioare -aceasta este toată
atenția
de care se bucură Satan
Ci ne izbăvește de cel Rău
Degetul lui Iisus arată ferm în jos -
El spune: 'Da, izbăvește-ne pe noi'.
Noi nu avem putere.
A Lui este puterea de a ne izbăvi de Rău,
nu numai de răul din noi, ci și de cel Rău
înșuși.
Dacă eu, prin degetul Domnului,
l-am azvirlit pe Satan!
Aceasta este lupta lui Pavel, nu împotriva
carnii și a singelui, ci împotriva târâmurilor și
puterilor, a duhurilor răutății.
Sintem vii. Avem voință liberă.
Putem trăi în sclavie.
Sau putem să alegem să trăim în Puterea
Sfintelui Duh, în lumină, iubire și Libertate.
Satan nu poate să suporte prezența lui
Iisus.
Apoi spunem

AMIN.

asa să fie
Nu îl mai văd pe Domnul
stând în picioare în fața mea, ci El vine
și îngenunchează sau stă lângă mine,
într-un vestiment de lucru maron,
spunând împreună cu mine
Tatăl Nostru.
Apoi putem discuta împreună problemele și
El mi spune ce să fac.

SFÂNTA LITURGHIE A ÎNVIERII *)

La Sfînta Liturghie trebuie să avem întotdeauna intenții precise. Poate 1% pentru noi înșine, 99% pentru ceilalți:

Rugăciunile noastre trebuie spuse cu voce tare, împreună cu alții în care avem încredere - mai ale membri ai familiei. Cel mai bine, în cadrul unei Sfînte Liturghii individuale, rostite înainte de spovedanie. Dacă ea trebuie inclusă într-o slujbă publică, atunci stați afară într-o mașină. Dacă este în cadrul unei slujbe făcute special în acest scop pentru mai multe familii, atunci acestea pot veni lângă altar în timpul oferirii jertfei, depunând acolo Arborii Genealogici ai familiilor lor și cererile pe care le fac, și își pot spune cu voce tare rugăciunile, vorbind în același timp cu alte familii.

Rostirea cu voce tare obiectivează rugăciunea și elimină din pacient simptomele, el poate acum auzi și sesiza conștient situația.

Să ne rugăm -

Tatăl nostru care ești în ceruri, ne plecăm în Prezența ta, și îți mulțumim că ți-ai jertfit unicul Fiu

Știm că Tu, Domnul nostru Iisus Hristos, ai înviat din morți. Ești viu și te afli aici cu noi. Te rugăm să-ți trimiți îngerii, ca să strângă laolaltă pe toți ai noștri cei adormiți care par a fi pierduți, și în special Pe..... _ și pe mulți alții pe care Tu îi știi, dar pe care noi i-am neglijat. Adu-i unde dorești, ca să poată vedea trupul Tău care s-a frînt, s-a jertfit

*) După rânduiala Liturghiei în Biserica Anglicană.

și a înviat, ca și ei să poată învia în jertfa lor. Lasă-i să primească Sîngele Tău, care s-a vărsat într-un act săvîrșit spre iertarea păcatelor lor.

Orbește și izgonește pe Satan și legiunile lui, în locul potrivit.

Fie ca Trupul și Sîngele Domnului nostru să vindece toate rănilile și chinurile provocate de Satan și de legiunile lui celor vii și celor morți.

Tată, venim la Tine ca niște copii care se poticnesc, care nici nu înțeleg, nici nu știu cum să se roage.

Trimite Duhul Tău Cel Sfînt ca să intervină pentru noi.

Te rugăm aceasta în Numele Domnului nostru Iisus Hristos - Amin.

SLUJBA ÎNVIERII

Tatăl Nostru

Ceremonia iertării

Noi și răposații noștri am păcătuit în fața Ta

Toți: Doamne, miluiește

Noi și răposații noștri n-am reușit să ne iertăm unii pe alții

Toți: Doamne, miluiește

Noi și răposații noștri n-am reușit să ne rugăm cu credința așteptată

Toți: Doamne, miluiește

Noi și răposații noștri nu ne-am cerut iertare de la strămoșii de pînă la Adam și Eva

Toți: Doamne, miluiește

Scurtă rugăciune (se pot folosi una sau mai multe rugăciuni din cele ce urmează):

Atotputernice și veșnice Dumnezeu, care ai putere peste vii și peste morți: cu umilință Te rugăm pentru robul (roaba) Tău (Ta) „___” ca el (ea) să obțină de la ne nărginita Ta bunătate iertarea tuturor păcatelor: prin Fiul Tău Iisus Hristos, Domnul nostru, care împreună cu Tine și cu Duhul Sfânt trăiește și stăpânește. Doamne, o lume fără de sfârșit. Amin.

O, Doamne, dăruiește odihnă robului Tău..... acolo unde nu mai **simte** durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit. Amin,

a

Doamne, Mîntuitorule, odihnește cu dreptii pe adormitul robul tău _____. și-l sălășluiește pe dînsul în corturile Tale, precum este scris. Că Tu ești Dumnezeu milei, al îndurărilor și al iubirii de oameni. Trecîndu-i cu vederea toate păcatele lui care le-a săvîrșit cu lucrul, cu cuvîntul sau cu gîndul, cu știință sau cu neștiință, ca un iubitor de oameni, acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh! Mîntuitorule, tu ești Dumnezeu care ai pogorît în iad și ai dezlegat durerile celor ferecați; și sufletele adormiților robilor tăi odihnește-le. Și acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin. Una curată și prea nevinovată Fecioară, aceea ce ai născut pre Dumnezeu mai presus de fire, roagă-l să mîntuiască sufletele robilor Săi.

Lecturi (alegeți-o pe una sau pe alta)

Isaia 25, 3-9 – șterge lacrimile de pe toate fetele
11 Macabei 12, 38-455 - e bine să te rogi pentru morți

Romani 6, 3-9 - dacă murim cu Hristos, vom trăi cu El
1 Corinteni 15, 51-57 - moartea e înghițită de biruință
I Ioan 3, 1-2 - vom fi asemenea lui Dumnezeu

Matei 27, 51-54 - sfinții s-au sculat
Luca 8, 49-56 - Jair 49, 56

Ioan 6, 35-40) - Eu îl voi învia

Ioan 14, 1-6 - multe locașuri

Luca 18, 15-17 - Iisus și copiii

Ioan 6, 51-58 - Pâinea cea vie

Ioan 11, 39-44 - Lazăr

Rugăciunea la oferirea pîinii și vinului

(După citirea Evangheliei, pîinea și vinul se așează' pe altar, alături de numele celor care trebuie pomeniți.)

Rugăciunea dedicării

Sfînta împărtășanie

Eu sînt învierea și viața; cel care crede în Mine, chiar dacă moare va trăi, oricine trăiește și crede în Mine are viață veșnică.

Rugăciunile după Sfînta împărtășanie (alegeți)

Îți mulțumesc Doamne, împăratul nostru, pentru bucuria acestui ospăț ceresc, și te rugăm ca Jertfa Trupului și Sîngelui Tău să nu fie spre osînda noastră, ci să fie în folosul nostru și al tuturor celor adormiți, mai ales..... curățirea păcatelor, slăbiciunii și apărarea de tot vrăjmașul; prin Mila Ta, o, Mîntuitor al lumii, care trăiești și stăpînești împreună cu Tatăl și cu Sfîntul Duh, în lumea fără de sfîrșit a lui Dumnezeu. Amin.

În așteptarea învierii noastre, sărbătorim transfigurarea întregii creații în armonie și frumusețe. Doamne, ai făcut lumea pentru bucurie și Tu conduci sufletele din adîncimea păcatului spre sfințenie. Dăruiește morților o nouă viață în lumina neschimbătoare a Mielului lui Dumnezeu, ca să putem sărbători cu El Pastele cel veșnic. (Din rugăciunile unui episcop rus)

Pomenește-1, Doamne, pe robul Tău, după voia pe care ai arătat-o poporului Tău și îngăduie-i ca să sporească în cunoașterea și iubirea de Tine, să poată merge din putere în putere și să ajungă la deplinătatea bucuriei în împărăția Ta Cerească: prin Iisus Hristos, Domnul nostru, care trăiește și stăpînește cu Tine și împreună cu Sfîntul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și în vecii vecilor. Amin. (Din Liturghia Bisericii Episcopale din Scoția)

Binecuvîntare

Fie ca Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic să continue vindecarea ta ca să poți avea mai mult din dragostea Lui pentru vii și pentru morți. Cerem această binecuvîntare în numele Tatălui, și al Fiului, și al

Sfîntului Duh. Amin. *Toți:*
Amin.

BINECUVÂNTAREA CASEI

Preotul: Ajutorul nostru de la Domnul
Toți: Care a făcut cerul și pămîntul.
Preotul: Domnul să fie cu voi.
Toți: Și cu tine.

Să ne rugăm.

Dumnezeule, Părinte Atotputernic, fierbinte Te rugăm pentru casa aceasta și pentru cei ce locuiesc în ea și pentru bunătățile dăruite să binecuvîntezi..... și să sfințești înmulțindu-le, prin bunătatea Ta, în tot felul. Revarsă asupra lor. Doamne, rouă cerească din belșug, precum și bunătățile tale cele pămîntești spre folos. Cu milostivire ascultă rugăciunile lor și le împlinește dorințele lor. La smerita noastră chemare cu bucurie să binecuvîntezi ____ și să sfințești..... această casă, așa cum cu bucurie ai binecuvîntat casa lui Avraam, Isaac și Iacob, a lui Petru, a lui Matei, a lui Zaheu Vameșul, între aceste ziduri fă ca îngerii Tăi de lumină să domnească și să vegheze asupra celor ce locuiesc aici; prin Hristos, Domnul nostru. *Toți:* Amin.

Se stropesc pragul casei și încăperile cu apă sfințită.

(Binecuvîntare din *Ritualul Roman* de Philip Weller, Milwaukee: Bruce Publishing Company, 1964, sau din *Exorcism* de Dom Robert Petitpierre, S.P.C.K, Londra 1972).

La prima Stîntă Liturghie, în timp ce se ducea la Sfînta împărtășanie. Sf. Theresa l-a văzut pe Medina del Campo "cu mîinile împreunate și înfățișarea luminoasă, mulțumindu-mi pentru că l-am eliberat din purgatoriu." (Keppler, op. cit., 158, 271, 179).

NOTE

Capitolul 2

1. P. M. Yap, "Sindromul de posedare", Jurnalul de Științe pentru Boli Mintale, 106, 1960.
2. Cari Jung, "posesia este cauzată de ceva care ar putea fi descris cel mai bine ca un «suflet ancestral». Arhetipurile și inconștientul colectiv, p. 124.
3. R. K. Mc. Call, "Demonizarea" sau Sindromul de posedare, Jurnalul Internațional de Psihiatrie socială, Voi. XVII, nr.2, Primăvara li-i 1971.

Capitolul 3

1. Fiica Sf. Elisabeta, Constanța, a fost eliberată după 365 de liturghii. Constanța a apărut și a spus că se chinuia, dar că ar putea fi eliberată dacă s-ar săvîrși pentru ea zilnic Sfînta Liturghie, timp de un an. Mai tîrziu. Constanța a reapărut într-o rochie albă, strălucitoare. "Azi", i-a spus ea mamei sale Elisabeta, "sînt eliberată din chinurile purgatorului". Elisabeta s-a dus să-i spună vestea cea buna preotului Mendez. Mendez a asigurat-o că în ziua anterioară terminase de oferit cea de-a 365-a liturghie pentru Regina Constanța. De asemenea, i-au trebuit Sf. Thomas de Aquino multe Sfînte Liturghii înainte de a-și vedea sora decedată, eliberată de suferință și mergînd la cer. Cu toate acestea, cunoscînd mintea cercetătoare a fratelui ei, sora lui a sfîrșit prin a-i spune Sf. Thomas cîteva lucruri. Ea i-a spus că fratele său Landolph era în purgatoriu, că fratele lui, împăratul Frederic, era în cer. și că și pe el îl aștepta un loc splendid în cer. Sf. Thomas a murit curînd după ce a primit de la sora lui vestea că îl aștepta un loc în cer. în timp ce Sf. Elisabeta și Sf. Thomas au considerat necesar să ofere mai mult de o liturghie. Sf. Theresa de Avila știa că binefăcătorul lor. Medina del Campo, va fi trimis la cer de îndată ce îi vor putea oferi o Stîntă Liturghie în noul lăcaș pe care îl construiau.

Capitolul 5

1. Corelația dintre stresul matern din timpul sarcinii și defectele din naștere este cercetată de D. H. Stott și Sandra Latchford, "Antecedente prenatale ale sănătății, creșterii și comportamentului copilului". J. Am. Academy of Child Psychiatry, 15, 161-191, 1976.
2. David Spelt arătase deja cu zece ani mai înainte că fătul uman în ultimele două luni poate fi condiționat să răspundă la un zgomot puternic, vezi David Spelt. "Condiționarea fătului uman în uter", J. Experimental Psychology, 38, 338-346. 1948.
3. Raportat de Chicago Tribune, "Embrionul își poate aduce aminte, spune terapeutul", 1 noiembrie, 1978.
4. Conrad Baars, M.D.. Simțirea și vindecarea propriilor emoții. (Plainfield: Logos, 1979) 82-84.
5. Joan Fitzherbert, "Sursa înștiințărilor omului despre nemurire" British Journal of Psychiatry. HO, 3964.

Capitolul 6

1. Kurt Koch. îndrumare creștină și ocultism. (Grand Rapids. 1972: Kregel), 189.

Capitolul 7

1. Meditația Transcendentală (M. T.) este periculoasă pentru creștin deoarece implică inițierea printr-o ceremonie puja hindusă și mantră care invocă adesea zeități. Curtea supremă a sprijinit Tribunalul din New Jersey dedarînd natura de origină religioasă hindusă a M.T. și care nu poate fi din fonduri publice,
2. Despre cum să ne rugăm pentru vindecarea interioară, vezi Ruth Srapleton, Darul vindecării interioare (Waco. Texas: Word, 1976)." Denis aud Maithew Lmn. Vindecarea rănilor vieții. (New York* Paulisr. 1978).

3. Pat Brooks, Folosirea propriei autorități spirituale, (Monroeville, PA: Banner, 1973), 85.
4. Kurt Koch, îndrumare creștină și ocultism, (Grand Rapids: Kregel, 1970), 100.
5. Kurt Koch, Legătura ocultă și eliberarea, (Grand Rapids: Kregel, 1972), 307.
6. Pentru o tratare excelentă, concisă în legătură cu rugăciunea de eliberare, vezi Francis MacNutt, Vindecarea, (Notre Dame: Ave Maria, 1974), 208-231. O prezentare mai cuprinzătoare este dată de John Richards, Ci ne izbăvește de cel rău.
7. Pentru rugăciunea de vindecare interioară a suferințelor și traumelor, vezi Dobson, Theodore*. Vindecarea interioară: Marea cheazăie dată de Dumnezeu (N.Y.: Paulist, 1978).
- Linn, Matthew et Dennis, Vindecarea amintirilor (N.Y.: Paulist 1978). Vindecarea rănilor vieții (N.Y.: Paulist, 1974). Sandford, Agnes, Darurile vindecătoare ale spiritului (Artur James Ltd) Stapleton, Ruth, Darul vindecării interioare (N.Y.: Bantam, 1977) Experiența vindecării interioare (Waco: Word, 1977) Tapscott, Betty, Vindecarea interioară prin vindecarea amintirilor (Huston: Box 19827, 1975).
8. Dr. Kurt Koch prin tratarea sutelor de cazuri de îmbolnăviri prin practici oculte, recomandă cu tărie Sfânta Liturghie, care este cheia de a te menține liber. "La Cina Domnului, persoana eliberată de sub stăpânirea forțelor oculte este adusă să participe la lucrarea cea mîntuitoare a lui Iisus Hristos. Persoana eliberată trăiește prin mijlocirea unor semne vizibile frăția cu Trupul și Sângele lui Hristos, primirea în sânul Bisericii lui Hristos, realizarea calității de cetățean al împărăției și astfel, realizează fortificarea spirituală față de influențele și atacurile demonice... De aceea, recomand o participare frecventă la Cina Domnului pentru persoana care a fost eliberată de sub influența ocultă. Ca notă colaterală, aș sugera ca Bisericele să săvîrșească Taina într-un mod mai accesibil decît cel de pînă acum." (Koch, op. cit., 332).

Capitolul 8

1. Părinții Bisericii au interpretat I Corinteni 3. 11-15 ca fiind o referire la existența unui stadiu intermediar de purificare. Robert Bellarmine, De Purg. I 1,5 citează pasaje din Sf. Ambrozie. Sf. Augustin, Sf. Jerome, Sf. Grigore și Origen.
2. Wilpert, Picturile din catacombele Romei, p. 334, citat în

- Keppler, P.W. Biete suflute în purgatoriu St. Louis: Herder, 1927. 27
3. Sf. Ioan Gură de aur, I Ad Cor., Hom.XLI, N.4, P.G., LXI, col. 361, 362.
 - Sf. Ciprian, Ep. 1, 2 SEL III, 466 f.
 4. Joseph Jungmann, Liturgia de Rit Roman (N.Y.: Benziger Bros. 1959), 441-3.
 5. Tertulian, Despre monogamie, 10:4: Corp Christ..2: 1043 și 2: 1243.
 6. Eusebius, Viața lui Constantin 4:71; GCS 7:147.
 7. Jungmann, op. cit., 443.
 8. Apostolic Constitution, P.G. I, Col.1144.
 9. Ioan Gură de Aur, Horn. 3 în Ep. ad Phil.. nr.4.
 10. Butler, Viețile Sfinților, (New-York: Kennedy 1956)' 1.495.
 11. Raymond Moody, Viata după viață (Convington: Mocking-bird, 1975).
 12. Raymond Moddy, Reflecții despre¹ viata după viață (N.Y.: Bantam, 1977), 18-22
 13. Serge Bulgakov. Biserica Ortodoxă, (London: Centenary, 1935). 208-9.
 14. C.E.B. Cranfield, Prima epistolă a Sf. Petru, (Londra: SCM).
 15. Rugăciunea și cei adormiți. Comisia Archiepiscopilor despre doctrina creștină. (Londra: SPCK, 1971.20). Puțini oameni cred că la moarte sînt destul de puternici pentru o privire directă a lui Dumnezeu sau pentru prezența lui imediată; nici nu cred că obiceiurile înrădăcinate ale păcatului ar putea fi imediat eradicate. A susține că orice creștin, chiar și cel mai credincios, va fi transformat imediată într-o întrupare a perfecțiunii, prin moarte, li se pare multora incredibil, frizînd magia. Se pare că transformarea unei persoane păcătoase - chiar a unei persoane care a dorit împlinirea acestei viziuni a lui Dumnezeu - într-un seamăn al Domnului nu poate fi un proces instantaneu, dacă ar fi să se respecte firea omenească, liberul arbitru și continuarea personalității individuale, dincolo de moartea care ne separă de această viitoare stare. În orice caz. deoarece fericirea așa cum este cunoscută în această viață, este temporală, și starea aceasta trecătoare (cel puțin așa cum o știm aici) se află în contextul acțiunii și evoluției spre perfecționare. Cum este posibil să îți închipui că există după moarte o stare în care caracteristicile de bucurie și fericire - deși sînt afirmate de oameni - totuși nu mai au un caracter evolutiv (doar s-a ajuns la desăvîrșirel). Toate aceste considerații îi fac pe mulți creștini să creadă că perfecționarea este încă «posibila după moarte. Dacă este așa.

Dr. Kenneth McAll

atunci rugăciunile de mijlocire sînt justificate. Ni s-ar putea interzice să mijlocim numai dacă situația către care au fost îndreptate rugăciunile noastre ar fi fost o situație de neschimbat. Rugăciunile pentru schimbarea stării celor plecați nu trebuie să implice nici un dubiu, din partea noastră, în ceea ce privește rezultatul călătoriei lor în continuare, ca și cum ei ar fi putut fi asigurați de mîntuire la data morții, și totuși sa-și piardă viața după aceea. Ele pot fi rugăciuni pentru o mai categorică conturare a caracterului și pentru o maturizare a personalității. Nu sînt necesare rugăciuni pentru lumină și pace ca urmare a unei necesități actuale.

Postfața autorului

În ultimele șase luni, o serie de oameni au urmat pe cont propriu ideile și sugestiile cuprinse în această carte, fără să recurgă la doctorul sau la preotul lor. Au luat parte cu regularitate la Sfînta Liturghie, cu intenția de a-și încredința Arborele Genealogic lui Dumnezeu și de a cere iertare pentru greșelile lor din trecut. Drept rezultat, au avut loc vindecări, nu numai ale lor, ci și ale multor rude îndepărtate.

O femeie care suferea de migrenă din copilărie s-a vindecat în acest fel. Acest lucru s-a petrecut în ciuda faptului că nu știa nimic despre Arborele ei Genealogic. Bătrînul ei tată era sclerozat și nu și-a putut aminti nimic despre strămoșii lui. După slujbă, nu numai că ea s-a vindecat, dar l-a găsit și pe tatăl ei cu mintea clară și cu memoria restabilită.

Un cuplu care se despărțise s-a reunit, după ce unul din ei a participat la o astfel de slujbă.

Un grup de oameni s-au dus împreună la Sfînta Liturghie ca să se roage și să-i încredințeze Domnului nostru Iisus Hristos pe unii membri ai familiei care muriseră năpraznic din cauza altor membri ai familiei. În timpul slujbei, ei au avut viziunea celor care fuseseră eliberați în lumea cealaltă. Mai târziu, au descoperit că vinovații care provocaseră dezastrul și care erau fie în închisoare, fie în spitale de boli mintale din această cauză, s-au convertit în chiar dimineata slujbei.

Au mult de cîștigat acei membri de familie care se roagă cu voce tare, astfel încît își aud propriile cuvinte. Cînd aceste rugăciuni sînt spuse ca să fie auzite și de alții, ne dăm în acest fel seama de intenția lor. Acest lucru este mai ușor de făcut în cursul unei

Sfintei Liturghii particulare, aceasta putând fi urmată de rugăciuni personale în tăcere, rostite și la următoarele Sfinte Liturghii.

În urma apariției acestei cărți, s-au iscat multe discuții teologice, mai ales printre clerici și episcopi. Am aflat de la ei că autoritatea noastră de-a face acestea vine din învățăturile lui Iisus Hristos și că poruncile Lui sînt la fel de adevărate azi, ca și atunci. Din parabolele Sale, reiese limpede că El se aștepta ca cei implicați să participe la procesul de vindecare. Când a spus: "Lăsați copiii" să vină la Mine", El s-a așteptat ca mamele lor să-i aducă. La mormântul lui Lazăr, El a poruncit celor prezenți - ucenicilor săi și familiei - să răstoarne piatra de pe mormânt. După ce l-a chemat pe Lazăr din mormânt, familia a fost însărcinată să-l dezlege.

La învierea fiicei lui Jair, Domnul le-a cerut în mod special la trei dintre ucenicii Săi și părinților fetei să intre cu el în casă. După ce a adus-o la viață, a poruncit părinților să-i dea fetei ceva de mâncare. Așadar, în fiecare etapă, ei au fost implicați. Actul de credință și iubire al centurionului de a veni el însuși la Iisus a făcut în mod obligatoriu parte din procesul de vindecare a slugii lui. Cerșetorul orb a pus în cuvinte - exact ceea ce voia de la Iisus. Unul din cazurile mele recente, mi-a venit prin sora care îngrijea bolnavul. Acesta era o persoană vârstnică, care în primul război mondial își pierduse brațul drept. Avusese așa-zisele "dureri-fantomă" în ciotul de amputație, de nesuportat atunci, ajungând chiar de la început morfino-dependent, iar mai apoi dependent și de physeptone. Schija care îl rănisese omorâse pe patru dintre cei mai apropiați prieteni ai lui. Nu li se făcuse slujba de înmormântare pentru că, așa cum spunea el, "nu rămăsese nimic din ei". Fiind el însuși preot, a fost de acord să pregătească o Sfântă Liturghie la care prietenii săi au fost încredințați lui Dumnezeu. Din acea zi și până la moartea lui, câteva luni mai târziu, nu a mai avut

dureri puternice și nu a mai avut nevoie de medicamente.

O altă zonă în care această lucrare a avut înrăurire este Irlanda de Nord, unde sînt oameni violenți. Unii din cei pe care i-am cunoscut pretind că autoritatea de a face ceea ce fac le vine de la cei care au murit. Ei continuă violența în numele lor. Mie mi se pare că schelete din trecut luptă cu alte schelete din trecut. Ei sînt oameni de ieri, care se luptă în bătălii de ieri, bătălii de acum trei sute de ani. Ambele părți aflate în luptă își îngroapă morții în mânia și cu jurăminte de răzbunare. Cuvintele tradiționale, care privesc "credincioși răposați", par neadevărate. Nu există nici o justificare înaintea lui Dumnezeu, iar acele suflete pierdute continuă să-i bântuie și să influențeze pe descendenții lor. Satan profită de orice forță ocultă spre a dezbină, distruge și controla. Oamenii trebuie să își dea seama că, de fapt, ei se poartă ca niște marionete ale lui Satan și că ei înșiși sînt pierduți. O carte a lui Robert Cielu - "Cruță-mi oamenii chinuiți" - dezvoltă această idee.

Același model poate fi găsit în toate luptele și violențele din lume în care oamenii apar în postura de pioni, într-o vastă bătălie a forțelor oculte.

De aceea, în pomenirile și în spovedaniile noastre trebuie să ne străduim să fim cît mai preciși cu putință. Vindecarea se produce acolo unde se întîmplă acest lucru. În șapte familii diferite de diabetici, cel care suferea din fiecare familie era cel care purta echivalentul "unui pumn în stomac" de la ceilalți membri din familie. Într-unui din cazuri, pentru cinci generații. Acum toate familiile s-au vindecat.

O doamnă de șaptezeci și opt de ani, victimă a poliomielitei, s-a dus la Sfânta Liturghie spre a-l lăuda pe Dumnezeu pentru tot ceea ce făcuse El pentru familia ei. A pus pomelnicul cu Arborele Genealogic pe altar. Spre surprinderea și încântarea tuturor, s-a trezit a doua zi cu piciorul, care era paralizat, vindecat. Fusese paralizată și amorțită pe partea stîngă de

Dr. Kenneth McAll

când avusese poliomielifita, la vârsta de șaisprezece ani. Noi* cei care stăm la distanță sau care credem - că suntem în siguranță, suntem la fel de răspunzători. Noi ar trebui să mergem cu toții la propria noastră Sfânta Liturghie, în durere și cu inima zdrobită. Peste o sută treizeci de cazuri de anorexii de origine nervoasă au fost vindecate cu ajutorul acestei slujbe. Se propune ca Ziua Sfinților Prunci (zisă a Inocenților) de la 28 Decembrie să devină zi de doliu național pentru toate avorturile de peste an.

Tiparul executat sub comanda nr. 30 ■■_ i
REGIA AUTONOMA A IMPRIMERIILOR
Imprimeria „CORESI” București

